

NASA MISEL

ŠOLSKO GLASILO
NAŠA MISEL

OSNOVNE ŠOLE ŠEMPETER V SAVINJSKI DOLINI
V ŠOLSKEM LETU 2023/2024

Šempeter v Savinjski dolini, junij 2024

KAZALO

NAGOVOR GLAVNE UREDNICE	5
INTERVJU Z GOSPODOM RAVNATELJEM, UROŠEM VIDMAJERJEM	6
SVET, UJET MED PRGIŠČEM SANJ IN RESNICO DNEVA	9
SVET SKOZI MLADE OČI IN ROKE	33
V VRTINCU SODOBNEGA SVETA	47

Spoštovani bralci!

Ob letu obsorj pred vas znova razgrinjamo šolsko glasilo Naša misel ter vas vabimo k branju in razmišljanju. Ponosni smo, da glasilo že več desetletij (kljub nekaterim vmesnim premorom) na naši osnovni šoli razveseljuje bralce, mlajše in starejše, hkrati pa pušča neizbrisljiv odtis šolskega leta 2023/2024.

To pot je glasilo razdeljeno na tri tematske sklope – SVETOVE, ki odražajo posameznikovo doživljanje, videnje in razumevanje današnjega časa, med seboj pa vsi trije svetovi čutno sobivajo. Drug drugemu ponujajo prostor svobode, razvoja, umetniškega ustvarjanja in lastnega izžarevanja vsega, kar mladega človeka skozi življenje zaznamuje in obdaja.

Prvi sklop, SVET, UJET MED PRGIŠČEM SANJ IN RESNICO DNEVA, ponuja pripovedna in pesemska besedila učencev od 1. do 9. razreda. V sklopu je ujeta resnica dneva kot pripoved o doživetju, ki ponekod kar prerašča v sanjsko-domišljjski svet, v katerega se vsakdo rad zateče znova in znova, zlasti pa takrat, kadar je resnica dneva pretežka ali boleča. Oba svetova povezuje subtilna poezija, ki je igriva, mladostna, zaljubljena in iskriva, pa tudi razmišljujoča in kritična.

Drugi sklop, SVET SKOZI MLADE OČI IN ROKE, razstira številna likovna dela naših učencev v različnih tehnikah. Prepustite se doumevanju sveta skozi njihovo likovno govorico.

V tretjem sklopu z naslovom V VRTINCU SODOBNEGA SVETA boste prebirali razmišljanja učencev o življenjskih temah, kot so solidarnost, naravne nesreče, hvaležnost in sreča, ki so zaznamovale to šolsko leto, pa tudi o vsakdanjih mislih, ki se vrtinčijo v glavah mladih. Tudi to leto ponosno »postavljamo na ogled« dosežke z različnih tekmovanj in natečajev naših učencev in učenk na državni ravni. V tej izdaji je razvedrilo namenjeno mlajšim učencem, da se preizkusijo v reševanju ugank, osmerosmerke in rebusov, starejšim pa je namenjena posebna rubrika, razmišljanje o kvantnem računalništvu.

Najlepša hvala, dragi besedni in likovni umetniki, za svoje prispevke v tem glasilu. Vsaka vaša beseda ali črta pušča sled tega šolskega leta. Iskrena hvala tudi vsem mentorjem, ki vodite, usmerjate in spodbujate mlade umetnike ter jim pomagate zoreti in iskati zanje pravo pot v odraščanje.

Spoštovani bralci, naj vas drobni izseki ali pa vsako besedilo posebej opomnijo na to, da si dovolimo, da se v nas še naprej razraščata dobrota in srčnost ter z nami živita. Skrbimo zase in za druge ter uživajmo v majhnih radostih vsakega trenutka; radostimo se jutranje zore in poklonimo se večerni zarji. Bodimo hvaležni za še en dan v našem mozaiku življenja.

Hvala odgovornemu uredniku, gospodu Urošu Vidmajerju, ravnatelju šole, ki je tudi tokrat podprl in omogočil izid letošnjega šolskega glasila Naša misel. Njegov uvodni nagovor je zapisan v obliki intervjuja, saj se s to številko šolskega glasila z mesta odgovornega urednika tudi poslavlja. Želimo mu prijetno krmarjenje po (ne)znanih poteh življenja.

Prijetno branje!

Barbara Cotič Papotnik

Spoštovani g. ravnatelj, Uroš Vidmajer,

ko smo izvedeli, da boste konec letošnjega šolskega leta oz. z začetkom novega zapustili mesto ravnatelja OŠ Šempeter v Savinjski dolini, smo bili kar malce presenečeni in tudi otožni. Deset let ste uspešno in prijazno vodili našo šolo, zato smo se želeli pred odhodom z Vami še malce pogovoriti, se sprehoditi in pobrskati po spominih na leta Vašega ravnateljevanja ter še kaj novega izvedeti o Vas.

Povejte nam, kako ste začeli svojo poklicno pot.

Najprej hvala za vašo vedoželjnost in iskričnost otroških oči, ki sem jo lahko opazoval zadnjih 10 let. Že v rani mladosti sem opravljal različna počitniška dela in tako spoznaval raznolikost poklicev (kovinostrugarstvo, gradbeništvo, pošgarska dela), kasneje bolj »zaplavala« v poučevanje plavanja, delal kot reševalec na kopališčih, poučeval smučanje, se resneje ukvarjal s trenerskim delom v alpskem smučanju, dokler nisem leta 1992 dobil prve uradne službe kot učitelj športne vzgoje in srbohrvaškega jezika na OŠ Polzela. Tam sem ostal samo eno leto, nato pa doživel dobrih 7 let poučevanja športne vzgoje na Poslovno komercialni šoli v Celju. Leta 2001 sem se zaposlil v Žalcu in naslednjih 10 let vodil ter organiziral športno dejavnost v občini Žalec (ZKŠT Žalec). Sledil je »skok« v Ljubljano, na Zavod za šport Planica, kjer sem vodil šolska športna tekmovanja na državni ravni, projekt Zdrav življenjski slog in še kaj. Leta 2014 sem se vrnil v Savinjsko dolino in na najboljši šoli, OŠ Šempeter, ostal do danes.

Zakaj ste se odločili za poklic učitelja?

Dejansko sem imel sprva načrte delovati kot profesionalni trener alpskega smučanja. Vse je tudi že kazalo, da bo moje življenje resnično šlo v to smer. No, potem »so se karte malo pomešale«, verjetno se je z mano poigrala tudi usoda in pot me je v prvem poklicnem obdobju zapeljala v smer poučevanja. Zagotovo je velik vpliv na tej poti imel moj oče, ki je bil učitelj, in njegov entuziazem ter vpetost v delo z mladino sem dobesedno občudoval.

Kdo je bil Vaš vzornik in zakaj?

Ne morem ravno dejati, da sem imel vzornike, zagotovo pa je v mladostniškem obdobju svoj pečat pustil moj oče Adi. Kasneje sem imel nekaj izjemnih učiteljev, ki so me navduševali, in sem zato še bolj vzljubil določena predmetna in življenjska področja. V srednji šoli je bil to prof. Štrubelj, ki me je poučeval matematiko. Na fakulteti pa profesor Bolkovič, ki je bil izjemen praktik in teoretik. Zapletene gimnastične prvine nam je v teoriji tako jasno in razumljivo razložil, da smo vedno komaj čakali vaje, kjer smo teorijo praktično preizkušali v gimnastični dvorani. Ključno pa je bilo tudi to, da je bil prof. Bolkovič v prvi vrsti izredno dober človek, ki nas je imel rad, nam pomagal in nas spoštoval. Takšni učitelji so zame še vedno najboljši učitelji, saj te za določen predmet lahko navdušijo, četudi ti morda ta »ne diši preveč«. To so neke vrste moji vzorniki in takšnih si v našem šolskem sistemu želim čim več. Me pa za življenje v zadnjih desetletjih inspirirajo predvsem določeni filozofi, misleci, pisatelji in pesniki oz. ljudje širšega pogleda na družbo, katerih knjige rad prebiram, njihove misli in modrosti pa me kar povlečejo. Eden takšnih je zagotovo pater Karel Gržan, s katerim tudi prijateljujem. Sicer sem pa kar precej samosvoj – kar preberem ali slišim, moj možganski računalnik ne vzame za 100 % resnico. To so samo informacije, ki jih je zapisal nekdo, ki ima svoje razmišljanje, svoje življenjsko prepričanje.

Se spomnite kakšne dogodivščine iz svojih šolskih let?

Spomnim se veliko zanimivih zgodb in pripetljajev. Eden takšnih je bil nekje pri mojih enajstih letih. Otroci smo se popoldne dobivali na »Žabjeku«, to

je bilo nogometno igrišče v Preboldu pri kopališču. Takrat smo tu in tam že malo preklinjali, eden izmed mojih prijateljev pa je bil v tem »svetovni prvak«. Moj oče je dejal, da če sliši koga preklinjati, potem en teden ne bom smel na igrišče. Prav živo se ga spomnim, ko je nekega popoldneva prihajal na igrišče in jaz pa sem ves v paniki prosil vse, predvsem tega mojega prijatelja, da se naj malo zadrži in takrat, ko bo oče pri igrišču, ne preklinja. No, takrat se dobro izšlo. Potem smo kletvice malo preoblikovali, hahaha. Lepih spominov je veliko, sploh s preboldskega kopališča in smučišča.

Zakaj ste se odločili, da boste postali ravnatelj ravno na naši šoli?

Vse se je odvijalo zelo čudno, pa vendar natančno po »tistem« načrtu – nenaključno. Spomladi 2013 se je v meni porodila želja po vrnitvi v učiteljski poklic, pravzaprav sem se videl blizu otrok, konkretnije kot ravnatelj osnovne šole. Tako sem se vpisal v ravnateljsko šolo, kjer smo jeseni 2013 prejeli nalogo, da si izberemo eno šolo in napišemo seminarsko nalogo na temo uvajanja sprememb oz. novosti. Razmišljal sem o izboru šole, pregledoval spletne strani različnih osnovnih šol in se hitro odločil za šempetrsko šolo. Šempeter mi je bil všeč že po legi, še zlasti šola, ki ima v neposredni bližini čudovit »športni amfiteater«. Takrat še nisem vedel, da me bo profesionalna pot tudi sicer pripeljala v Šempeter, čeprav so se očitno energije že pričele usmerjati proti Šempetru – vesolje poskrbi za prave poteze. Naslednje leto je bil razpis in zgodilo se je.

Kaj si boste najbolj zapomnili, kaj vam je bilo pri ravnateljstvu najbolj všeč?

Veliko je lepih, všečnih trenutkov:

- kadar nam je uspelo ustvariti super timski duh in se čim pristneje povezati: učitelji in drugi zaposleni, učenci, starši (skupne delovne akcije, prireditve);
- podpora učiteljev in drugih zaposlenih, kuharjev, čistilk, računovodstva – to sem domala vedno čutil;

- pristni stiki z učenci (pogovori na hodniku, »petke«, nasmehi);
- čudovite prireditve, ki so me vedno znova ganile;
- napredek učencev je velikokrat fascinanten, sploh ob koncu šolanja, ko učenci na predaji ključa ali na valeti samozavestno pokažejo svoje talente;
- na splošno pa vsekakor ustvarjanje timskega duha.

Vemo, da ste vplivali na spremembe na naši šoli. Na kateri dosežek med ravnateljstvom ste najbolj ponosni in zakaj?

Med drugim sem ponosen na to, da sem z več kot 35 karakterno različnimi učitelji oz. zaposlenimi uspel najti skupen jezik in ustvariti dobro ekipo. Vem, da nikoli ne more biti vse idealno, da delamo tudi napake, lahko pa smo idealno nepopolni in se sprejmemo takšne, kot smo. Menim, da je bistvo ravno v tem, da ljudje težko sprejemamo različnost in smo hitro užaljeni. Saj jaz marsikdaj nisem nič drugačen. Ves čas pa delam na tem, da bi bil boljši. Ja, vesel sem tudi za vse investicijske pridobitve, ampak te niso tako bistvene.

Katere vrednote Vas vodijo in katerih načel se držite v življenju?

Resnica, pomoč, spoštovanje različnosti, ljubezen, pogum. Nihče ni večvreden, nič ni naša lastnina, vse je v vsakem trenutku tako, kot mora biti.

Če bi imeli čarobno paličico, kaj bi spremenili v slovenskem šolskem sistemu?

Čira čara, veliko bi spremenil. Zagotovo bi bil prvi razred bolj igriv in še ne »tako resna šola«. Večji poudarek bi dal pouku v naravi (tudi pri matematiki, angleščini ...), manj bi bilo tekmovanj, več bi bilo projektne dela in manj frontalne oblike dela. Zmanjšal bi število ur slovenščine, matematike in še katerega predmeta, povečal število ur športa ter

dodal nova predmetna področja. Tako bi bilo več UČENJA RAZMIŠLJANJA, s poudarkom na tem, da so napake del življenja, nujna izkušnja na poti do novih spoznanj, ter da se vsi učimo drug od drugega. Tudi prvi pomoči, gibanju, prehrani in na splošno zdravju ter poglobljenemu proučevanju človeka (fizično, psihično, duhovno, astronomija) bi dal večji poudarek. Če bi bili dovolj razvita človeška bitja, potem tudi ocen ne bi potrebovali. Pa tudi vojn ne bi bilo. Ampak nismo še tako razviti, čarobna paličica pa, žal, ne zmore vsega.

Vemo, da ste velik ljubitelj narave. Kaj vam pomeni?

Narava je moja najboljša učiteljica, je posebna ljubezen in je del tistega VEČ, v kar verjamem.

Živite dandanes življenje, kot ste si ga predstavljali nekoč, ko ste bili še otrok?

Ne, nikoli si nisem predstavljal, da bom hodil v službo, da bodo računalnik in kupi papirja moja glavna okupacija. Predstavljal sem si, da bom smučarski trener, ki bo hodil po svetu, po svetovnih smučiščih, in »ustvarjal« olimpijske ter svetovne prvake. Hm, neke vrste smučarski popotnik. Res pa je, da sem imel vedno rad otroke, se z njimi igral in jih z veseljem ter strastjo poučeval. Čutil sem, da me sprejemajo, da smo na podobnih valovnih dolžinah. Tako je bilo pri poučevanju plavanja, smučanja, gimnastike, v šoli, in nič drugače ni bilo pri igri z mojima sinovoma, Mihom in Filipom. Sedaj se z vnukom Nacetom zgodba samo še ponavlja. V meni še vedno živi en velik otrok.

Ste se skozi leta kaj spremenili? Kje oz. v čem se kažejo te spremembe?

Menim, da je v našem DNK zapisu že od prvih zavedanj lastnega obstoja neka rdeča nit. To pomeni, da se določene naše lastnosti ali zapisane poti nikoli ne izbrišejo. Večinoma sem v življenju iskal »skrivnostne poti«, se ubadal s smiselnostjo bivanja, se rad pogovarjal z »odštekanimi« ljudmi, bral malo drugačne knjige ter hodil v gozd po uteho in življenjski navdih. Skozi svoj življenjski proces, med 25. in 50. letom, ni bilo nič drugače kot pri večini drugih ljudi. Veliko prilagajanja sistemom služenja denarja, družini, pa tudi pričakovanjem bližnjih ter okolice. To delamo v glavnem vsi, veliko se prilagajamo in tako ustvarjamo čim bolj udoben in varen svet, tekmujemo v zadevi, ki jo imenujemo uspešnost. Potem pa odrasteš, postaneš starejši in verjetno tudi modrejši, otroci odrastejo, marsikaj se zgodi in ponovno začne prihajati na plan tista prvobitna identičnost. Tako je pri meni. Že nekaj časa vem, da me kličejo nove poti, da si želim več pristne družbe narave in da je čas, da se umaknem iz pisarne ter predam mesto tistim, ki si tega dela želijo bolj kot jaz.

Kaj bi/boste svetovali svojemu nasledniku?

Če me bo nova ravnateljica vprašala za nasvet, ji bom z veseljem podal svoje mnenje. Sicer se učim ne dajati nasvetov, če me zanje ne prosijo. Tako ali tako je preveč tistih, ki bi samo svetovali.

Bi želeli še kaj sporočiti svojim sodelavcem in vsem učencem naše šole?

Hvaležen sem za vse trenutke, ki sem jih preživel med vami. Bodite pogumni in radi se imejte.

Gospod ravnatelj, najlepša hvala za Vaše bogate odgovore, za Vaš čas in srčnost, ki smo jo v vseh letih vodenja naše šole lahko zaznali. Želimo Vam veliko uspeha na nadaljnji življenjski poti ter obilico zadovoljstva in sreče v življenju.

Šolski novinarji z mentorico Valentino Toman Čremožnik

Pogosto se sanje in resnica prepletajo. Kdaj si zaželimo in se zatečemo v sanjski svet, ki je povsem drugačen od našega, resničnega; a že naslednji hip ugotovimo, da je tudi ta neizmerno lep, če si takega naredimo. Potovanje med obema svetovoma pa krepi našo ustvarjalno bit in misel.

NAČELA SVETA

Tornadi v Ameriki, potresi v Siriji, cunami v Indoneziji, požari v Alžiriji. Tajfun na Filipinih, poplave v Sloveniji, toča v Italiji, suše v Keniji.

»Kaj je zdaj to?« se sprašujemo ljudje. Ali sploh lahko ljudje še v miru živé? Milijoni ljudi so zapustili domove, milijoni le molijo, da se jim to ne zgodé.

Poglejte Ukrajince, so se ujeli v vojne vrtince, so nekateri dobili pomoč, so jih nekeje lepo sprejeli, nekeje pa hladno prekleli.

Uprimo se, uprimo ljudje, naj se pogum in moč v nas zbudé! Pomagajmo drug drugemu, zaupajmo si, ne bodimo sebični, prijaznost naj iz nas žari. Na takih načelih naj naš svet stoji!

Lucija Veber, 8. b

PRAVO BOGASTVO NI NAPRODAJ

Denar je sveta vladar, a našega okolja, narave se kupiti ne da.

Kljub vojnam, mejam in razmejitvam se mati narava ne vda, a ob tem poraja se vprašanje: Kako se to da?

Če bomo ravnali kakor sedaj, se okolje zares bo spremenilo, ampak do nas nič več ne bo milo.

Paziti pa moramo na še tako majhno stvar, člen ali verigo, saj marsikaj od tega ni neuničljivo.

Vid Novak, 7. a

ČUDEŽ

Ko sem nekega jutra šla v šolo, sem na poti opazila zelo zanimivo knjigo. Čeprav je izgledala zelo stara, sem že na pogled vedela, da je čarobna. Prijela sem jo v roke in obračala liste, a nisem nič razbrala, ker je bil jezik zelo nenavaden. Pogledala sem na uro in nisem mogla verjeti, da kazalca kažeta že petnajst minut čez osem. Knjigo sem v paniki skrila v torbo in odhitela v šolo.

Tam sem ves čas razmišljala o njej. Prvo uro smo imeli slovenščino in smo se pogovarjali, kdaj pišemo vejice. Ko je bilo pouka konec, sem tekla domov. Zavila sem na dvorišče in kmalu zatem je mimo prišel sosed Tilen in me vprašal, zakaj tako zamišljeno tečem domov. Ker nisem vedela, kaj naj mu rečem, sem jezik držala za zobmi in šla k vratom.

Doma je bila mami. Pozdravila me je in objela, potem pa sem čisto neopazno odšla v sobo in iz torbe vzela knjigo. Odprla sem jo, jo skušala brati, a to nikakor ni šlo. Čez nekaj časa je v sobo prišla mami, jaz pa sem knjigo hitro skrila v predal. Mami je povedala, da se odpravlja od doma, ker ima dolg sestanek. Spomnila sem se, da bi lahko v času njene odsotnosti na računalniku poiskala kaj o tem nenavadnem jeziku. Ko sem si pomagala s prevajalnikom, sem ugotovila, da je to starogrščina. Te knjige, ki sem jo imela, ni mogoče dobiti več nikjer v knjižnici, ker je na svetu le ena taka knjiga.

Pisalo je, da je njen naslov Knjiga čudežev in kdor jo ima, se mu bo ob dvanajstem dnevu ob polnoči zgodil čudež, za kar ne sme izvedeti nihče razen osebe, ki jo bere. Bila sem zelo presenečena in navdušena, ampak se mi ni niti sanjalo, kakšen čudež naj bi se zgodil.

Mami se je zelo hitro vrnila domov, a na srečo sem bila že v sobi. Čez nekaj časa sem šla v kuhinjo na večerjo. Nato sem šla v posteljo, zaspala in cel naslednji dan vznemirjena čakala na noč. Zgodaj sem se odpravila spat, saj sem se nameravala zbuditi ob enajstih, da bi opazovala knjigo. Točno ob dvanajstih sem videla, da se v knjigi nekaj dogaja. Kar naenkrat je iz nje skočila majhna prikupna panda. Zelo sem se ustrašila. Panda je spregovorila. Rekla je, da je danes moj srečen dan, da sem jaz od zdaj naprej njena lastnica, če pa bo kdo prišel, se bo spremenila v plišasto igračko. Bila sem osupla. Preden sem došla, je v sobo stopila mami. Panda se je spremenila v igračko. Mami me je vprašala, kaj počnem in s kom se pogovarjam. Odgovorila sem, da pojem pesem za nastop. K sreči je kmalu odšla in panda je spet oživila. Nekaj časa sva se tiho pogovarjali. Nato pa sem se odločila, da ji bom dala ime Pika. Tudi njej je bilo ime všeč. S Piko sva se zabavali do konca svojih dni.

Brina Eva Pepelnjak, 5. b

LJUBEZEN

Ljubezen je dar, dar ljudi,
ki se v srcu budi.
Ljubezen ti da tisti, ki te rad ima.
V srcu, ki prostor le za eno ima.
Eno in edino ljubezen.

Neja Četina, 5. b

Ljubezen je resna,
a nič kaj stresna.
Ljubezen je bolezen,
a brez vročine ni bolečine.

Klement Krebs in Lan Amon, 3. b

KO TE GLEDAM

Ko te gledam, se zagledam.
Mislim, da sem se zaljubil,
mogoče, da jo bom zasnil.

Ko se zjutraj zbudim,
kar hitro zahrepenim in v šolo pohitim.
Jaz zelo sem sramežljiv,
da si lepa, nisem kriv.

Ponoči ne morem zaspati in brati.
Ne vem, kako v svojem življenju bom.
Mislim, da bom hrepenel.

Timotej Talović, 5. a

ZALJUBLJEN V BALET

Balet je bil slep,
ker bil je v tla zadet.
Balet se je zdel kot led,
brez pasu zadet je balet.
Ljubezen je en greh v balet,
saj je brez dodatka lep.
To ni ljubezen, ampak bolezen.

Lucija Kunst, 4. a

ZALJUBLJENA V PARIZU

Ljubezen nikoli ni enaka
in prijateljstvo je kakor sraka.
Ko sraka prileti, se vse pomiri.
V Parizu pa je lepo,
tudi ko ti je hudo.
Začetek je konec,
ko zazvoni ljubezenski zvonec.

Mila Jarh, 4. a

TIM, KOLO IN DREVO

Tim in kolo živita sama doma. Tim nima ne mame, očeta, babice, sestre ali brata. Nekega dne se je Tim spomnil, da se lahko odpelje s kolesom po vasi. Ko sta se peljala, sta srečala metulja. Metulj je vprašal, če je lahko njun prijatelj. Tim je seveda pritrnil. Odpeljali so se naprej. Kasneje so prišli do drevesa. Drevo je vedno osamljeno in samo. Vprašalo je, če je lahko njihov prijatelj. Tim je odgovoril tako kot metulju. Na koncu so vsi postali dobri prijatelji.

Filip Veber, 3. a

MAVRIČNA ZGODBA

Nekoč je živela deklica, ki je imela veliko klobukov. Ti klobuki so lahko govorili. Tudi njen prijatelj je imel rad klobuke, a še raje je imel mavrice. Deklica je bila včasih nesramna do njega, ker mu klobuki niso bili ljubši. Deček bi se rad poročil z deklico, zato ji je risal prelepe mavrice. Obljubila mu je, da se morda nekoč poročita. Deček se je najlepše oblekel, ko sta se dobila na travniku. Pokazal ji je modro nebo s soncem in prelepo mavrico. Sedaj je tudi deklica spoznala, da je mavrica lepša od stvari. Od tistega dne sta postala in ostala najboljša prijatelja.

Zala Podlesnik, 2. a

MAVRIČNA ZGODBA

Nekoč sta živela v majhni vasici deklica Ema in deček Rijo. Oba sta bila zelo prijazna, pomagala sta prijateljem in vsem, ki so živeli v vasi. Ema in Rijo sta rada opazovala nebo. Vsak dan sta vzela vsak svoj klobuk in odšla na travnik. Na modrem nebu sta videla sonce in mavrico.

Tit Derča, 2. a

O LJUBEZNI

V ljubezni se najde sreča,
sreča prinaša veselje.

Ljubezen ima pomen,
spominja na večno bolezen.

Ljubezen se nekoč konča,
v njej se prebudi nemir,
nastane prepir,
ki pomeni konec za naš mir.

Lina Kolenc, 4. a

LJUBEZNI

Ljubezen je kot bolezen,
ki nikoli ne omaga.
Srce te vodi k ljubezni.

Če ljubezni ni, ostane le žalost
in nesrečno življenje.
A ljubezen ni kar nekaj.

Zato jo poskušaj uresničiti.
Vem, da je težko,
zato je včasih samo eno pismo dovolj.

Hana Leš, 4. a

ATOVA NESREČA

Moj ata, ko še ni bil pretirano star, se je večkrat pripeljal čisto do našega nadstreška. Hodil je hraniti našo psičko Ajšo. Šel je v svoj vinograd, v svojo zidanico, kamor še zdaj hodi počivat. Ko se je enkrat vračal domov, je prižgal svoj avto in se hotel zadenjsko odpeljati s hriba. A zavore ga niso in niso hotele ubogati. Avto se je začel sam peljati po hribu. Zapeljal je čez živo mejo in cel hrib do naših sosedov. Avto je bil hudo uničen, ata pa si je močno nalomil rebra. A je še zmeraj na svetu. Je najboljši ata sveta. Zelo ga imam rada. Zdaj raje parkira na parkirišču.

Ana Četina, 3. b

POHOD NA KRN

Nekega lepega petkovega dne sta me po pouku starša prišla iskat v šolo in mi povedala, da gremo na Krn. Zelo sem se razveselil, se usedel v avto in odpeljali smo se do Bovca. Na cilju smo se obuli, pripravili nahrbtnike in se podali v hrib. Kar stiskalo me je v prsih, ker nisem vedel, kam točno gremo. Hodili smo po strmi, skalnati in gozdni poti. Med potjo smo imeli kratke postanke. Videli smo tlakovane kamnite zidove iz 1. svetovne vojne. Srečali smo veliko turistov, ki so prihajali naproti. Zvečer smo prispeli na naš petkov cilj. Imenoval se je Dom pri Krnskih jezerih. V koči smo odšli v sobe, se preoblekli in odšli na večerjo. Privoščili smo si jabolčni zavitek in palačinke. Po večerji smo igrali karte. Zelo hitro smo se odpravili spat, ker smo zjutraj vstali že zelo zgodaj. Bil je še mrak, ko smo se zbudili, se oblekli, pojedli in se odpravili proti vrhu. Med hojo se je počasi jasnilo. Hodili smo po označeni poti in prišli do planšarije. Videli smo krave in osla. Tam smo malo postali, nato pa odšli naprej in prišli do jezera. Videl se je že vrh Krna. Spočiti smo se zagnali naprej. Zelo hitro se je začela cikcakasta pot. Med potjo smo si skoraj »grizli kolena«. Kar naenkrat smo zagledali srno, ki se je pasla pri smrekah. Nekaj časa smo jo opazovali, nato smo nadaljevali pot in kmalu prišli na greben. Hoja po grebenu je trajala približno petnajst minut. Povzpeli smo se na vrh. Zelo smo bili veseli. Opazovali smo bližnje gore. Videli smo tudi najvišji slovenski vrh Triglav. Fotografirali smo se in pojedli sendviče. Nato smo odšli malo nižje, kjer je bil bivak. Tam smo izpolnili planinsko knjižico, jo žigosali in se odpravili nazaj. Hodili smo po isti poti in zelo hitro prišli do jezera. Tam smo se malo ustavili, se posončili in odšli do kočice. Oskrbnikom smo se zahvalili za gostoljubnost in odšli do avtomobila. Bili smo zelo utrujeni. Komaj smo čakali, da se bomo usedli v avto in se odpeljali proti domu. Bil sem zelo vesel, da sem preživel tako lepa dneva.

Žan Prušnik, 7. b

SMOLA NA KOLESU

Bile so počitnice leta 2022, ko se mi je pripetilo nekaj, kar si bom zapomnil do konca svojih dni.

Na povsem običajno poletno jutro sem se odločil, da bom obiskal svojega bratranca Tima, ki živi relativno blizu moje hiše. Moja edina izbira je bila kolo. Sedel sem na udobni sedež in začel goniti proti njegovi hiši. Ni trajalo dolgo, ko sem bil pri njem. Kolo sem parkiral pod streho in šel v hišo pozdravit svoje sorodnike. Med igro naju je njegova mami poslala v trgovino po jajca, moko in maslo. Privolila sva, saj sva se iger že malo naveličala. Spet sem sedel na kolo, privzdignil nogico in že sva bila na poti. Ker imava oba v sebi malo dirkaške krvi, sva počela tisto, kar fantje obožujemo na kolesih – dirkamo. Dal sem v višjo prestavo in začel goniti, tako da so se moje noge skoraj spremenile v rakete. Tim ni preveč zaostajal in me je že začel dohitevati. Kar naenkrat pa sem zagledal stop znak in se pričel ustavljati. Podobno je storil tudi Tim. Počasi sva se vključevala v promet in čez nekaj ovinkov sva bila na cilju. Hitro sva opravila z nakupom in se napotila domov. Tudi to pot sva dirkala in spet sem bil pred njim, dokler nisem povozil skale. Močno sem stisnil na zavoro, ampak v tistem trenutku mi je noga zdrsnila s pedala in začela drsati po gumi. Takrat me je Tim prehitel, jaz pa sem padel po tleh. Skušal sem vstati, obenem pa si ogledoval rano. Šele takrat me je začelo skeleti kot noro. Sesedel sem se na tla in zakričal: »Tim, prosim, pridi sem, takoj!« Slišal me je in se vrnil. Ko je zagledal rano, je začudeno vprašal: »Kako pa se ti je to zgodilo?« Nisem mu znal odgovoriti. Celotno pot do Timovega doma sem skakal po eni nogi. Ko me je zagledala Timova mami, je prinesla vedro vode in mi začela čistiti rano. Kričal sem tako, da me je slišala cela ulica. Vmes sem se spomnil očetovega nasveta: »Pravi moški ne jočejo!« Stisnil sem zobe in teti rekel: »Razkuži mi rano.« Trpel sem v bolečini, a pisnil nisem več. Končno je bila rana razkužena, zato mi jo je povila z gazo. Potem so me odpeljali domov. Doma mi je mama povedala, da se cel avgust ne bom smel kopati. Bil sem zelo žalosten. Upam, da se mi kaj podobnega ne pripeti več.

Maks Dežan, 6. a

BUČA OŽIVI

Zdaj je jesen. Zunaj je že hladno. Kmetje pobirajo zadnje pridelke. Z njive so pobrali vse buče razen dveh. Zvečer, ko se je znočilo, je spregovorila manjša buča. Poklicala je večjo in ji povedala, da se boji teme. Večja buča jo je stisnila k sebi in odšli sta v vas. Tam sta videli otroke, ki so ju vzeli domov. Izrezali so ima oči in usta. Takšni so ju dali pred vrata. Vanju so dali sveče in bili sta srečni.

Valentina Vengust, 5. b

S KOP DO ROGLE

Zadnji vikend v avgustu je bilo zelo sončno. Ati in mami sta se odločila, da bosta odšla s Kop do Rogle. Razveselili smo se, da bomo ta čas odšli na počitnice k babici. Zgodaj zjutraj smo se odpravili na pot. Med potjo se ati ni dobro počutil. Mami je vprašala, ali bi namesto njega z njo odšel kdo od nas. Z veseljem sem se javil jaz. Ati naju je nato odložil na Kopah, oni so pa odšli k babici. Dogodivščine z mamico sem se zelo veselil. Najprej je pot do Ribniške kočje trajala dve uri. Na koči sva se odpočila in si privoščila malico. Takrat sem tudi videl, da je bila mami nekoliko zaskrbljena, ali bom zmogel. Pred nama so bile namreč tri ure poti. Jaz pa sem se poti veselil in bil sem prepričan, da bom zmogel. Po eni uri sva zagledala znak: znamenje. Predlagal sem, da mu slediva. Pot je bila zaraščena. Komaj sva opazila prvi znak, to je bilo krilo strmoglavljenega letala. Ob tem sem postal radoveden in pričel raziskovati okolico. Našel sem še kabino, drugo krilo, zadnji del letala ter na njem prebral znamko, da je šlo za športno letalo. Zraven razbitin je bil postavljen spomenik, na katerem je pisalo vse o nesreči, ki se je pripetila leta 1971. Potem sva se vrnila na označeno pot, ki je vodila skozi gozd do travnika. Tam sva si privoščila posladek in se sončila. Bila sva čisto sama. Všeč mi je bila ta spokojnost, vendar sva morala naprej. Pot se je spremenila. Ko sva prišla do Lovrenških jezer, je bilo tam ogromno ljudi, zato se nisva ustavljala in ob štirih popoldne prišla do Rogle. Ko sem zagledal kočjo, v kateri bova prespala, sem bil presenečen. Vprašal sem: »Mami, kje pa je hotel?« »To je najin hotel,« se mi je nasmehnila. Nastanila sva se in čez nekaj časa sem se navadil tišine in teme. Od utrujenosti sem zaspal. Naslednje jutro sva se zgodaj odpravila na pot. Na Ribniško kočjo sva prišla do kosila. Tja naju je prišel iskat ati. Naučil sem se, da če si nekaj močno želiš, ti bo to tudi uspelo. In tako je meni uspela ta dolga pot, ki je bila zelo prijetna in polna dogodivščin.

Anže Bobinac, 7. b

KAKO LEPA MAVRICA

Nekega deževnega dne sta se deklica Hana in deček Rok odpravila na sprehod. Naenkrat je posijalo sonce. Takrat so se jima pridružili prijatelji. Hana je zagledala klobuk, dvignila ga je in zgodila se je čarovnija. Nebo je preplavila čudovita mavrica.

Neža Kumar Seibert, 2. a

SLAB ZAČETEK, DOBER KONEC

V Ukrajini sem začel hoditi v prvi razred. Ne dolgo po tem se je začela vojna. To je bilo slabo. Moja mati se je odločila, da se bova preselila v Slovenijo. To je bil nov začetek mojega življenja.

Bohdan Misiura, 3. b

VLAK SMRTI

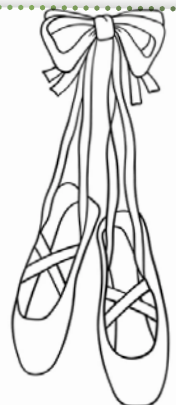
Na izletu za nadarjene učence smo obiskali Avstrijo in Nemčijo. A najbolj zabaven je bil tematski park Legoland, ki smo ga obiskali 25. aprila 2023. Nad njim se je bočil velik vlak. »Hej, kaj pa če bi šli na vlak?« sem predlagal prijateljem. Ožbej in Voranc sta bila takoj odločena, da gremo. Samo Urban je ostal na varnih tleh, saj ne mara vlakov smrti. K sreči so bili sedeži prosti, zato ni bilo potrebno čakati v vrsti. Usedel sem se na sedež, si spustil varnostno držalo in vožnja se je pričela. Že ob začetku nas je pričakal luping in vpil sem kakor jesihar. Preveval me je občutek strahu in veselja, tresel sem se kot šiba na vodi. Spust, ovinek, luping ... Vse to si je sledilo tako hitro, da sem zaprl oči in mislil, da bom bruhal. Veliki finale pa je bil izjemno hiter spust. Tokrat sem občutil naval adrenalina in vpil, kakor da bi mi gorelo pod nogami. »Še, še, še!« sem vpil ob koncu in nisem bil nič manj prestrašen ter hkrati vesel kot ostali na vlaku. To je bila moja prva izkušnja z vlakom smrti in se mi je za vedno vtisnila v spomin. Škoda le, da nisem šel še enkrat, saj smo morali nadaljevati ogled.

Vid Novak, 7. a

LJUBEZEN DO BALETA

Balet je nekaj, kar sprošča me, ko nekaj hudega zgodi se. Nekaj v meni hrepeni po plesu in vse v meni se zbudi, ko glasba prihiti.

Meni v življenju pomembno se zdi, da ves čas v tebi plamenček upanja gori, ker edinstvenost kasneje spoznaš, tebi najprej počasneje teče čas.

Petra Četina, 5. a

PESEM O NOGOMETU

Nogomet, to igra z žogo je,
kjer nogometasi na igrišču podijo se.
Igralci si žogo podajajo in nasprotniku gol zabijejo.
Navijači glasno navijajo in včasih z očmi zavijajo.
A glavno je, da je igra napeta
in da se žoga v mreži gola večkrat prepleta.
Na koncu pa za zmagovalca veljajo tisti,
ki boljšo igro odigrajo in seveda več golov dajo.

Luka Razboršek, 6. a

LJUBEZEN IN NOGOMET

Moje noge brcajo,
okoli žoge krcajo.
Nogomet je moja strast,
tam na igrišču pa raste hrast.

Aljaž Klančnik, 3. b

LJUBEZEN DO ODBOJKE

Človek bil je »odbojkaš«,
ljubil je odbojko Staš.
Hodil je na treninge,
vadil je odbijanje.
Dvakrat padel je že tam,
naredilo je bam bam.
Auč, bolelo je zelo,
padel je hudo, hudo.

Ana Četina in
Aya Nina Zaplatič, 3. b

ODBOJKA

Odbojka, igra spretnosti,
v nas prebudi strast enotnosti.
V tekmi odsevajo moč in sodelovanje,
naša ekipa zmore več, kot so sanje.

Žoga leti po zraku, dotika se rok,
cilj je dosežen, ko zasliši zmagoslaven se pok.
V tem športu povezanost glavna vrlina je,
s športnim srcem premagana vsaka ovira je.

Odbojka nas uči,
da je šport več kot le igra.
Odbojkarji smo polni strasti,
ekipni duh naj nas nikoli ne zapusti.

Tian Herman, 6. a

ŠOLA V NARAVI

Vsak dan smo se morali zbuditi zgodaj zjutraj. Imeli smo jutranjo telovadbo na prostem, ki je zelo zdrava, saj dobiš vitamin D. Pri telovadbi smo tekli, hodili in si ogledali čoln, ki je prevažal ljudi čez reko. Imeli smo idejo, da bi se šli peljat s čolnom, a na žalost že dolgo let ne deluje. Po telovadbi smo šli plavat. Mene je učila učiteljica Eva. Res nas je veliko naučila, zato sem dobila bronastega delfinčka, na kar sem zelo ponosna. Ko smo končali s plavanjem, smo šli na tobogane. Tobogan, ki je bil zelene barve, je bil zelo hiter in zabaven. Imela sem se super. Nato smo šli na sprehod. Ljubim naravo in sem vesela, da smo šli. Zelo sem se zabavala s svojo prijateljico Ino, ki mi je sprehod še polejšala. Na koncu smo šli v disko. Animator je bil fantastičen, učitelji pa so se medtem masirali na masažnih stolih. Skočili smo celo na oder, kjer smo peli in plesali. Igrali smo se tudi igro, kdo pozna več naslovov pesmi, in seveda smo dekleta zmagala.

Ta šola v naravi mi bo za vedno ostala v spominu, saj sem se imela res lepo.

Mila Jarh, 4. a

ŠPORT IN JAZ

Šport je moje življenje. Vsako jutro, ko se zbudim, najprej pomislim na trening in se že veselim, da bom ta dan spet lahko športno aktivna. Včasih se mi šolski dan zelo vleče, saj moramo veliko delati in se ves čas truditi. Doma imam veliko dela z učenjem in domačo nalogo, zato sem zelo vesela, ko se lahko popolnoma sprostim v telovadnici.

Ajda Rožič, 4. a

PRVIČ NA PEVSKEM TEKMOVANJU

Bilo je marca leta 2023, ko mi je učiteljica za glasbo povedala, da me bo prijavila na otroško pevsko tekmovanje. Vedela sem, da se bom morala veliko pripravljati, če želim priti v polfinale. Vsak dan sem se upevala, ponavljala pesem, izgovarjala besedilo ter vadila pred obema zboroma v šoli. Na to tekmovanje se je prijavilo okoli 1000 osnovnošolskih pevcev. Moj prvi nastop je bil marca 2023 v telovadnici I. OŠ Žalec. Z očetom, mamo in bratom smo prispeli malo pred nastopom. Odšla sem do svojih prijateljic iz šole in skupaj smo se upevale ter vadile na ploščadi pred šolo. Vse smo bile prestrašene, a polne pričakovanj. Ko smo se vrnile, smo zagledale ogromno ljudi, ki so nas prišli poslušati. Vznemirjena, a vesela sem odšla na oder. Strah je z vsakim korakom naraščal. Razmišljala sem: »Če bom zgrešila ton, se mi bodo vsi posmehovali?« A strah je bil odveč. Ko sem zaslišala glasbo, sem pozabila na vse in pela. Pela sem zelo lepo. Celo mami sem videla jokati. Po koncu tekmovanja mi je čestitala tudi učiteljica glasbe. Kar nekaj časa nisem vedela, kako sem se odrezala. Nestrpno sem čakala na objavo rezultatov. Ko so bili znani, sem komaj lovila sapo in iskala svoje ime. Zagledala sem ga! Od navdušenja sem zakričala in objela mamo ter očeta, brat pa je odvrnil, da bo spet moral cele dneve poslušati moje petje. Nisem se menila zanj, saj sem bila presrečna, da sem prišla v polfinale. Tudi na naslednji stopnji sem se izkazala in uvrstila v finale, tam pa nisem zmagala. A bila sem ponosna nase, da sem premagala toliko mladih pevcev.

Emanuela Hažič, 6. a

Počitnice

Prespala sem pri sestrični. S Tajem in z Manco sem igrala odbojko. Na obisk so prišli sorodniki in babi ter dedi. Maks in Andraž sta prišla na počitnice. Nabirali smo zvončke. Igrala sem se s Čiko.

Eva Jagodič, 2. b

Bili smo v Egiptu. Jezdili smo kamele. Eni je bilo ime Oskar. Kopali smo se v morju. V njem smo videli velike ribe. V Egiptu so mi spletli kitke. Tam sem spoznala Urbana in Domna. Šli smo na tobogane.

Neli Vasle, 2. b

Mi smo šli med počitnicami v Selce in Crikvenico. Do tja smo se vozili dve uri. Spali smo v hotelu Katarina. Tam smo bili od četrтка do nedelje. Kopali smo se v bazenu. Zvečer smo šli na sprehod ob morju in gledali galebe, kako so se igrali z ribami.

Larisa Gregur, 2. b

Bila sem doma in sem slikala. Moja slika visi v sobi na steni. Mami in ati sta me pohvalila. Z družino smo hodili na sprehode in nabirala sem trobentice. En dan smo v Bosno odpeljali mojo babico, ki je bila tri mesece pri nas.

Vasilija Burazor, 2. b

Šli smo k mojima bratrancema. Na obisk sta prišla babi in dedi. Igrali smo namizni nogomet. Iz žičk smo delali rožice. Moja mami je imela rojstni dan. Dopoldne sem bila v počitniškem varstvu v Žalcu. Tam smo ustvarjali, risali in šli na igrišče.

Eva Polanec, 2. b

Šli smo na smučanje. Tam so imeli šolo smučanja. Šli smo jaz, Jure, mami, ati, Dani, Barbara, Tjaša in Tanja. Bili smo v hotelu Ramada. Jaz sem imel številko sobe 131, moje sestrične pa 230. Bil sem v prvem nadstropju, sestrične pa v drugem. Najraje sem jedel mini palačinke. V hotelu so imeli bazen, kino in igralnico. V kinu sem gledal risanko Zlatolaska. Šli smo v Planico in Kranjsko Goro. Jedel sem kebab.

Miha Uranjek, 2. b

BABIČIN ROJSTNI DAN NA POHORJU

Med počitnicami smo se odpravili na praznovanje babičinega rojstnega dne na Pohorje. Pot do tja je bila dolga in polna pričakovanj. Mami in babi sta pripravili kosilo, jaz in brat pa sva okrasila prostor. Ko je bilo kosilo pripravljeno, so prišli težko pričakovani sorodniki. Medtem ko smo se jaz, sestrična in bratranec zabavali zunaj, se je nenadoma ulilo kot iz škafa. Vsi smo bili blatni in mokri od nog do glave. Starši so nas ošteli, saj smo babici zaradi tega umazali hišo. A dan je bil nepozaben. Ko se je zabava končala, smo se zelo pozno odpravili domov, saj smo babici pomagali pospraviti in počistiti, da sama ne bi imela toliko dela. Kljub utrujenosti smo bili srečni in zadovoljni.

Asja Ograjenšek, 7. a

MAMIČINI PALICI

Nekega dne smo na smučišču na Kronplatzu kot prej vsak dan odšli v restavracijo na kosilo. Jaz sem si naročil pomfrit, mami in tati pa špagete. Ko smo pojedli in šli na stranišče, smo šli naprej smučat. A ko smo prišli do smuči, smo ugotovili, da je mamičino palico nekdo zamenjal s svojo, eno njeno pa ji je pustil. Potem je do konca smučala z eno dolgo in eno kratko palico. Še zdaj nima novih palic.

Jaka Robida, 3. b

MORSKO DOŽIVETJE

Letošnje poletje sem se s starši odpravil v Vrsar. Z družino smo bivali v apartmaju, nedaleč stran pa naši prijatelji v kampu. Zjutraj po zajtrku smo se odpravili v kamp, kjer smo ves dan preživeli s prijatelji. Naši starši so poskrbeli za obroke hrane in se družili, vsake toliko časa pa je kdo skočil tudi v vodo. Jaz in moji prijatelji smo med tem igrali odbojko in pingpong, iskali parcelne številke po kampu ter spoznavali življenje v njem. Nekega popoldneva smo se vsi skupaj s supi odpravili na bližnji otok. Tam smo se potapljali, skakali v vodo, raziskovali vse jame in si nabrali veliko školjk. Vsak večer smo počeli nekaj drugega. Ker je bilo veliko otrok, vsak pa je imel drugačne želje, smo se tudi težko odločili, kdo bo glavni pri kakšni stvari.

Vsake moje počitnice so nekaj posebnega, vedno se kaj naučim in pridobim nove prijatelje. Glavno pa je, da se imam vedno lepo.

Anže Pirc, 7. a

KOLESARSKA DOGODIVŠČINA

Sredi julija, ko so se počitnice šele dobro začele in je bilo kar nekaj lepih dogodkov že za mano, me je prešinila ideja, da greva z mami kolesarit. Mami je bila radovedna, kje sem si najino kolesarjenje zamislil. Še nekaj časa sem jo pustil v napetosti, nakar se mi je zasmilila in predlagal sem ji, da greva kolesarit po Kranjski Gori vse do Belopeških jezer. Mami je bila takoj za, saj je po ogledu Belopeških jezer hrepenela že vrsto let.

Tistega dne sva se zbudila zgodaj zjutraj in si pripravila nahrbtnike. Pojedla sva okusen zajtrk in si pripravila hrano za na pot. Čakala pa naju je še ena težava, saj nisva imela držala za avto, na katerega bi naložila kolesi. A na srečo ima mami zelo dobro prijateljico, ki nama ga je v hipu pripeljala. Mami ji je bila zelo hvaležna. Tako nama je uspelo naložiti kolesi in krenila sva na dolgo pot.

Tja sva prišla zelo hitro, saj na cesti ni bilo gneče. V bližnjem parku sva se okrepčala in začela kolesariti. Bila sva samozavestna, čeprav sva vedela, da naju čaka 27 kilometrov dolga, ne preveč urejena pot. Do Kranjske Gore sva prišla skupaj, a potem sem pospešil in mami ni mogla loviti mojega tempa. Čez nekaj časa sem se ustavil, saj mami ni bilo nikjer. Poklical sem jo in ugotovil, da sem v Italiji, ker se mi je oglasila telefonska tajnica. Bil sem na robu obupa, a spomnil sem se na besede, ki sem jih že večkrat slišal: »Nikoli na paničari!« In nisem. Obrnil sem se in pot nadaljeval, od koder sem prišel. Naposled sem vendarle prišel nazaj v Kranjsko Goro in ponovno poskusil poklicati mami. Javila se je, a ne tako, kot sem pričakoval. Drla se je kot jesihar in me spraševala, kje sem. Po dolgem pogovoru sem ugotovil, da sem zavil narobe. Mami mi je rekla: »Glej table. Te čakam pri jezeru.«

Po hudem in dolgem vzponu sem ob prečudovitem jezeru zagledal svojo mami in oba sva si oddahnila. V miru sva se usedla za mizo in si privoščila debelo obložen sendvič ter obilo vode. Ko sva pojedla in popila, sva naredila še nekaj fotografij in se odpravila nazaj. Po petih urah sva prišla do avta, naložila kolesi in se odpravila proti domu. Na poti sva se ustavila še v res dobri piceriji, si privoščila pico in nadaljevala pot domov.

Ta izlet je bil res neverjeten, čeprav je bil malenkost neprijeten. Najbolj pomembno je bilo, da sem preživel veliko časa s svojo mami in da sem ji uresničil dolgoletno željo.

Anej Kač, 7. a

DOBER ZAČETEK, SLAB KONEC

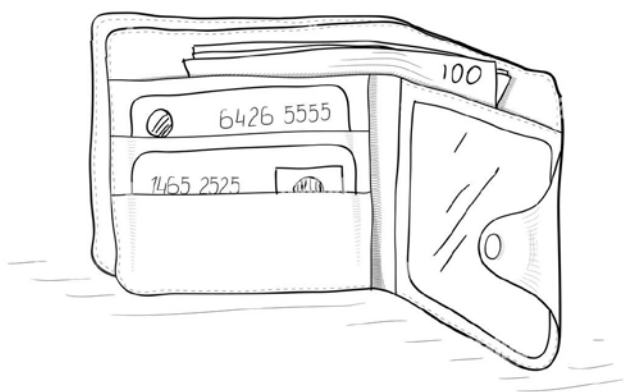
Z očkom, mamico in Luko smo šli v Terme Olimia. Na poti tja smo se v avtu pogovarjali, mamica pa je pila kavo. Ko smo prispeli, smo poiskali hiško in šli na bazen. Prve pol ure sem užival na toboganu, potem pa se je zgodila nesreča. Zaletel sem se v tobogan in si poškodoval glavo. Mami me je odpeljala do vodnega reševalca. Reševalec mi je pogledal rano in rekel, da moram v bolnišnico. Z mamico sva se odpeljala v bolnišnico v Celje. Tam so mi najprej pregledali rano in mi dali injekcijo proti bolečinam. Potem so mi ostrigli lase in rano zašili. Zdravnik mi je rekel, da se dva tedna ne smem kopati, jaz pa sem imel naslednji teden plavalni tečaj! Na tečaju sem bil edini plavalec, ki ni plaval.

Filip Štorman, 3. b

SKORAJ IZGUBLJENA DENARNICA

Z mamico in bratom Filipom smo se odločili, da za vikend obiščemo prijatelje na morju. Odpravili smo se na otok Krk. Ko smo prečkali Krški most, smo se na počivališču ustavili in si kupili sladoled. Poleg avtomobila smo pojedli sladoled in nadaljevali pot do kampa. Po nekaj kilometrih vožnje se je mami ustavila na bencinski črpalki, da natoči gorivo. K njej je pristopil gospod in ji povedal, da se vozi za nami že od počivališča dalje, da bi nam vrnil denarnico, ki smo jo odložili na streho avtomobila, preden smo se odpeljali s počivališča. Gospod je opazil, da smo denarnico izgubili, in se peljal za nami. Vsi smo bili zelo veseli, še posebej mami, saj je imela v denarnici ves denar in dokumente.

Daša Udrih, 3. b

VELIKA BUŠKA

Jaz, mamica in ati smo šli na izlet na morje. Zelo smo se veselili. Šli smo obiskat moje sorodnike. Med vožnjo smo se zelo zabavali. Peli smo pesmi, se igrali različne igre. Vmes sem tudi zaspala. Ustavili smo se na počivališču. Ko smo šli nazaj v avto, nisem videla vrat in sem se vanje zaletela. Na sredini čela je nastala velika buška. Zelo je bolelo. Ko smo prispeli, so se vsi šalili, da mi raste rog iz glave. Zvečer sem težko zaspala, ker me je glava zelo bolela. Po dveh dneh je buška na srečo izginila.

Aya Nina Zaplatič, 3. b

PUSTOLOVŠČINA V ADRENALINSKEM PARKU KOPE

V poletnem sončnem jutru sem se z mami in bratrancem odpravil v adrenalinski park na Kope. Mamica naju je že zgodaj zjutraj odpeljala proti parku. Pot je bila zelo dolgačasna in dolga. Ko smo prispeli v park, smo takoj opazili palice, ki so bile povezane z vrvmi, te pa so vijugale med drevesi. Bili smo navdušeni in hkrati prestrašeni, saj nismo mogli verjeti, da se bomo spustili po teh vrveh. Najprej smo prejeli obvezno varnostno opremo in navodila o tem, kako se moramo obnašati v adrenalinskem parku. Začeli smo pri najlažji progi, ki se nam je zdela zelo enostavna. Naslednji dve progi sta nam pognali strah v kosti, hkrati pa smo se zelo nasmejali. Na teh dveh progah je bilo mene najbolj strah hoje po lesenih deblih. Moj bratranec Luka pa se je na račun mojega strahu še pošalil in jih, medtem ko sem hodil po deblih, še bolj pozibaval. Na zadnji progi, ki je bila najvišja in najzahtevnejša, pa je bilo Luka najbolj strah. Noge so se mu tresle na najkrajši jeklenici, ki je bila hkrati tudi najvišja. Že ko je samo pogledal v dolino, je tulil in cvilil, jaz in mami pa sva se mu na ves glas smejala. Adrenalinski park nas je naučil, da se moramo pogosto odpraviti izven svoje cone udobja, da doživimo nekaj resnično posebnega. Hvaležen sem mami, da naju je popeljala na to pustolovščino, ki je postala nepozaben del mojega otroštva. Ta izlet v adrenalinski park je bil zagotovo eden izmed vrhuncev mojega poletja.

Žiga Suša, 7. b

ZDRS V GOZDU

Nekega lepega sončnega dne smo se z družino odpravili v Maribor k dedku in babici.

Ko sem se zjutraj zbudil, sta me starša začela priganjati: »Oto, zbudi se, pozni bomo!« Ves zaspan sem se priklatil do kuhinje, kjer so me čakali sendviči za na pot. Vse sem skrbno nesel v avto. Nisem imel časa, da bi katerega odvil in pojedel, saj me je ati posadil na stol in pritisnil na pedal. Po dovozu je stekla še mami in vsi skupaj smo se odpeljali na pot. Vozili smo se slabo uro, ko sem na desni strani zagledal tablo za izvoz za Maribor. Komaj sem čakal, da se bomo po dolgih petih mesecih videli s starima staršema na njunem vikendu. Ko sem ju zagledal, sem presrečen zaklical: »Dedi, babi!« Pri njihju smo pojedli juho, nato pa sem se odšel razgledat v dedkov gozd za hišo. Malo sem tekel, oponašal sovo in druge živali, ko sem nenadoma zaslišal šumenje grmičevja na drugem koncu griča. Bilo me je strah in sam pri sebi sem si mislil: »Joj, kaj če je medved!« Na srečo sta bila le sosedova fanta, ki sta s svojo babico nabirala gobe. Medtem ko smo se pogovarjali, pa sem stopil preveč na rob previsa in se skupaj z nekaj kamni odkotalil nekaj metrov nižje. Še dobro, da na tem delu ni bilo veliko dreves, sicer bi se zagotovo zaletel v kakšnega. Na koncu pa sem z glavo res udaril ob manjši kos lesa, ki je ležal na tleh. Nisem se zavedal, kaj se je zgodilo. Nisem mogel takoj vstati, zato sem se počasi dvigoval. Bolel me je hrbet, nato pa sem videl, da sem ves krvav. Po rokah, nogah in najhujše, iz glave so mi lile velike kaplje krvi. Do mene sta pritekla sosedova fanta in njuna babica. Vprašali so me: »Kaj se ti je zgodilo?« Jaz pa sem odvrnil: »Ne vem.« Zaradi adrenalina na začetku nisem čutil ran. Skrbno so me odpeljali do hiše, kjer so ostali že nemirno čakali, kje sem. Babica in mami sta me odpeljali v kopalnico, kjer sta mi razkužili rane. »Oto, srečo si imel, da se nisi bolj poškodoval, drugače bi te morali odpeljati na šivanje!« je zaklicala mami. Ko sem bil bolje, sem se zahvalil sosedom in jim prinesel sladoleđ. »Hvala,« je rekla njuna babica. »Saj veš, da se lahko vedno zaneseš na nas,« pa je potrdil njen vnuk. Jaz pa sem upal, da se mi kaj takega nikoli več ne zgodi.

Oto Dolšak, 6. a

TAT IZ BENETK

Med jesenskimi počitnicami smo se z našo družino odpravili v Benetke. Benetke so mesto na vodi, kjer ni avtomobilov. Ko smo prispeli v Benetke, sva bila z bratom zelo lačna. Oče nama je kupil sendvič. Sendvič sva jedla kar na Trgu svetega Marka. Ko sem ponovno hotela ugrizniti v sendvič, se je pred mano pojavil ogromen galeb in mi ga ukradel. Kar iz rok! Zelo sem se ga ustrašila. Mislila sem, da tatovi kradejo naskrivaj, ne pa vsem na očeh. Še dobro, da to ni bil moj zadnji grizljaj.

Sofija Ašenberger, 3. b

POŠREČENE PONESREČENE POČITNICE

Nekega poletja je mama za nas rezervirala počitnice v nekem kampu. Dva dni pred odhodom so nam sporočili, da je hiška zasedena, saj so jo rezervirali dvakrat. Zaradi tega sem bila žalostna, ker sem mislila, da ne bomo imeli počitnic. Mami je nato rezervirala hiško v drugem kampu. Ko smo prišli tja, so nam povedali, da je tudi ta hiška zasedena, saj so tudi njo po pomoti rezervirali dvakrat. V opravičilo so nam ponudili brezplačno bivanje v bližnjem hotelu. V hotelu mi je bilo zelo všeč. Nisem bila več žalostna, ker nismo imeli počitnic v kampu.

Jana Leskovšek, 3. a

GORSKA HITROSTNA DIRKA LUČINE

S starši in prijatelji smo se odločili, da si gremo ogledat gorsko hitrostno dirko (GHD) v Lučine. Tega sem se zelo veselila in sem komaj čakala.

Zgodaj zjutraj smo se odpravili na pot v Lučine. Po poti do tja smo poslušali glasbo in se pogovarjali. Končno smo prispeli na cilj. Komaj sem čakala, da se bo dirka pričela. Potem pa mi je rekel ati, da moramo peš do postaje, kjer nas bo pobral avtobus. »Joj,« sem si mislila sama pri sebi, saj sem bila že utrujena. A hoje ni bilo veliko. Avtobus nas je odpeljal na vrh, kjer je potekala dirka. Tam smo si pripravili stole in odejo. Kmalu so nas obvestili, da se dirka pričinja. Vsi gledalci smo se postavili ob ograjo ter tam čakali avte. Bilo je kar nekaj tekmovalcev. Ko so vsi prvič prispeli v cilj, so se počasi v koloni peljali nazaj do starta. Vsi so šli še enkrat čez progo in se počasi peljali nazaj. Potem je bil čas za malico. Otroci smo si šli iskat hot doge. Ker smo opazili, da prodajajo tudi majice, smo si jih kupili. Dirka se je nadaljevala. Pri tretji vožnji je veliko tekmovalcev že izpadlo, zato je dirka potekala hitreje. Znova so se počasi peljali nazaj. Zadnja vožnja je bila še posebej zanimiva, saj so tekmovalci progo že dobro poznali in so se peljali precej hitro. Po koncu dirke so odprli cesto, po nas pa je prišel avtobus in nas odpeljal do mesta, kjer smo nato pešačili do avtov. Doma sem od utrujenosti samo še legla v posteljo. Upam, da si bomo podobno dirko še kdaj ogledali.

Sara Cokan, 7. a

DAN NA RANČU

Med poletnimi počitnicami sem spoznala veliko novih prijateljev. Prijateljica Tija je profesionalna jahačica. Doma imajo šolo jahanja, kjer jaham tudi jaz. Nekega dne so se po treningu starši dogovorili, da dan preživim na ranču.

Zjutraj sem pograbila nahrbtnik in vanj nagnetla rezervna oblačila. Mami mi je pripravila paradižnik, pecivo in dietno hrano. Sedli sva v avto in se po polžje odpravili na Polzelo. Čeprav je vožnja trajala 10 minut, se mi je zdelo, da sva se vozili 10 ur.

Ko sva končno prispeli, sem se skoraj poslovila od mami, saj se mi je mudilo k prijateljicam. Tija, Nina, Rubi in Tijina mlajša sestra Zoja so me že čakale. Tako kot vedno smo se najprej lotile čiščenja in urejanja konjev. Zoja je poskrbela za ponija Belo, ostale punce pa smo stopile do konjev po imenu Master, Kesadot in Nandi. Tija jih je že nahranila, zato smo jih prečesale, jim uredile grivo ter jih osedlale. Nato smo se izmenično preoblekle v jahalno opremo: nadele smo si hlače in čelado ter si obule jahalne škornje. Ko smo bile vse primerno opremljene, smo konje prijele za uzdo in jih odvedle do maneže. Tam smo jih najprej malo sprehodile, nato pa jahale v različnih tehnikah, kot so hod, korak in kas. Rubi in Tija, ki že dlje trenirata jahanje, sta izbrali kas.

Po treningu smo konje odpeljale v hlev, kjer smo jih osedlale. Nandi je bil zelo poten, zato smo ga umile z vrtno cevjo in se pri tem zelo zabavale, ker je bilo več vode na nas kot na konju. Ko smo Nandija spravile v hlev, smo se preoblekle v kopalke in skočile v bazen. Takrat se nam je pridružil še sosed Vid. Potapljali smo se in se igrali petelinčke. Po kopanju smo šle v trgovino in kupile pijačo ter pokovko. Ko smo prišle nazaj, nas je Tijina mami poklicala h kosilu. Najedle smo se in odšle k Nini, kjer smo si spekle pokovko in si ogledale film. Ko je bilo filma konec in smo odšle ven, smo z grozo ugotovile, da smo pozabile nahraniti konje. Hitro kot blisk smo odhitele ter si oddahnile, saj ni noben umrl od lakote, res pa so bili zelo lačni in razdraženi. Revežem smo dale jesti, Belo smo pa odpeljale na pašo. Vrnile smo se v manežo in skakale čez ovire. Med namišljenim tekmovanjem je pome prišla mami. Povabila sem jo, da se nam pridruži pri preskakovanju ovir. Po njeni izvedbi smo ugotovile, da preskakovanje ovir ni za ljudi, ki že nekaj časa niso jezdili konja. Rekla je, da bo skok v višino uvrstila med zanjo prepovedane aktivnosti, saj bi si skoraj zlomila nogo.

Po razburljivem dnevu sem komaj čakala, da se spet vidimo. Čeprav me je mami podila spat, sem imela preveč energije. Šele ko sva se s Tijo dogovorili za naslednje srečanje, sem lahko zaspala.

Klara K. Rošar, 7. b

GASILSKO TEKMOVANJE

Konec zime smo se mladinke PGD Ponikva pri Žalcu začele pripravljati na gasilska tekmovanja. V skupini nas je sodelovalo 9 mladink. Že na začetku vaj smo se odločile, da se bomo letos še kako potrudile. Po nekaj vajah sem bila zelo srečna, saj nam je šlo odlično.

Prišel je dan tekmovanja. Pred gasilskim domom smo se zbrale zjutraj, oblečene v gasilske uniforme. Bile smo malo nervozne. Najprej smo pisale teorijo. Imele smo tri napačne odgovore od devetih. Ni se vse izšlo kot po maslu. Pri glavni vaji z vodo smo se zares potrudile, vse naloge smo opravile brez napak in z odličnim rezultatom, to je 36 sekund. Naslednje je bilo razvrščanje, seveda smo ga tudi opravile z odliko. Sledila je podelitev. Dolgo smo poslušale, da bi slišale naše ime skupine. Kar naenkrat zaslišimo: »2. mesto PGD Ponikva pri Žalcu.« Vse smo potočile solzice sreče. Seveda to ni bil naš edini dosežek, osvojile smo tudi 2. mesto v regiji. Pot do naše vasi z dvema pokaloma je bila precej živahna in vesela. Ko smo prispele pred gasilski dom, smo zagledale ogromno gasilcev na obeh straneh ceste, ki so škropili z vodo. Zelo smo bile ponosne nase in na naše tri mentorje, ker so nas pripeljali do tega rezultata. Ta dan se je vsem močno vtisnil v spomin.

Lara Cokan, 7. a

BABIČINA PRIPOVED O ODNOSU DO KRUHA

Babico sem vprašal, kakšen odnos ima do kruha, in povedala mi je svojo zgodbo. V njeni mladosti v družini niso bili kmetje, ampak so bili delavska družina. Imeli so manjšo njivo, na njej pa posejano koruzo. Jeseni so je nekaj porabili za hrano za živali, nekaj pa posušili za peko kruha. To koruzo so mleli v domačem mlinčku. Grobo mletje so uporabili za kuhanje polente in koruznih žgancev, moko pa uporabili za kruh. Kruh ni bil takšen, kot je danes, ampak so bili kot otroci zelo veseli, da so ga lahko uživali. Do kruha so imeli zelo spoštljiv odnos. Kruh so pekli enkrat na teden, saj ni bilo toliko pridelka, da bi ga lahko pekli pogosteje. Za večje praznike so kupili moko v trgovini in iz nje spekli okusnejši kruh. Otroke so takrat učili, da so imeli zelo spoštljiv odnos do kruha. Če jim je padel kakšen košček kruha na tla, so ga morali pobrati in poljubiti. Če se jim je kakšen kos posušil, so ga nadrobili v belo kavo, da se je vedno porabil. Ko pomislim na pretekle čase babic in dedkov in jih primerjam z zdajšnjim časom, vidim, da je danes vse manj spoštovanja do kruha. Jaz kruh spoštujem, saj ne vem, kakšni časi še prihajajo.

Urban Randl, 9. b

Najljubši trenutek z mamico

Z mamico se najraje obmetavava z vzglavniki. Mami naju žgečka, midve pa se pri tem zelo smejiva. Najlepši dogodek je bil, ko smo z mamico in atijem gledali film Tabaluga, zraven jedli piškote ter pili čaj.

Emma in Zoja Vaš, 1. b

Najbolj me je razveselilo, ko sva z mamico pekla mafine in kolesarila ob Savinji.

Tilen Resnik, 1. b

Vesela sem bila, ko smo z mamico in atijem odšli na izlet v Nemčijo. Tam smo šli v trgovino s Haribo bonboni. Najbolj vesela sem bila, ko je ati mami kupil prstan.

Mia Jelen, 1. b

Najbolj vesel sem, ko mamica z mano igra nogomet. Čeprav jo vedno premagam, sva oba vesela in se smejiva. Najlepši trenutek, ki sem ga preživel s svojo družino, je bil, ko smo odšli na morje na Krk in se skupaj zabavali in potapljali v morju.

Jaka Povše, 1. b

Z mamico grem najraje na sprehod, ker se veliko pogovarjava. Enkrat sva odšla v Celje na hamburger, kjer sem dobil zraven še igračke. To je bil moj najljubši dogodek z mamico.

Vasja Lev Krajnc, 1. b

Vesela sem bila, ko mi je mami kupila novo peresnico. Ko skupaj pečeva palačinke in piškote, sva obe zelo veseli in nasmejani.

Anamari Obrez, 1. b

Z mamico najraje pojem na mikrofona, pri tem se zelo zabavava. Velikokrat greva skupaj tudi na sprehod, kjer sprehajava kužka, se veliko pogovarjava in smejiva.

Eva Klančnik, 1. b

Z mamico najraje pečem vafle in odidem na sprehod. Takrat se skupaj zelo zabavava.

Talija Pija Osterc, 1. b

ODA TEBI

Želel bi biti ti,
tako popoln v nepopolnosti.
Tako toplih barvno nedefiniranih oči,
tako nasmejan,
ko življenje boli.

Velikokrat te opazujem izza vrat,
zakričim, kako imam te rad,
obrneš se, nisi presenečena,
roke razširiš, objameš me
in vem, da sem del tvojega srca.

Pogosto izgubljam se v sivini pubertetništva,
težava tu, težava tam, mi dihati ne da.
Vidiš me, začutiš bolečino,
ne zamahneš z roko, ni ti vseeno.

Najlepši so večeri, samo najini,
na sedežni zavita v dekico in
z dobrim filmom na televiziji.
Šepetava in poveva si stvari,
vesele, boleče, brez tančice skrivnostnosti.

Vse mi oprostiš,
čeprav vem, da velikokrat
zaradi mojih dejanj trpiš.

Zgovorna, nasmejana,
polna dobrih šal,
družini predana.
Kadar kdo te prosi za pomoč,
si vedno vzameš čas,
ne pomišljaš,
vse od sebe daš.

Odraščam, počasi se od tebe oddaljujem,
načrtov tisoče v mislih snujem.
Prihodnost je zabrisana,
a vidim jasno,
vedno rad imel bom svojo mami krasno.

Žiga Debevc, 8. a

Moja družina

Moja družina je sestavljena iz štirih družinskih članov: jaz, sestra Ela in mami Daliborka pa ati Darko. Moji družini je najlepše, ko se zvečer sprehajamo.

Larisa Gregur, 2. b

Mojemu atiju je ime David. Dela na občini Celje. Ima temno rjave lase. Moji mami je ime Maja. Po poklicu je medicinska sestra. Mojemu bratcu je ime Rok. Moji sestrici je ime Nika.

Eva Polanec, 2. b

Moja družina ima rada košarko in nogomet. Radi hodimo in kolesarimo. Moji sestrici je ime Kaja. Mamica je Zala in ati je Matej. Doma sem v Podlogu, v Slepi ulici 41. Moj ati gradi hiše. Moja mami izdeluje zdravila. Jaz in moja družina gremo v Gardaland.

Nace Kolenc, 2. b

Moji mami je ime Anita, mojemu atiju pa Jernej. Imam sestrico Zojo. Skupaj se velikokrat igramo jungle speed in črnega Petra. S svojo sestro se tudi igrava remi karte.

Žiga Robič, 2. b

Moja družina me ima rada. To so ati Rok, mami Lejna, Jan in Neža. Mami pomagam in tudi atiju. Sestri pomagam natočiti vodo. Pomagam tudi bratu, ko mu kaj/kdo nagaja.

Tia Brezovnik, 2. b

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo ti vedno da navdih,
ko na igrišču v laseh čutim
prepih.
Vedno se podpiramo
in radi se igramo.
Smejem se jaz,
smeješ se tudi ti.
Radi se imamo,
veseli smo vsi.

Sara Hol, 3. a

PRAVO PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo pomembna stvar v življenju je.
Prijateljstvo ti da tisti, ki ne razočara te.
Pravega prijateljstva nikoli ne pozabiš.
Prijateljske vezi so močno stkane.
Ja, in res, pravo prijateljstvo za vedno ostane.

Neja Četina, 5. b

PRIJATELJSTVO, PRIJATELJSTVO

Prvo je prijateljstvo,
je boljše kot bogastvo
in večje kot zaklad,
ker to nam lahko podari vsak.
Ko mi je hudo, me pomiri,
in ko mi je težko, mi srečo zaželi.
To je pravi prijatelj,
ki te nikoli ne zapusti
in s tabo srečo deli.

Ko sem bila v vrtcu, se je z mano igral
in v šoli mi je pomagati znal.
Še zdaj, ko sem v službi,
me vedno nasmeji
in mi dobro voljo zaželi.
Zdaj sva se že poročila
in otroka dobila.
Povedala sva si vse skrivnosti
in si podelila cel kup modrosti.
Zdaj, ko sem že babica,
me še vedno podpira,
ker to je pravi prijatelj,
ki te nikoli ne ovira.

Mia Štamol in Ina Vukadinović, 4. b

PRIJATELJICI

Zelo sem vesela, da imam najboljši prijateljici, ki mi vedno stojita ob strani. Če mi kaj ne gre ali sem žalostna, mi vedno pomagata. Všeč mi je, da si nikoli ne lažemo ali česa prikrivamo. Takih prijateljic ne najdeš vsak dan, zato sem zelo hvaležna, da ju imam.

Lina Kolenc, 4. a

O PRIJATELJSTVU

Imam prijateljico, najboljšo prijateljico na svetu. Hano poznam že iz vrtca. Zelo je pametna in vesela deklica, ki živi v Grčah. Ker se že dolgo poznavata, imava skupne fotografije in si deliva lepe trenutke, ki so se nama zgodili. Hana mi vedno pomaga in mi stoji ob strani. Skupaj se zabavava in upam, da bova prijateljici za vedno.

Živa Klara Romih, 4. a

MOJ PRIJATELJ

Bor je moj najboljši prijatelj, s katerim se nikoli ne prepirava. Je izjemno prijazen in spoštljiv. Najine igre in skupno preživljanje prostega časa mi veliko pomenita. Bor ni nikoli žaljiv, vedno je pripravljen priskočiti na pomoč, ni grob in vedno je prijazen do mene. Ko sem žalosten, zna najti prave besede, da me potolaži.

Alen Imširovič, 4. a

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj vedno stoji ti ob strani,
te potolaži ali razveseli
in te v smeh spravi,
ko se ti kaj hudega godi.

Prijatelj je vedno tam,
ko vsi drugi zbežé,
in ti pomaga, da nisi sam
ali ko v stresu ti misli ležé.

Nikoli te na cedilu ne pusti,
sodeluje in se s tabo smeji.
Pravi prijatelj rad te ima
in vesel je, če si doma.

Prijatelj pomaga ti,
če v stiski si,
in sprejema te takšnega, kot si.

Patrik Persolja Škorjanc in
Izidor Selič Kurinčič, 4. b

PRAVO PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je kot oseba,
včasih dobra, včasih slaba,
včasih razigrana
redko pa prava.

Pravo prijateljstvo je,
ko jočeš od sreče,
ne pa,
ker srce je boleče.

Pravo je, če lahko si,
kakršen si,
žrtvoval zate
le pravi prijatelj se bi.

Urška Ravnak, 7. b

IGRAČA

Če bi moja igrača oživila,
bi mene zagotovo »kap« zadela.
Poklicala bi vso družino in celo vas,
da videli bi vsi, kako nema igrača oživi.
Vsi bi bili onemeli, a igrača bi plesala okoli.

Ema Četina, 5. b

ZIMA, ZIMA BELA

Zima, zima bela,
le kdaj boš prispela?
Sneg zakrije travne jase,
da predstavil nam bi bele čase.
Spet bile bi bele terase,
če tovarne ne bi mislile samo nase.

Zima, zima bela,
le kdaj boš prispela?
Kje ta naš ljubi sneg je,
ko zima prispela je?
Beli sneg zasipa vse stopinje,
beli sneg leti ... in pobeli temne noči.
Otroci na toplem so,
da lica si ogrejejo.
Zima, zima bela,
si vendarle prispela!

Oto Dolšak, 6. a

BOŽIČNI PRAZNIKI

Ko gledam, kako sneg pada,
mi »zapaše« vroča čokolada.
Zraven »pašejo« še medenjaki,
ki se kopajo v čokoladni omaki.

Na mizi adventni venček se smeji,
saj na njem že četrta svečka gori.
Zraven leži orehova potica,
ki je prava kulinarična lepota.

Božiček s sanmi hiti,
da darila otrokom podari.
Bili vsi otroci smo veseli,
ker lepo zavita darila smo prejeli.

Lara Majcen, 6. a

OMARICA

V omarici je shranjenih veliko stvari,
ki mogoče komu spomine prebudijo
na vse tiste lepe dni.

Če je omarica dovolj velika,
v njej lahko si skrivališče narediš
za vse te strašne dni.

A paziti moraš,
da ključev ne izgubiš,
ker omarice brez ključev ne dobiš.

Larisa Žerdoner, 7. b

RIMANJE

Rimanje,
besedno odkrivanje,
mного znanja pridobivanje,
lahko tudi pod Peco Alenčico skrivanje.

Kakor besedo,
ki je pesniški albedo,
pridobivamo nafto
za sodobnejšo žlahto,
lahko govorimo, se smejimo,
pa tudi ledene gradove za Kralja
Matjaža gradimo.

Rimanje za vas,
za pesnike pa stas.
Vse to je smešno
ali pa le nenavadno resno.

Rimanje pride iz navdiha,
kakor veter med umetninami kralja
Matjaža veje in močno piha.
Nikoli prepričani se med žlahtnimi
besedami ne vname,
saj je vsaka pesem samo zate in le
zame.

Vid Novak, 7. a

KOŠARKARSKA ŽOGA OŽIVI

Nekega navadnega dne sem šel igrati košarko na igrišče. Vzel sem svojo žogo in se s kolesom odpravil na igrišče. Ko sem prišel, sem začel metati proste mete, trojke, iz sredine in drugih strani. Ko sem le zaključil, sem bil presenečen, ker nisem zgrešil niti enega meta. Hotel sem povedati Tomažu, ampak je igral nogomet. V tistem trenutku sem ugotovil, da se je žoga premaknila za štiri metre. Hotel sem pogledati, kako se je to zgodilo. Žogo sem prijel in začela mi je drseti. Hotel sem jo vreči na koš. Začel sem jo odbijati, žoga pa se je sama vrgla na koš. Zdelo se mi je čudno, kajti jaz je nisem vrgel. Žoga se je ustavila na tleh. Prijel sem jo in rekla je: »Papa.« Prestrašil sem se do kosti. Žoga je dobesedno norela. Vprašala me je, ali bi bila prijateljica. Odvrnil sem ji: »Zakaj?« Rekla je, da so jo prijatelji nagnali, ker ji na glavi piše NBA. Jaz obožujem NBA, zato sem ji pritrtil. Bila je zelo vesela, da je dobila prijateljico. In tako se je pričelo najino prijateljstvo.

Nace Bočkor, 5. b

ANDREJA IN BIDON

Nekoč pred davnimi časi je živela deklica po imenu Andreja. Ko je hodila v šolo, je vedno vzela svoj najljubši bidon, na katerem je bilo zapisano njeno ime s priimkom. Ko je odšla v šolo, pa je njen bidon oživel. Skočil ji je iz torbe in odhitel v šolo kar sam. Če bi drugi to videli, bi se Andreji smejali. Zato je sklenila, da ga ulovi. Tik pred vrati šole ji je to uspelo in hitro mu je pokrila usta, saj je, ko ga je prijela, začel kričati, naj ga izpusti. Ni vedela, kam naj ga skrije, ker so prihajali višješolci, zato ga je stlačila med smetnjake in odvihrala v razred k pouku. Med poukom ni bila zbrana, saj je razmišljala o svojem bidonu, ki je bil še kar pri smetnjakih. Upala je, da ga ne bo kdo opazil. Končno je zvonilo. Tako hitro kot še nikoli je nametala stvari v šolsko torbo, saj se ji je mudilo po bidon. Ko je prišla do smetnjakov, ga ni bilo več, saj so med poukom prišli smetarji. Zdaj si ne upa kupiti novega, ker jo je strah, da bi tudi ta oživel.

Kaja Špacapan, 5. b

ŽIVA HIŠA

Nekega dne se je rodila hiša, ki je bila nekaj posebnega, ker je bila živa in se je lahko premikala. Škoda, da je morala biti sama, ker je bila zelo prijazna. Živela je v visokih hribih, kjer je bilo zelo lepo.

Ko je bila stara že tri leta, se ni nič spremenilo. Hotela je najti prijatelje, ampak ni znala hoditi, saj je bila pritrjena v tla. Dolgo časa je zbirala moč. In pok! Uspelo ji je. Začele so ji rasti roke, noge, usta, oči in nos. In nato je šla iskat prijatelje. Šla je v dolino, ampak to ni bila dobra ideja, ker je bila velika in je mečkala stvari pod sabo. Seveda ne nalašč. Samo prijatelje je hotela. Vse druge hiše niso bile žive. Stale so pri miru in odpirale in zapirale okna in vrata. Čudno se ji je zdelo, da drugi prebivajo v njih. Hotela je, da bi tudi v njej kdo prebival. To žal ni bilo mogoče, saj so se je vsi bali, ker je bila živa. Šla je naprej in upala, da bo srečala koga, ki bi živel v njej. Zelo rada je plesala in ugotovila je, da bo ljudi privabila s svojim talentom. Začela je plesati, a takoj so se vsi poskrili, bali so se je, ker je bila tako velika. Hiša je postala žalostna, ker je nihče ni maral. Šla je nekam, kjer ni bilo nikogar. Vedela je, da bo nekoč našla prijatelja.

Kar naenkrat je našla otožnega fanta, ki je jokal. Tudi fantek je zagledal hišo, ki je bila tako žalostna kot on. Vprašal jo je, kaj je narobe, ona pa mu je povedala, da ji je všeč, ker se je ne boji. Hiša mu je povedala, kaj se je zgodilo, da je tako žalostna. Fantek pa je dejal, da mu je ime Aljaž, da je star trinajst let in čisto sam ter da je tudi on iskal prijatelje. Ko sta se nekaj časa pogovarjala, sta postala prijatelja in zelo sta se zabavala. Odločila sta se, da bosta šla raziskovat svet. Nič jima ni manjkalo. Že kmalu na poti je hiša spet opazila, da se je vsi bojijo. Spomnila se je, da bi Aljažu razkazala svoj dom. Vedela je, da tam ni nikogar. Ampak ko sta z Aljažem šla k njej v hribe, je opazila, da so tam še druge žive hiše, ki so bile prav take kot ona. Ko sta prišla k njim, sta ugotovila, da so to samo kipi, na katerih je pisalo izumrle žive hiše. Ko je hiša to prebrala, je kar osupnila. Ni mogla verjeti svojim očem. Sploh si ni mislila, da je bil, medtem ko se je potepala po svetu, tukaj pravi raj živih hiš. Zdaj jo je to še bolj potrlo, ker je ugotovila, da je ostala edina na svetu. Tudi Aljaž je bil žalosten. Hiša je hotela izkoristiti čas, ko še živita, saj nista mogla biti celo življenje žalostna, morala sta se zabavati. A vseeno jima je nekdo manjkal. Ko je zapihal veter, je na Aljaževem obrazu pristal časopis, na katerem je pisalo: »Zadnja čreda živih hiš je na Kitajskem.« Hiša je bila vsa iz sebe, ni mogla verjeti svojim očem. Rekla je, da gre na Kitajsko. Aljaž ni bil za to, želel je ostati v Sloveniji. Ampak nista se mogla ločiti, saj sta bila skupaj eno leto in sta postala zelo dobra prijatelja. Ko je hiša dolgo premišljevala, je ugotovila, da za prijatelje ne potrebuje takih, kot je sama. Odločila se je, da bo ostala v Sloveniji. Pomembno ji je bilo, da ostane ob Aljažu. Glede na to, da je obstajala samo še ena čreda živih hiš na svetu, mora biti nekaj posebnega in mogoče se je ljudje ne bodo več bali, je pomislila. Z Aljažem sta zbrala pogum in odšla v dolino. Srečala sta avto, ki se je peljal po cesti, z napisom »Prodaja zemljišč«. Aljaža in hišo je zaskrbelo, da bodo zgradili celo naselje stavb na tem prelepem hribu. Ko je avto peljal mimo njiju, se je hiša naredila mrtvo, da je ne bi opazili. Sklenila sta, da bosta zasledovala delavca, ki prodajata zemljišča, ker če bosta res zgradila stavbe, ta kraj ne bo več tak, kot bi moral biti. Ko sta delavca stopila iz avta, sta v rokah držala načrt stavb. Ko je Aljaž podrobneje pogledal, je videl, da je na načrtu narisanih zelo veliko hiš in nebotičnikov in vse skupaj je zgledalo kot gromozansko mesto. To sta nujno morala preprečiti. Po dolgem razmišljanju sta se spomnila načrta. Vse to pa je bilo nepotrebno, ker delavcema tako ali tako niso bili všeč kipi okamenelih živih hiš. Ko sta Aljaž in hiša to videla, sta začela skakati od veselja. Aljaž je slišal, da sta se delavca pogovarjala o tem, da bosta porušila kipe, zato sta bila hiša in Aljaž spet čisto iz sebe. Aljaž je dobil idejo, da bo delavcema, ko bo pripekalo sonce in bosta žejna, ponudil umazano vodo, da jima bi postalo slabo. To se hiši ni zdela najpametnejša ideja, zato sta si morala izmisliti novo. Hiša se je nato spomnila, da bi posadila vrtnice, ki se zelo hitro razraščajo in bodo odgnale delavca. Idejo sta uresničila in delavca sta odšla.

Hiši in Aljažu se je hrib zdel še lepši, ker so ga krasile vrtnice. Odločila sta se, da bosta za vedno ostala na hribu. Ko je deževalo, je Aljaž šel v hišo, ko pa ni, sta se pa skupaj igrala in urejala vrtnice. Tako sta srečno živela do konca svojih dni.

Brina Eva Pepelnjak, 5. b

MIŠ, RAČEK IN PALAČA IZ SLADOLEDA

Nekoč je živel raček. Njegov dom je bil strip. Živela pa je tudi grda miš. Njen dom je bila kmetija. Raček je iz stripa pobegnil na kmetijo v mlin, ker so ga v stripu miši vlekli za rep. Grda miš pa je zbežala v strip, ker so jo v mišji družini živali s kmetije zasmehovale. V grdem stripu je zagledala mačko, ki je bila ukleščena v led. S kremplji je v led naredila sled okoli mačke. Tako se je mački uspelo rešiti. Miš se mačke ni bala, zato jo je povabila v hišo, ki si jo je narisala za domovanje. Mačka je sprejela povabilo. Medtem je raček v mlinu našel strip, v katerem sta bila grda miš in mačka. Videl je, kako uživata v svojem domu, in zato je skočil vanj. Miš in mačka sta ga povabili v palačo iz sladoleda, ki jo je narisal Patrik.

Odpravili so se od doma in na poti srečali Patrika. Povedali so mu, da gredo v palačo poskusit sladoled. Patrik je bil družbe vesel. Skupaj so pojedli celo goro sladoleda. Jedli so in jedli, dokler niso počili in je bilo z njimi konec, tako kot je konec tudi te zgodbe.

Patrik Persolja Škorjanc, 4. b

MALO DRUGAČNA RDEČA KAPICA

Nekoč, predavnimi časi, se je Rdeča kapica odločila iti na obisk k Sneguljčici. Hodila je s šopkom rož zanje. Prispela je do njenega doma. Sneguljčica se jo je zelo razveselila. Pogovarjali sta se, kako bi uničili tri prijazne zmaje, ki so živeli blizu. Rdeča kapica in Sneguljčica sta v tej zgodbi radi izumljali in nagajali, bili sta zlobni. Komaj sta čakali, da lahko kaj ušpičita. Izumili sta palčka za pomoč. Palček je vedel, kaj zmaji jedo, zato jima je prinesel kamne, najljubšo hrano zmajev. Skupaj so se odpravili k trem zmajem. Ti so igrali karte, a imeli so dober vonj. Zavonjali so Rdečo kapico in vedeli, da prihaja zlobna oseba. Skrili so se ji, a palček je videl, kam, zato jima je izdal skrivališče. Dogovorili so se, kako jih bodo presenetili, a zmaji so jih prehiteli in napadli prvi. Bruhali so ogenj. Začel se je pravi boj. Prvi zmaj je vzel puško, a palček je bil zelo hiter in je druga dva zmaja udaril s čudežnim klobukom, da sta padla na tla in zaspala. Prvi zmaj je hitro začel streljati uspavalne puščice in ker je bil res dober, je zadel vse tri: Rdečo kapico, Sneguljčico in palčka. Takrat sta se speča zmaja prebudila.

Skupaj so odnesli zlobneže v ječo, zmaji pa so priredili čajanko. Zopet so lahko v miru igrali karte.

Filip Bobinac, 4. b

NA BRADAVIČARKI

Nekega dne sem sedela v sobi in reševala domačo nalogo, ko sem kar naenkrat zagledala, da proti naši hiši leti rjav čuk. Zletel je skozi odprto okno in pristal na moji omari. Poletel je na mizo in mi na zvezek odložil pismo. Prijela sem ga in odprla. V njem je pisalo, da me vabijo na Bradavičarko. Zraven je bila vozovnica in seznam knjig iz Prečne ulice. To pomeni, da ne bom šla v šesti razred, ampak na Bradavičarko, akademijo za čarovnike in čaravnice. Zdrvela sem iz svoje sobe naravnost v kuhinjo. Mama me je presenečeno pogledala. Ko je v moji roki zagledala pismo, je hitro vprašala, kaj je to. Razložila sem ji, da so me povabili na Bradavičarko.

Avgusta smo šli v Prečno ulico po šolske potrebščine. Najprej smo šli v čarovniško banko, kjer smo zamenjali evre za gulde, srpce in friče. Potem smo odšli in trgovino za učbenike in knjige (tam smo dobili vse s seznama).

Odšli smo h gospe, ki izdeluje plašče in rokavice, šli smo po lonec, tehtnico, epruvetke in v apoteko po osnovne sestavine za napoje. Nazadnje smo se odpravili še po čarovniško palico. Dobila sem palico iz tisovine, petindvajset centimetrov dolgo ter s samorogovo dlako. Potem smo se vrnili domov, kjer smo vse stvari spakirali v kovček.

Prvega septembra smo odšli na peron devet in tri četrtnine. Zakorakali smo skozi obok med peronoma devet in deset. Ko smo stopili skozi steno, se nam je pred oči naslikala rdeča lokomotiva. Poslovala sem se od družine in stopila na vlak. Vlak se je začel premikati, skozi okno sem pomahala staršema in se začela pogovarjati z deklico na svoji levi o tem, v kateri dom bi radi šli.

Ko smo po dolgi poti prispeli do postaje, smo prvi letniki sledili ogromnemu oskrbniku. Z ladjicami smo se peljali po jezeru do ogromnega gradu. Po stopnicah smo se povzpeli do velike avle. Tam je sedelo več kot sto učencev. Vsi so nas pogledali. Postavili smo se v vrsto in počakali na razglasitev. Jaz in moja prijateljica sva šli z Grifindom, kot sva si želeli. Po večerji nas je predstavnik študentov odpeljal v naše domove. Debeli gospe si moral povedati geslo, da se je umaknila, in za njo se je prikazala luknja. Odšli sva v sobo in od napornega dne v trenutku zaspali.

Kaja Špacapan, 5. b

KIHANJE NA STOPNJO

Bil je ponedeljek. Učiteljica je bila prehlajena in je petkrat kihnila. Naslednjo uro je začel kihati naš sošolec. Ko je kihnil že sedmič, smo mislili, da se je nalezl prehlada. Potem je kihnil in kihnil in kihnil. Znova in znova. Preštela sem, da je kihnil petnajstkrat. Vsi smo se smejali. Učiteljica ga je poslala na stranišče in še med odhajanjem je kihal. Mi pa smo se smejali in na smeh je šlo tudi učiteljici.

Lucija Veber, 8. b

ZLOBNA RDEČA KAPICA

Rdeča kapica se je po gozdu sprehajala do svojega gradu. Na poti je srečala Sneguljčico. Rdeča kapica jo je vprašala, če bi šla z njo na grad. Pritrdila je, saj je že od nekdaj želela živeti na gradu. Vstopili sta. Sneguljčica je zagledala princa. Ni vedela, da ga je Rdeča kapica začarala. Zelo jo je tiščalo na stranišče in šla ga je iskat. Vstopila je v napačno sobo, kjer so bile mrtve ženske. Bežala je, kakor hitro je lahko. Rdeča kapica jo je videla. Ni ji bilo mar, da beži, saj je imela v gradu pasti. A Sneguljčici se je uspelo izogniti vsem pastem. Rdeča kapica je poklicala še stražarja. Uspelo mu je uloviti Sneguljčico. Ravno jo je hotel vreči v čudežno skledo z lavo, a je mimo priletel zmaj in bruhal ogenj. Tako je Sneguljčica lahko zbežala. Zmaju je bila večno hvaležna za pomoč. Na žalost pa je Rdeča kapica zmaja zamrznila. Sneguljčica je odhitela do meščanov in jim povedala, da je Rdeča kapica zlobna. Zbrali so se in so zažgali grad. Rdeča kapica je zbežala in skočila v vodo, stražar pa je zgorel. Ogenj je zmaja odmrznil in vzel je Sneguljčico na svoj hrbet, da sta poletela. To sta počela vsak dan in postala res dobra prijatelja. Rdeča kapica je utonila v svoji zlobi in takrat je čarovnija nehala delovati tudi na princu. Postal je prijazen in s Sneguljčico sta se poročila.

Na poročno potovanje ju je na svojem hrbtu odnesel zmaj v različne kraje. Vsi so bili srečni in zadovoljni.

David Bobinac, 4. b

DOŽIVETJE IZ ŠOLSKIH KLOPI

V spominu mi je ostal 3. razred. Dobili smo novega sošolca. S sošolcem sva se stepla. Sprva je šlo za prijateljsko merjenje moči. Potem pa je prišlo do močnejših udarcev in nato je prišla učiteljica v razred. Oba sva bila kaznovana in to se ni več ponovilo. Do 9. razreda sva ostala prijatelja.

Jošt Mikek, 9. a

SMEH JE POL ZDRAVJA

V šoli se vedno in vsak dan naučim kakšno novo stvar. Najbolje pa je, ko se s prijateljicami smejem. Včasih se smejem, ker smeha ne morem zadržati ali ker se smejejo drugi. Kljub smehu vseeno poslušam učiteljico in delam naloge. V šoli sem včasih pod stresom, ampak se imam zelo lepo s prijateljicami.

Zala Brežnik Rakuša, 8. b

VRATA

Vrata so lahko odprta ali zaprta.
Vrata so vhod v topel dom,
kjer pozimi že diši po piškotih.

Gostje pridejo in pred vrati potrkaajo.
Ko skozi vrata vstopijo,
se pri vhodu sezujejo.

Za kaminom se pogrejejo
in piškote v čaj pomakajo
ter se dolgo v noč pogovarjajo.

Špela Jelen, 7. b

ŠOLSKE ZVONEC

Juhej, že zvonec zvonil!
Nekateri po hodniku tekajo,
drugi solze vekajo.
Vsak odmor praznuje,
že naslednji zvonec
obžaluje,
ko odmora je konec.

Nekateri klepečejo,
drugi se po tleh mečejo.
Nekateri delajo nalogo,
drugi pregovarjajo nadlogo.
O, ne, počil je zvonec,
to pomeni le eno,
odmora je konec.

Kevin Talovič, 8. b

UČENJE

Prvih enajst let sem rad imel internet,
potem pa en dan prišel sem iz šole
in mamu poslušal,
kako pri angleščini sem »fušal«.
Ko kasneje v sobo šel sem se učiti,
že pet minut kasneje sem moral pit',
znova v sobo sem prišel,
a pol minute kasneje že na toaleta odšel.
Ti dve stvari sem opravil in
mami rekel: »Mami, naučil sem se.«
Mama pa odvrnila je nazaj:
»No, potem naju čaka pravi raj.«

Jaša Derča, 6. a

NA KMETIJI

Na kmetiji je lepo.
Ko traktor zabrni, srček se mi zasmije.
Traktor veselo k prikolic oddrvi,
na njej smo otroci šestega razreda vsi.
Traktor s prikolico veselo proti šoli drvi.
Šola jih čaka in se jim smeji.
Šole se otroci veselijo, ker se tam veliko naučijo.
Nekateri pa se je tudi bojijo.
A učiteljci se ne pustijo, ocene glede na znanje delijo.

Aljaž Toman, 6. a

TRAKTOR

Ko traktor po njivi hiti,
meni srček dehti.
Ko traktor se ustavi,
moj občutek pravi –
gor na traktor se spravi.

Anže Toman, 3. a

NI ME VEČ STRAH

Ko sem v temi, včasih mislim, da se bodo pojavile pošasti, zato takoj prižgem luč. Svoj strah sem premagal tako, da sem večkrat pogumno stopil v temo in zaprl svoje oči. Ko sem jih odprl, so pošasti kar izginile. Naučil sem se, da se mi ni treba bati stvari, ki sploh ne obstajajo.

Benjamin Kapel, 4. a

IZGUBLJENI ČEVELJ

Nekega zimskega dne, takoj po podaljšanem bivanju, sem šel v garderobo. Tam sem se hotel preobuti. Opazil sem, da mi manjka desni škorenj. Takoj sem ga začel iskati. Ker ga po dolgem iskanju nisem našel, mi ga je pomagala iskati sestra, nato še učiteljica. Iskali smo tudi med izgubljenimi predmeti, a ga nismo našli. Čez čas me je prišla iskat mama. Rekla je, da naj še enkrat pogledam med izgubljenimi predmeti. Nazadnje sem ga le našel na dnu škatle. Končno sem se lahko obul in šel domov.

Lukas Oprešnik, 3. a

AVTOBUS SE POKVARI

Moja sestra Maja je s sošolci odšla na izlet. Ko so se vračali z Bleda, se je avtobus pokvaril. Obstal je na sredini ceste. Vsi so se ustrašili. Na srečo je bila malo naprej ob cesti gostilna z igrali. Ker je bila na izletu tudi Andreja, se je Maja počutila varno. Nekateri otroci so poklicali po telefonu svoje starše. Povedali so jim, kaj se je zgodilo in da morajo počakati na novi avtobus. Dvonadstropni avtobus je čakal na cesti, da ga popravijo. Maja in sošolci so se lahko lovili in zabavali. Učiteljice so naročile veliko pomfrita, da so se vsi do sitega najedli. Po dveh urah sta prišla avtobusa in vse srečno pripeljala domov. Maja in sošolci so rekli, da je to bil najbolj zanimiv izlet.

Nikolina Djaković, 3. b

STRAH PRED VIŠINO

Od nekdaj me je bilo strah višine, kot da bi pred mano bila črna luknja. Vendar so me moji prijatelji spodbujali in mi prigovarjali, da zmorem premagati strah. Zaupala sem jim in strah premagala. Ko sem prišla čez poligon, sem bila zelo ponosna nase. Najbolj ponosna pa sem na to, da imam take super prijatelje.

Pia Privošnik, 4. a

STARA SARA IN STARI MARKO

V šoli stara gospa Sara
nikogar, res nikogar ne mara,
a kmalu ugotovi,
da stari Marko jo ljubi za tri.
Takoj ko sta se srečala,
sta se zaljubila.
A hitro ugotovila je,
da narobe odločila se je.
Pere posodo, briše tla,
nikoli se nič ne igra.
A izvedela je,
da ljubezen čakala jo je.

Tinkara Novak, 3. a

V GLASBI

Kadar sedem za klavir,
pravi sem kavalir.
O ljubezni le igram,
zato nikoli nisem sam.

Anej Miklavžin, 3. b

MESECI V LETU

Januarja se leto 2024 že smeji.
Februarja se pust veseli.
Marca se radost iskri.
V aprilu te prvi dan za ušesa drži.
Maja rože veselo cveto.
Junija jagode otroci jedo.
Julija vročina pripeka in toča udriha.
Avgusta ptički neumorno pojo.
Septembra se šola znova začne.
Oktobra pošasti kukajo.
Novembra pa dimniki puhajo.
Decembra dobri možje srečo delijo
in zdravo novo leto želijo.

Taja Bašič, 6. a

TEDEN

V ponedeljek se jutraj težko prebudim.
V torek že lažje v šolo hitim.
V sredo se treninga nadvse veselim.
V četrtek se končno šolskim rečem posvetim.
V petek iz šole kar poletim,
čakam na soboto, da se dobro naspim.
V nedeljo se na nov teden pripravim,
zvečer pa z muko zaspim,
ker vem, da se znova v doooolg
ponedeljek zbudim.

Pia Gruber, 6. a

MOJA JAZBEČARKA AVA

Jazbečar je zelo stara pasma psa. Izvira iz Egipta. Parili so jo z drugimi lovskimi pasmami, predvsem z nemškim in francoskim poreklom. Jazbečar je igriv, zelo pameten, trmast, radoveden, zabaven ter zelo pogumen pes. Uporabljajo ga lovci za lov na jazbece. Ima gladko in svetlečo dlako. Njegova ušesa so dolga, zato mu pravijo, da ima slonja ušesa, podganji rep, zajčje tačke, »kurja bederca« ter ponosne prsi. Telo ima dolgo, zato ga radi poimenujejo tudi hrenovka ali klobasica. Paziti moramo na njegovo dolgo telo zaradi hrustančnic, saj je pasma nagnjena k zapletom ukleščenege diska. Takšnega psa imam tudi jaz. Ime ji je Ava, ampak gospodična se je odločila, da ne bo lovska lepota. Rajši bo gospodovala doma, čuvala našo hiško ter našega prelepega morskega prašička.

Mia Turnšek, 8. a

NEVIHTA

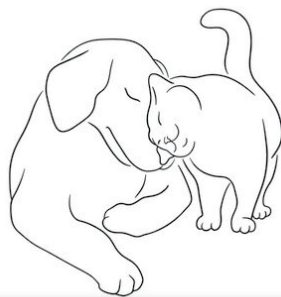
Teta Špela ima psa, ki se zelo boji grmenja. Še preden začne grmeti, se skriva v kopalnico pod umivalnik. Tako vsi vedo, da bo kmalu nevihta. Nekega dne je bil zunaj, ko je začelo grmeti. Ker so bila vrata hiše zaklenjena, je naredil luknjo v vrata.

Tisa Cestnik, 3. b

SAJ NI RES, PA JE

Novembra pred dvema letoma smo ati, mami in jaz odšli na izlet v Šentjur. Tako sem mislila. V resnici pa smo šli po kučka. Po našo Ajo. Ker že od nekdaj med vožnjo skoraj vedno zaspim, tudi ta dan ni bilo drugače. Še do avtoceste v Žalcu nismo prišli, ko sem že spala. Čez kakih dvajset minut smo prispeli na cilj. Ati me je potihoma zbudil. Rekel je: »Lara, prišli smo.« Odprla sem oči in videla, da smo pred neko hišo. Niti vprašati nisem imela časa, ker sem že šla za atijem in mamico. Vhodna vrata je odprla gospa. Predstavila se je z imenom Maja. Še vedno nisem nič vedela. Vstopili smo in mami je rekla, da si naj enega izberem. Nisem vedela, kaj naj bi si izbrala. Mami je rekla: »Danes bomo domov odpeljali kučka.« Nasmejalo se mi je do ušes. Odrasli so pili kavico in se pogovarjali, jaz pa sem opazovala kučka. Eden je bil črne barve, drugi svetlejši. Po daljšem času igranja z njima sem se odločila za Frejo. Tako so jo klicali pri gospe Maji doma, mi pa smo ji spremenili ime v Aja. Sedaj je življenje s kužkom pestrejši in lepši. Zelo sem bila vesela, da obstajajo tudi take vrste izleti.

Lara Božič, 3. b

PESEM O MAČKI IN PSU

Mačka in pes sta se ljubila,
tako sta se poročila.
Ko sta se poročila,
je mačka mladičke dobila.

Mladički čudni so bili,
ker so bili pol mačke, pol psi.
Ko so se ti poročili,
so spet normalne mladičke skotili.

Lovro Galič, 4. a

JAZ SEM LISICA

Jaz sem lisica, ti pa ne.
Jaz sem zvita, ti pa ne.
Vsak se me boji pobožat,
tebe pa noben.

Jaz sem lisica, ti pa ne.
sem oranžna, ti pa ne.
Ti bi hotel biti isti,
pa ne moreš biti.

Jaz sem lisica, ti pa ne.
Imam lepo krzno, ti pa ne.
Vsak maček te lahko pograbi,
mene pa noben.

Tara Resnik, 5. a
(Prirejeno po S. Makarovič –
Jaz sem jež)

KOMAR IN MUHA

Skozi okno muha prileti
in se v komarja zaleti.
Ko komar strogo pogleda,
se zaljubljeno zagleda.

Neja Goršek, 4. a

NENAVADNO SREČANJE

Nekega jesenskega dne smo se z družino sprehajali po gozdu in nabirali gobe. Listje je bilo obarvano v rjave, rdeče, vijolične ter oranžne barve in je šumelo pod nogami. Nenadoma pa sem zaslišala droben glasek. Rekla sem si: »Kaj se mi blede?« in si potipala čelo. »Vročine nimam,« sem si rekla in sedla na štor. Nato pa sem v travi pred sabo zagledala majhno rjavo kepico. »Kdo si?« je rekla kepica. Ko sem natančneje pogledala, sem ugotovila, da je pred mano čisto pravi ježek. »Ježek, ali ti govoriš?« sem vprašala. Zdelo se mi je neumno, da se pri skoraj enajstih letih pogovarjam z živaljo. Nato sem se ježu predstavila, kot smo se učili v šoli. Jež je bil tiho in mislila sem si, kaj je zdaj narobe. Ni mi bilo treba dolgo čakati na odgovor. »Prvič, nisem noben ježek, ampak odrasel jež. Drugič, želim, da me vikaš, saj smo ježi v tem gozdu zelo cenjena vrsta. Tretjič, zakaj ste se ravno ti in tvoja banda človeška naselili v naš gozd?« Zdaj sem jaz ostala brez besed in si mislila, kako je lahko navadno malo bitjece tako samozavestno. Jež je samo nekaj tiho mrmral, potem pa rekel: »No, potem pa nič. Zdaj grem. Lepo se imej, pa čim prej spakirajte iz našega gozda.« To je rekel in se odkotalil naprej. Tako nesramnega ježa pa še nisem srečala. »Zoja, Zoja,« sem zaslišala od zadaj, »celo uro te že iščemo. Starši so že zelo v skrbeh zate!« Ko sva se s sestrično vrnili k ostalim, sem povedala, kaj se je zgodilo, a mi ni verjel nihče, le smejali so se.

Zoja Brečko Rozman, 5. a

Če bi živel -a NEKOČ ...

Zjutraj bi si oblekla obleko in si na glavo nadela ruto. Nato bi šla pomagat v hlev. Nahranila bi krave in pujse. Igrala bi se s punčko iz cunj, ki bi mi jo sešila teta. Z bratci bi se igrala igro gospodarja ni doma. Enkrat na teden bi se kopala v leseni kadi. Mamica bi mi prej pogrela vodo na štedilniku. Po vodo bi šli v vodnjak.

Sara Lesjak, 1. a

Izdelal bi si igračo iz polomljenih vej. Dodal bi še vrv in nastala bi prijemalka. Z njo bi prijemal, česar z roko ne bi mogel. Ko bi se igral igro češnje krasti, bi z njo dražil gospodarja. Uporabil bi jo tudi pri nošenju drv v štedilnik.

Patrik Abraham, 1. a

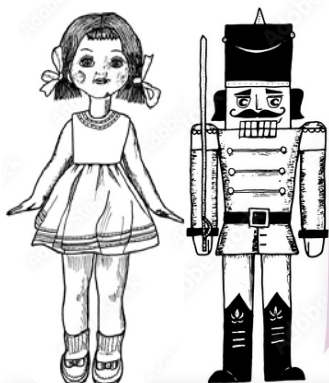
Vsak dan bi delal, kar bi mi naročil ati. Na primer, če bi imel mlin, bi z vozičkom prevažal vreče moke in pšenice. Če bi imel kmetijo, bi vsak dan molzel krave in jih hranil. Delal bi na njivi. Pomagal bi sekati drevesa v gozdu. Drevesa bi naložil na lesen voz, ki bi ga domov vlekli konji.

Gal Tominšek, 1. a

Predstavljam si, da imamo doma krave. Vsako jutro bi jih pomolzla in bi potem lahkočila mleko in jedla kruh. Če bi našla kakšno palico, bi se z njo začela igrati. K igri bi povabila še bratca in sestrico. Namesto bonbonov bi se posladkala s suhim sadjem. Vsak dan bi nosila enaka oblačila, hodila bi bosa. Zvečer bi se ulegla na leseno posteljo, postlano s senom. Hitro bi zaspala, ker bi bila utrujena od dela.

Lana Andrea Privošnik, 1. a

S prijatelji bi se igrala igre češnje krasti, ristanč, gumitvist. Mamici bi pomagala kuhati. Šli bi v reko po vodo in v gozd po drva. Pomagala bi v hlevu in na njivi.

Manca Špacapan, 1. a

Sam bi si izdelal igračo – avto in dirkalno progo. Uporabil bi kamenje in les. Igral bi se dirke. K igri bi povabil Eneja. Nato bi si izdelala še dve lutki – fantka iz blaga. Položila bi ju na streho avtomobilov in z njima dirkala. Nato bi izdelala še več lutk – fantkov in punčk, da bi na dirkah navijali, in stolčke, da bi na njih sedeli.

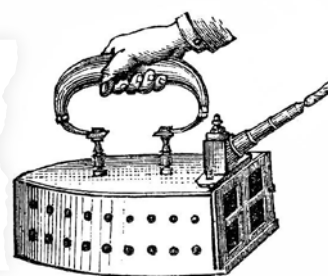
Staš Tadina, 1. a

Sešila bi si lutko iz blaga in se z njo igrala z Viktorijo, Lino, Manco in Elo. Tudi one bi imele svoje lutke. Igrale bi se čajanko. Punčkam bi likale oblačila z likalnikom na žerjavico. Na sprehod bi jih peljale z lesenim vozičkom. Risale bi s kredami na tablice.

Zala Cestnik, 1. a

Vsak dan bi delal, kar bi mi naročila mami. Pomagal bi ji likati z likalnikom na oglje. Posodo bi pomival v čeburu. Oblačila bi pral na roke v potoku. Kosilo bi kuhal na štedilniku na drva. Tla bi čistil s krtačo. Zvečer bi iz vodnjaka potegnil vodo in jo pogrel na štedilniku. Nato bi jo natočil v leseno kad in se v njej okopal. Zelo utrujen bi zaspal.

Urh Četina, 1. a

Ne bi imela veliko igrač. Igrala bi se s stvarmi, ki bi jih našla – s kamni, ključi, palico, z vodo. Kopala bi se v reki. Pekla bi kruh in piškote brez čokolade, ker je takrat še niso poznali. V gozd bi hodila nabirat jagode in zraven bi pela. Če bi srečala kakšno žival, bi jo nahranila. Zajčku bi dala korenje, ježku jabolko, ptičkom pa drobtinice. Jagode bi pozobala sama.

Arina Burlacu, 1. a

Pila bi belo kavico, zraven pa jedla kruh ali žgance. Igrala bi se z živalcami in jih hranila. Imela bi svoj vrt. Nanj bi posadila zelenjavo.

Ela Mihelič, 1. a

Če bi lahko za en dan šel v preteklost, bi preizkusil likanje z likalnikom iz starih časov. Zanimivo bi mi bilo izdelovati igrače. Gugal bi se na lesenem gugalniku. Z veseljem bi se sprehodil in si ogledal predmete v stari hiši. Zelo rad bi videl vodnjak in iz njega potegnil vedro z vodo.

Enej Turnšek, 1. a

Če bi lahko za en dan šla v preteklost, bi šla zvečer na sprehod s petrolejko. Še posebej rada bi šla v gozd. Tam bi s prijatelji peli pesmi in se igrali igri figure metati in gumitvist. Sami bi si izdelali igrače iz gozdnih plodov, vej, listov in se z njimi igrali.

Emka Kač, 1. a

V Ljubljani na lutkovni predstavi

Šli smo na lutkovno predstavo. Potem smo se sprehodili čez Prešernov trg. Tam je kip Franceta Prešerna. Videli smo Tromostovje in Zmajski most. Malo smo si ogledali okolico. Ko smo končali s sprehodom, smo šli čakati na avtobusno postajo. Med potjo domov sem videl veliko lepih stvari.

Jaka Špitaler, 2. b

Z avtobusom smo se odpeljali v Ljubljano. Ogledali smo si lutkovno predstavo. Predstava je imela naslov Medo in pujs. V lutkovni predstavi sem užival. Potem smo si ogledali mesto Ljubljana. Ko smo hodili, je deževalo. Nad cerkvijo sta opoldne ven pokukala osel in kmet. Med sprehodom smo opazili gondolo in grad. Po ogledu smo se odpeljali nazaj v šolo.

Žiga Robič, 2. b

V Ljubljano smo šli z avtobusom. Ko smo prišli v Ljubljano, smo si šli ogledat predstavo Medo in pujs. Bila mi je všeč. Po predstavi smo šli na sprehod po Ljubljani. Videli smo Zmajski most in cerkev. Ko je bila ura enajst, sta iz zvonika prišli dve lutki. Potem smo šli nazaj v šolo.

Eva Polanec, 2. b

V torek smo se z avtobusom odpravili na šolski izlet proti Ljubljani. Po prihodu v Ljubljano smo si najprej ogledali predstavo. Bila je o pujsu in medvedku, ki sta bila dobra prijatelja. Velikokrat sta se sprla, vendar hitro pobotala. Prepirala sta se največkrat zaradi pujskove trdoglavosti. Vsekakor sta na koncu zgodbe našla kompromis. Po predstavi smo si ogledali Tromostovje in center Ljubljane. Nato smo malicali in se odpravili proti domu. Na avtobusu smo se zabavali in peli.

Larisa Gregur, 2. b

V Ljubljano smo se odpeljali z avtobusom. Ogledali smo si lutkovno predstavo. V predstavi sta igrala medo in pujsi. Bila je zelo zabavna in smešna. Po predstavi smo peš odšli do Zmajskega mostu. Na mostu so bili štirje zmaji. Po koncu lepega dne smo se vrnili nazaj na avtobus in se odpeljali proti šoli.

Zala Gomišček, 2. b

To je bila zelo super predstava. Bilo je smešno. V njej sem uživala. V glavnih vlogah sta nastopala pujs in medo. Zunaj sta se igrala z loparji, s skirojem in kotalkami. Medo je bil prijazen in dobrodušen, pujsi pa siten in nagajiv. Bila sta prijatelja, ki sta se hitro sprla in tudi hitro pobotala. Spoznala sta, da je lepo imeti prijatelja.

Iris Podgoršek, 2. a

Prvošolci o Muci Copatarici

Po prebiranju knjige Muca Copatarica so učenci 1. a-razreda razmišljali o tem, kakšna je Muca.

Prijazna, ker je otrokom sešila copatke. /Manca Špacapan/
Je bele barve. /Julijana Boškovič/

Ima vijolično obleko. /Lana Andrea Privošnik/

Ima zelene oči. Je redna, otroci pa so neredni. /Ema Kač/

Živi v hiši z rdečo streho. /Lili Likar/

Šiva copatke. /Ela Mihelič/

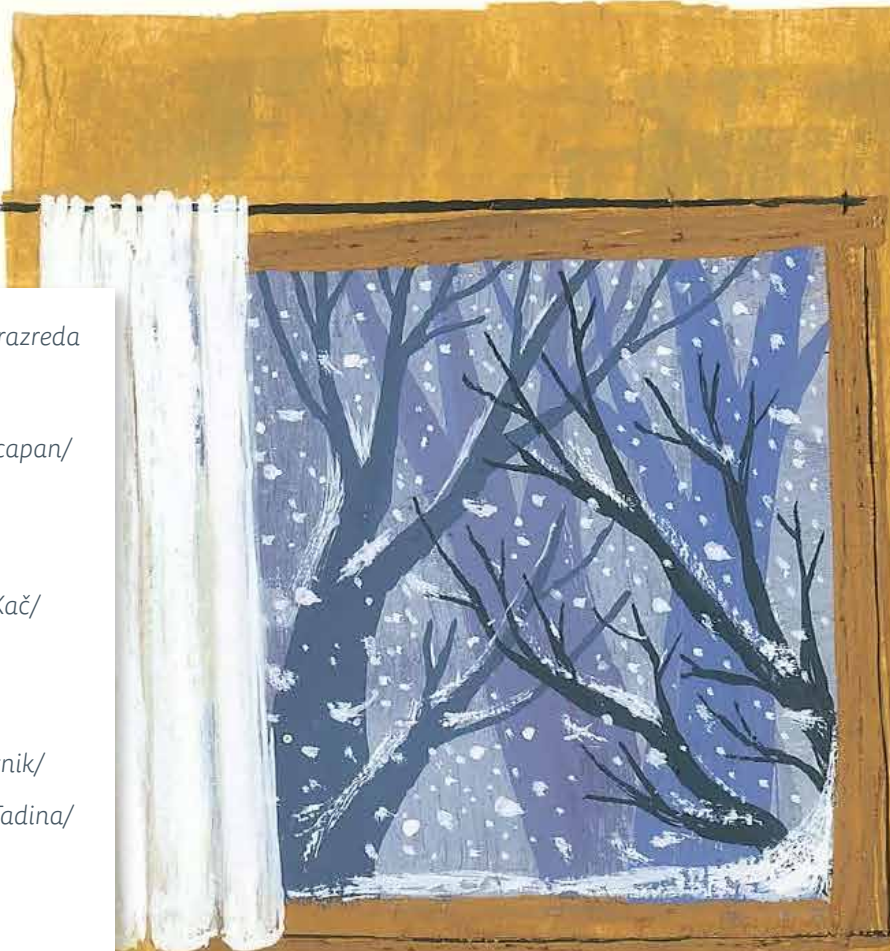
Stroga je, ker Bobku ni hotela dati copatk. /Zala Cestnik/

Otrokom vzame copatke, če jih ne pospravijo. /Staš Tadija/

Pridna, ker je pospravljala. /Patrik Abraham/

Veliko je hodila naokoli. /Enej Turnšek/

Zašila je veliko copat. Rada je imela gozd. /Hana Kregar/

MUCA COPATARICA
DRAGA MUCA COPATARICA,
KJE IMAŠ SVOJ DOM?
POTREBUJEM SVOJE
COPATKE, KER ME ZERE,
ALI LAHKO PRIDEM H
TEBI ISKATI MOJE COPA-
TKE? BOM ZELO VESE-
LA ČE SI PRIŠILA NA
COPATKE TUDI GUMBE.
ŽELIM SI MAVRIČNE.

COPATE PRINESEŠ
NAZAJ. OBLJUBIM, DA
JIH BOM POSPRA-
VIJAL. HVALA.
ENEJ

MUCA COPATARICA

DRAGA MUCA COPATARICA
ZAKAJ SI MI ODNESLA
COPATKE? PROSIM, DA
MI JIH VRNEŠ. OD DANES
NAPREJ BOM POSPRE-
AVLJALA COPATKE.
UPAM, DA TE SREČAM.
TONKA

VAJA

DRAGA MUCA
COPATARICA!
VČERAJ ZVEČER
SEM POZABIL POSPRE-
VITI COPATE. ZJUTRAJ
JIH NI BILO VEČ.
ŽELEL SEM TE
POISKATI, NE VEM
KJE STANUJEŠ.
PROSIM, ČE MI

MUCA COPATARICA

DRAGA MUCA COPATARICA!
TOTO POŠILJA TONKA.
ISKALA SEM COPATE IN
JIH NI SEM NAŠLA.
KJE JE TVOJ DOM?
RADA BI PRIŠLA PO COPATE,
ZEBEME V NOGE.
TVOJA TONKA.

OBIŠKALA NAS JE PSIČKA

K NAM JE PRIŠLA PSIČKA
ŽUŽA. SREČALI SMO SE V
KNIŽNICI, GOSPA JERNEJA NAM
JE POVEDALA, DA IMA RADA
PRIBOLJŠKE. DALA NAM JE PETRO
IN UBOGALA, KO SMO REKLI,
NAJ SEDE. TUDI JAZ IMAM
DOMA PSIČKO DINO.

MANCA UŠEN, 1.B

O NAŠEM PODJETJU SIP ŠEMPETER

Podjetje SIP je bilo ustanovljeno 1954. leta, ko je bil v Šempetru ustanovljen Agroservis. Šest let kasneje se je začela proizvodnja kmetijskih strojev in Agroservis se je leta 1967 preimenoval v SIP. Pomembna prelomnica za podjetje je bilo leto 1969, saj se je takrat podjetje usmerilo v serijsko proizvodnjo kmetijske mehanizacije. V osemdesetih letih 20. stoletja se je SIP uvrstil med vidnejše proizvajalce kmetijske mehanizacije v Evropi. Po letu 2000 je podjetje predstavilo inovativne stroje za spravilo travinja. Stroji so postali večji, v širino pa so začeli meriti tudi do 15 metrov.

Danes SIP deluje v 55 državah s 65-letnimi izkušnjami. Ponuja najsodobnejši strojni program za spravilo travinja, pa tudi profesionalne rešitve za tri kmetijske segmente. To so gorske kmetije in kmetije na prehodnih območjih, ki za obdelavo potrebujejo varne, lahke in okretne stroje ter srednje velike kmetije, ki za obdelavo velikih površin potrebujejo trpežne in učinkovite stroje.

SIP poseduje velike kmetijske obrate, kjer so za zagotavljanje najboljših donosov ključna visoka zmogljivost, zanesljivost in maksimalna storilnost. Ponosen sem, da imamo v mojem domačem kraju in v bližini naše šole tako veliko, kakovostno ter lepo urejeno podjetje. Upam, da bom v prihodnje lahko tudi jaz njihov član.

Jaka Hrovat, 7. a

ŠANK ROCK

Šank Rock je skupina rock pevcev oz. glasbenikov iz Velenja. Ustanovili so jo leta 1982. Sestavljajo jo pevec Matjaž Jelen, kitarist Miro Mramor, kitarist Zvone Hranjec, bobnar Aleš Uranjek, bas kitarist Cveto Polak, kasneje pa se jim je pridružil še klaviaturist Peter Slanič. Njihova prva plošča po imenu Pridite na žur je izšla leta 1987, in sicer kmalu zatem, ko je skupina začela sodelovati z menedžerjem in producentom Rajkom Đorđevićem, kitaristom rock skupine Ave. Takrat se jim je zgodil hiter medijski preboj in Šank Rock je kmalu postal znan po vsej Sloveniji, zlasti na Primorskem, kjer je veliko koncertiral.

Leta 1998 so sporazumno prenehali z delom. Leta 2002 je Šank Rock ponovno začel delovati z Uranjekom na bobnih ter Polakom na bas kitari. Leta 2006 so se zaradi nesoglasij razšli z Borom Zuljanom. Na njegovo mesto so povabili Rokija Petkoviča, s katerim so izdali album Senca sebe. V januarju 2011 sta zasedbo zaradi nesoglasij zapustila Polak in Jelen. Skupina je nato razpadla.

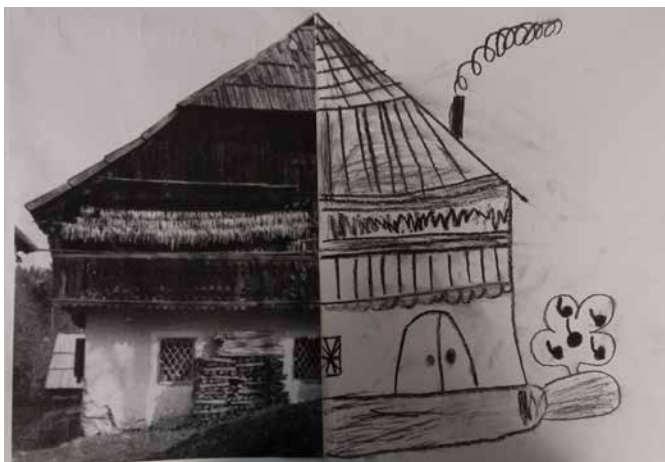
Leta 2014 so se člani skupine ponovno zbrali za prireditev Pivo in cvetje v Laškem. Takrat so se odločili, da bodo znova nastopali. Aprila 2015 so posneli nov album Restart, ki vsebuje štiri nove skladbe in šest starih, na novo posnetih pesmi. Januarja 2017 so posneli nov album Nekaj več, s katerim so odšli na turnejo do leta 2018. Leta 2022 je Matjaž Jelen postal ambasador piva v Žalcu in posledično je Šank Rock ponovno začel svojo turnejo po Sloveniji.

Leta 2023 pa je Šank Rock izvedel veliko turnejo 40+, ki se je začela s spektakularnim koncertom v Velenju v parku Vista. Ta turneja je, na srečo vseh oboževalcev, mednje spadam tudi sama, ponovno zbližala Aleša Uranjeka in Matjaža Jelena, ki sta bila vrsto let sprta. Neskončno se veselim njihovega delovanja v prihodnosti in vsega, kar nam bodo pripravili, najbolj pa poslušanja in uživanja v glasbi, ki jo izvajajo.

Sara Brglez, 7. a

SVET SKOZI MLADE OČI IN ROKE

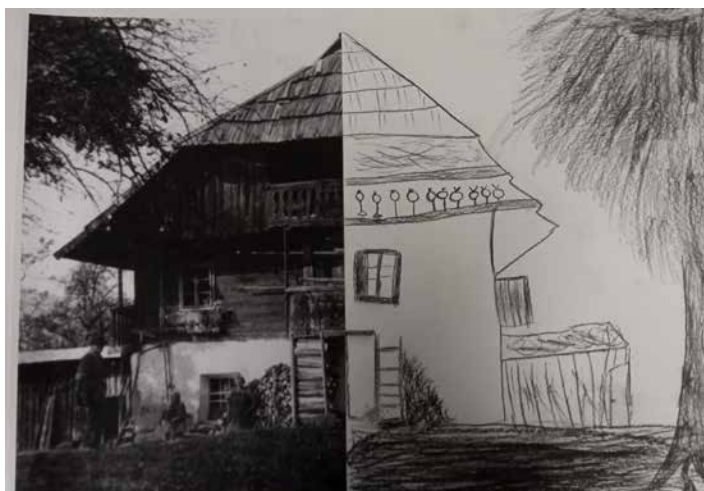
Likovno ustvarjanje je vez med čutnim doživljanjem prostora in oblik slehernega mladega umetnika in priča o njegovem zaznavanju trenutka.

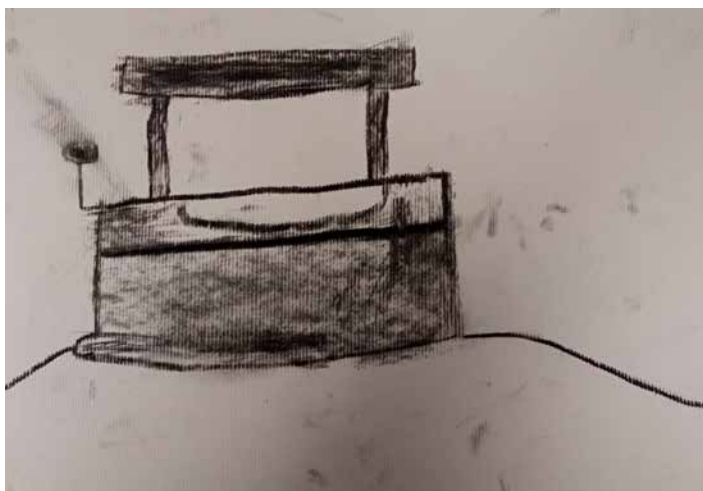
Stara hiša
Ela Mihelič, 1. a

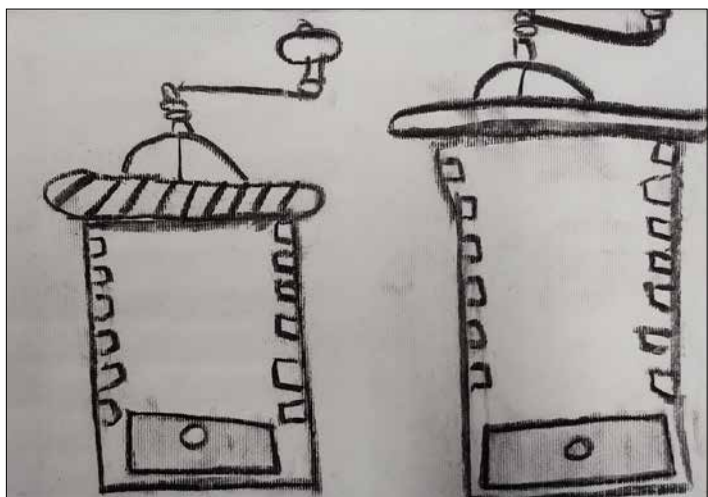
Stara hiša
Jožef Aškerc, 1. a

Stara hiša
Lina Banfič, 1. a

Likalnik
Urh Četina, 1. a

Stari predmeti
Leonora Novak, 1. b

Stari predmeti
Tinkara Turnšek, 1. b

Klovn
Julijana Boškovič, 1. a

Klovn
Lana Andrea Privošnik, 1. a

Mamica
Anaja Tratnik, 1. b

Mamica
Eva Klančnik, 1. b

Gibanje
Ema Vaš, 1. b

Gibanje
Staš Bukšek, 1. b

Mamica
Peter Ašenberger, 1. b

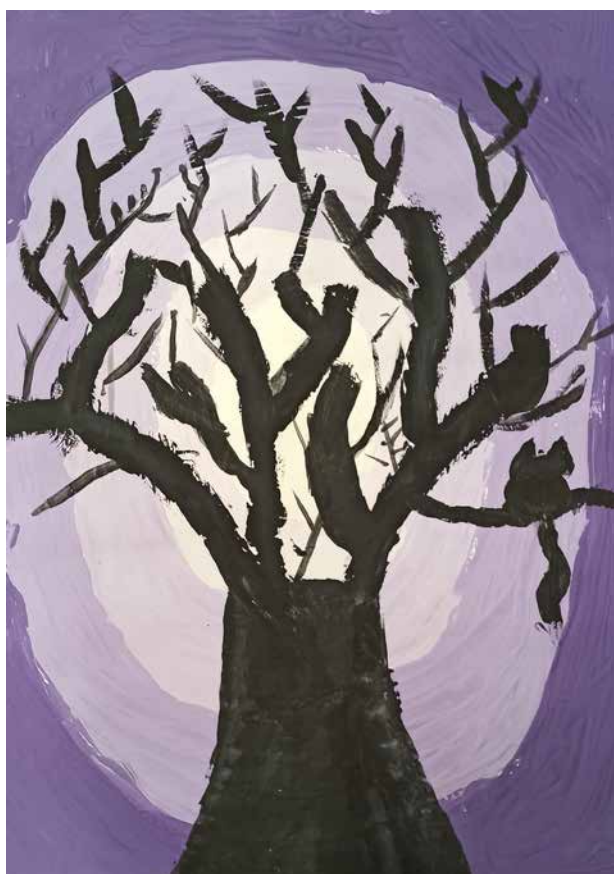
Pedenjped
Aya Nina Zaplatič, 3. b

Stara ura
Jana Leskovšek, 3. a

Balon
Lara Kokalj, 3. a

Zimsko drevo
Sara Hol, 3. a

Gobe
Filip Štorman, 3. b

Moja družina
Eva Dobnik, 2. a

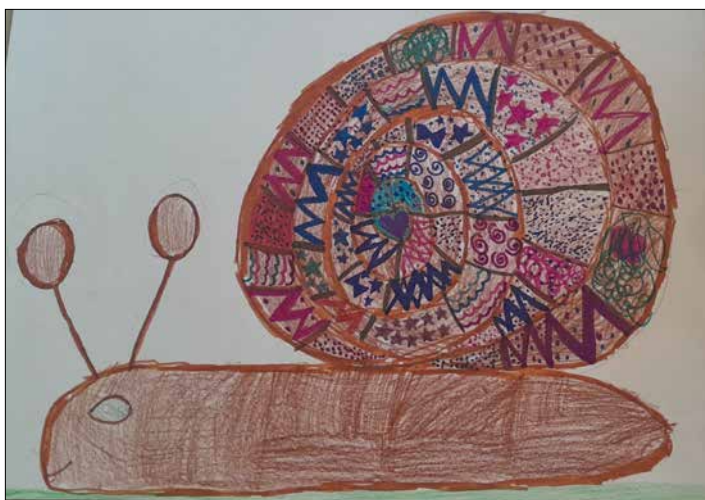
Moja družina
Fjolla Klinar, 2. a

Moja družina
Eva Polanec, 2. b

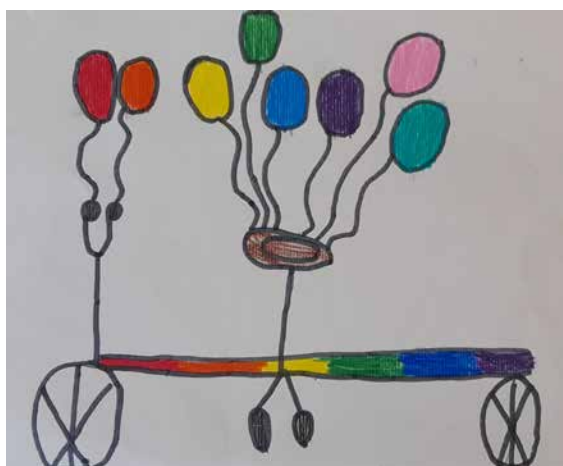
Moja družina
Neli Vasle, 2. b

Polž
Zala Podlesnik, 2. a

Ptičja hišica
Nik Ziebarth Zorič, 2. b

S kolesom po pravljico
Luka Peternel Križnik, 2. a

Drevo
Tia Brezovnik, 2. b

V mestu
Ana Četina, 3. b

Medved
Jaka Robida, 3. b

V mestu
Matija Zagoričnik, 3. b

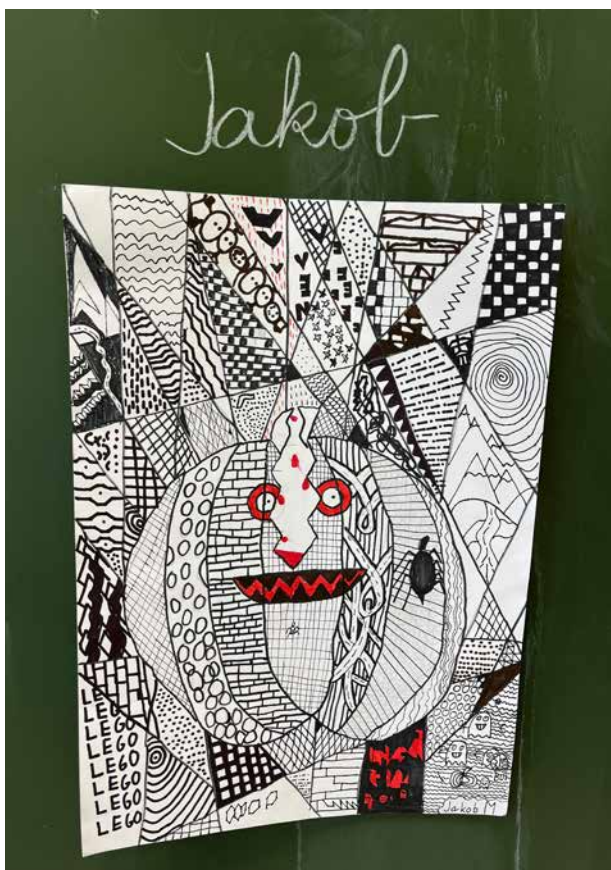
Buča
Mia Štamol, 4. b

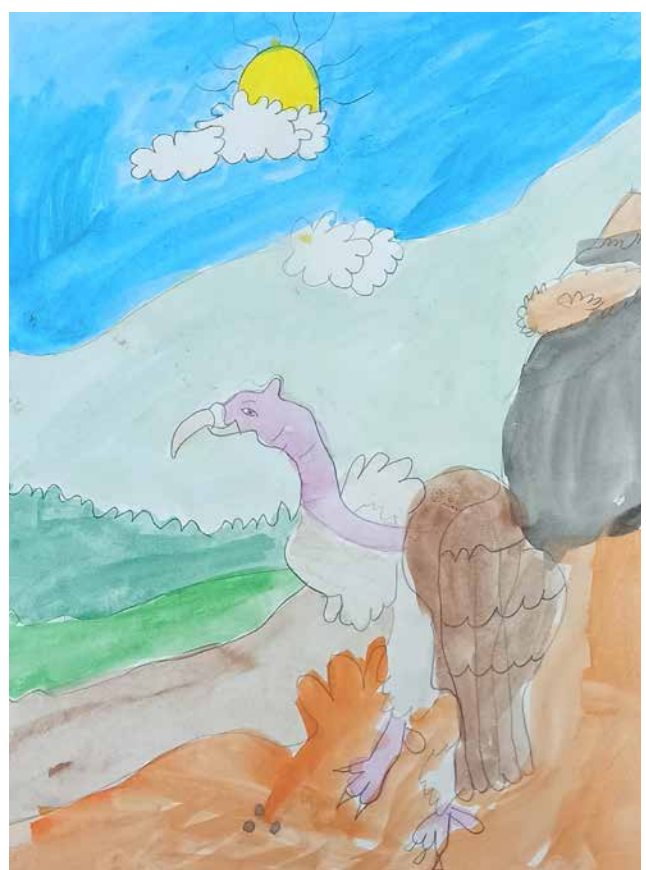
Portret Julije Primic
Ajda Rožič, 4. a

Portret Franceta Prešerna
Tai Cilenšek, 4. a

Abstraktna buča
Jakob Melanšek, 4. a

Čudežna dežela
Špela Zagradišnik, 3. a

Cvetlice
Ina Vukadinović, 4. b

Sončni zahod
Pia Privošnik, 4. a

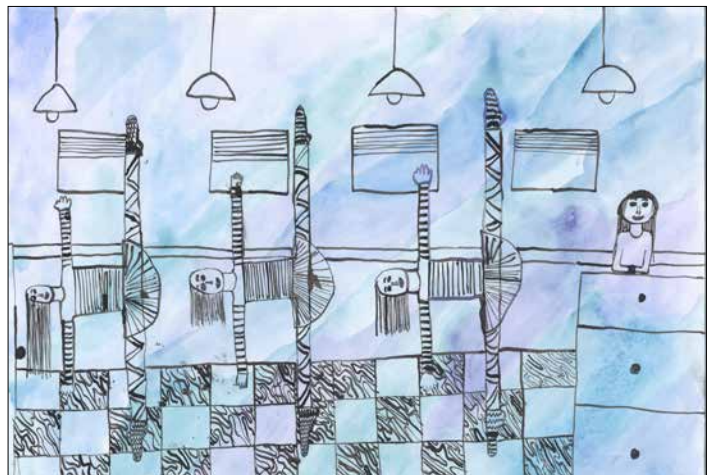
Jajce
Patrik Persolja Škorjanc, 4. b

V krošnji
Klara Krebs, 5. b

Hišica na robu gozda
Matic Lavbič, 4. a

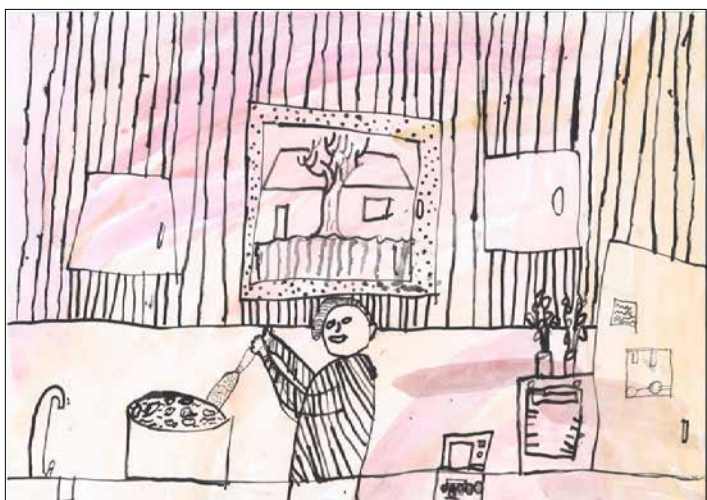
Balet
Lia Cestnik, 5. a

Na igrišču
Oskar Kopač Četina, 5. a

Za dušo
Tara Resnik, 5. a

V kuhinji
Anej Kotnik, 5. a

Mačje razkošje
Elin Vehbič, 5. a

Pokrajina
Lana Žekar Brvar, 5. b

Družinski portret
Maj Štamol, 5. b

Midva z bratom
Sofija Knez Šket, 5. b

Družinski portret
Naja Đorđić, 5. b

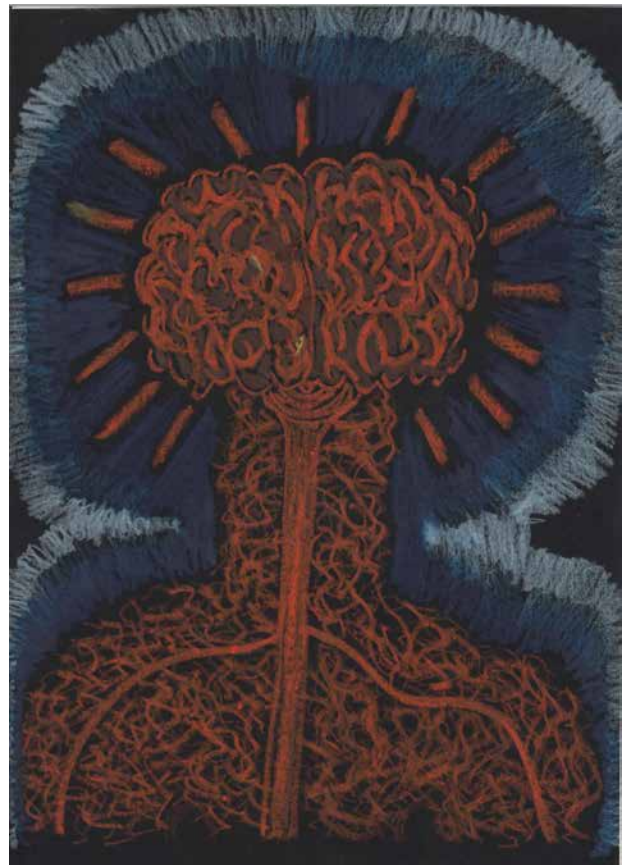
Jaz, Karina
Karina Ivanova, 6. a

Na travniku
Leni Podbregar, 7. a

Krik
Liza Sedminek, 5. b

Niti življenja
Vid Novak, 7. a

Sprostitev
Urh Sedminek, 6. a

Igrača
Hana Gasal, 6. a

2/3 Limerice "Fokus" Dežan M. 2024

Fokus
Maks Dežan, 6. a

4/4 Limerice "SAH NE GA FALIT" Jaka Hrovat 2023

Na lovu
Jaka Hrovat, 7. a

3/6 Limerice "Mir v zimskem brlogu" Lara Cokan 2023

Mir v zimskem brlogu
Lara Cokan, 7. a

3/4 "In the jungle" Tilen Škofar 2023/24

V džungli
Tilen Škofar, 7. a

Reka
Ajša Vučajnik, 7. b

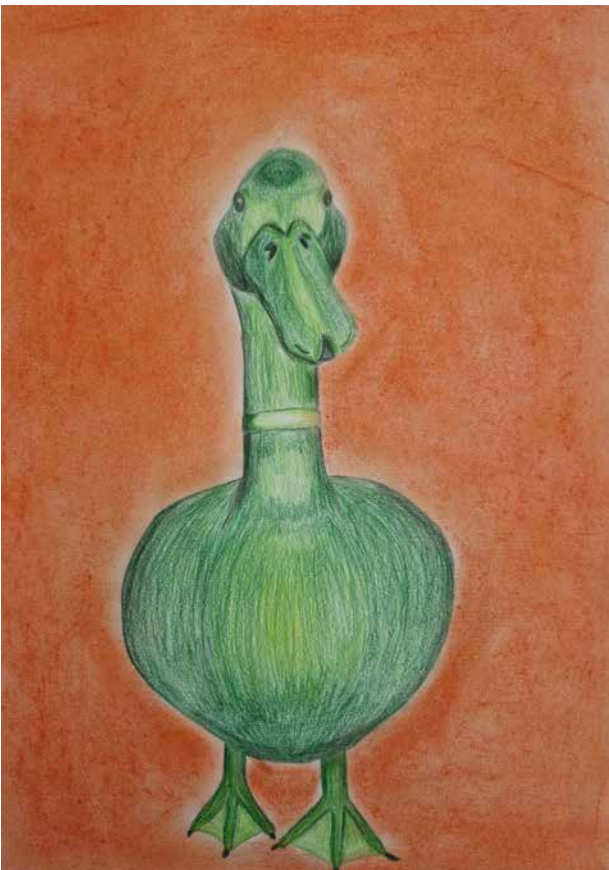
Menišček
Lili Podbregar, 9. a

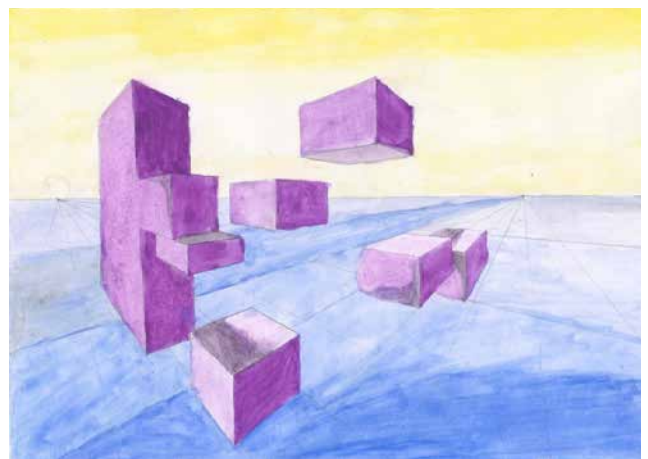
Roža
Tiana Žerdoner, 7. b

Tihožitje
Tjaša Šuper, 7. b

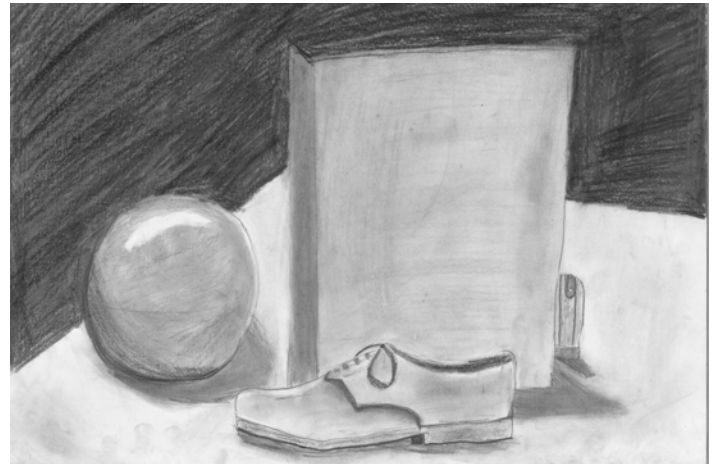
Ptice v Sloveniji
Jera Sedminek, 9. a

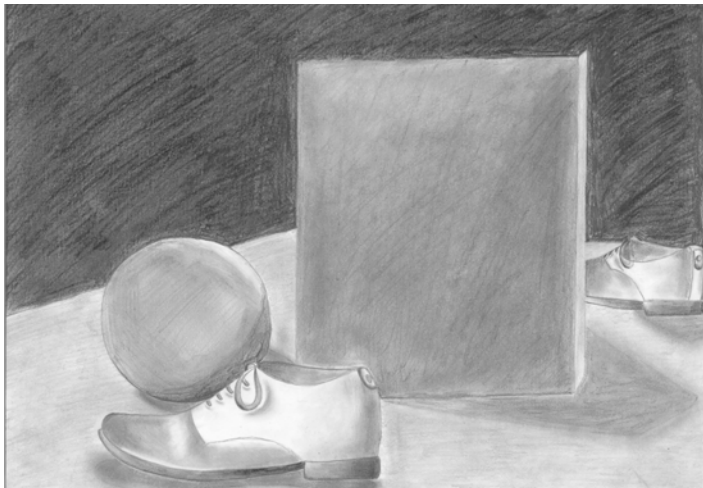
Kocka
Ela Kovačič, 9. b

Razsežnost prostora
Maša Kovač, 9. b

Tihožitje 1
Kaja Kert, 8. a

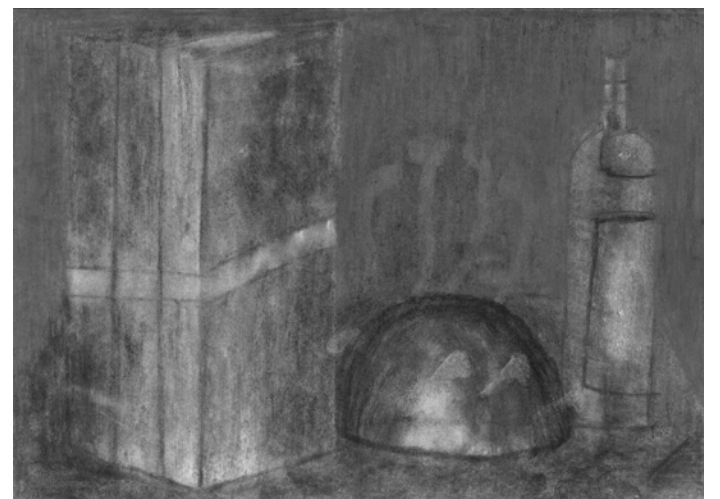
Tihožitje 1
Manja Dobravc, 8. a

Tihožitje 2
Kevin Talovič, 8. b

Tihožitje 2
Klemen Ocvirk, 8. b

Tihožitje 2
Lara Gračnar, 8. b

Vrednote, kot so solidarnost, hvaležnost, sreča, sobivanje, moč sodelovanja in povezovanja, soustvarjanje, sočustvovanje, so središče tega sklopa. Mladi kritično izražajo svoje stališče do današnjega sveta, kljub materialnim dobrinam, ki so jim na voljo, pa iščejo hvaležnost in srečo v pristnih človeških odnosih ter lepih besedah. Ob koncu sklopa so nanizani uspehi učencev z različnih tekmovanj in natečajev na državni ravni, posebna rubrika za tehnološke privržence ter razvedrilo.

BODIMO SOČUTNI

Udobno zleknjen v fotelju v svoji sobi,
na Snapchatu, kjer so vsi prijatelji moji,
sproščeno, nasmejana, brezskrbno klepetam,
nimam skrbi, vse slabo je takoooo daleč stran.

Naenkrat oglas, strašen, nezlagan,
pritegne mojo pozornost,
me v razmišljanju odnese daleč stran.
Vsak kontinent premore ljudi,
kjer življenje je trdo, se veliko trpi.
Odkar človeško življenje teče,
ga spremlja trpljenje in različne nesreče.

Se zdi mi, da v zadnjem stoletju
vse bolj se stopnjuje,
naravne nesreče, neznanska moč vodilnih,
človeštvo vse bolj zaznamuje.

Zaboli me lačen afriški otrok,
pretrese migracijski val, ki pogнал ljudi je na neskončno pot.
Ne razumem nesmiselnega vojskovanja,
kjer se kri preliva,
kot da nas zgodovina ni ničesar naučila.

Bes Zemlje potrese povzroči,
njene solze naredijo, da nas poplavi.

Stiske ljudi so velike,
njihove rane niso skrite.
Solidarnost ljudi povezuje,
piše lepe zgodbe, nas povzdiguje, trpeče osrečuje.

V slogi je moč, z majhnimi koraki,
v dobrih delih, vsi smo lahko junaki.
Pomoč ne meri se le materialno,
tudi v prijazni besedi, objemu, povezovanju.

Bodimo sočutni.
Pomagajmo, kot je v naši moči,
kajti danes se nam dobro godi,
a že jutri smo lahko potrebni pomoči.

Žiga Debevc, 8. a

DONIRALA SEM SVOJO ŽEPNINO

V letošnjih poletnih neurjih, ki so nepričakovano in močno prizadela našo deželo in ki se vrstijo po vsem svetu, lahko opazujemo, kako je v ospredje stopila nesebična pomoč sočloveku. Solidarnost nam je pokazala, da ne pozna državnih meja niti ne dela razlik med ljudmi.

To leto je bilo po svetu nemirno in naučilo nas je, kaj pomeni medsebojna pomoč. Poplave, plazovi, požari, vojne, bolezni in druge naravne nesreče so številnim vzele domove in z njimi tudi vse spomine. Nekateri so bili celo ob življenje, še več ljudi pa se ne bo moglo nikoli več vrniti v svoje domove. Vsi, ki smo se tem grozotam izognili, smo poskušali in še poskušamo pomagati po najboljših močeh, tako fizično kot finančno. Oblika solidarnosti je odvisna od vrste nesreče in potreb prizadetih krajev in ljudi. Spoznali smo tudi neusmiljeno stran narave, ki nas svojo močjo vedno bolj pogosto opozarja na našo šibkost, ki jo človeštvo le s težavo priznava.

Solidarnost pa ni vedno samo pomoč človeka človeku, ampak se solidarnost izkaže tudi preko pomoči drugih držav in humanitarnih organizacij. Pomoč tako prihaja v obliki hrane, zdravil, oblačil, denarja in zdravniškega osebja. Tako so tudi v nedavnih poplavah v Sloveniji na pomoč priskočile sosednje države in Evropska unija. Pomoč je bila v obliki strojev, helikopterjev, vojaškega osebja, hrane in oblačil. Evropska unija nam je celo obljubila visoko denarno pomoč, ki jo bomo potrebovali za popravila uničenih cest, mostov in zgradb. Solidarnost tako prihaja od vsepovsod, v različnih oblikah.

Poplave v naši prelepi deželi so mene in še veliko drugih naučile solidarnosti. Bilo mi je v veliko veselje, da sem lahko pomagala družini, ki je pomoč potrebovala, tako da sem donirala svojo žepnino, saj sem se po tem počutila zelo ponosno in sem veliko mirneje spala. Čeprav je bila res majhna pomoč za našo državo, je bila ogromna stvar zame in tudi za družino, ki smo ji pomagali.

Prizadela me je tudi novica, ko sem slišala, da hiši sorodnikov grozi plaz, zato niso smeli vanjo, saj je bilo prenevarno. Tako so čez vikend prespali pri nas in zraven trpeli, ko so opazovali, kako narava ogroža hišo in grozi, da bo odnesla vse spomine, ki so jih do takrat ustvarili. Ob vedenju, da ne morejo storiti ničesar, se mi je paralo srce.

Takšne grozote pa se ne dogajajo samo po Sloveniji, ampak po vsem svetu, kjer so razmere celo hujše.

Grozovite poplave so se zgodile tudi v Libiji, kjer je brez doma ostalo več kot 43.000 ljudi. Ljudje niso imeli strehe nad glavo, spali so na ulicah in upali, da bodo preživeli. Številni ljudje še zdaj umirajo zaradi lakote, pomanjkanja vode in osnovnih življenjskih potrebščin. Tudi vojne in bolezni so del grozot, ki po svetu povzročajo veliko trpljenja. Brez solidarnosti in pomoči bi bilo že tako veliko število žrtev zaradi humanitarnih kriz še veliko večje.

Ugotavljam, da smo za veliko večino naravnih nesreč in humanitarnih kriz krivi prav ljudje. Naša dejanja in slab odnos do narave se nam vse bolj maščujejo. Mislim, da še vedno obstajajo možnosti za izboljšanje stanja na našem planetu z osveščanjem ljudi že v mladih letih. Če bomo uspeli narediti več dobrega za naše okolje danes, bodo lahko naši potomci živeli v bolj mirnem in varnem okolju.

Naravne nesreče in humanitarne krize puščajo za seboj neizbrisljive posledice. Čez čas se na krajih, kjer so se zgodile nesreče in vojne in kjer so na začetku nudili pomoč sočloveku, pogosto zgodi, da ljudje ostanejo sami s svojimi težavami, svet pa se vrti naprej. Še posebej to velja za revnejše dele sveta, ki zaradi revščine še težje zgradijo in popravijo, kar jim je vzela narava, bolezen ali vojna, spomini na preživeto tragedijo pa nikdar ne zbledijo.

Srečna sem, da živim v Sloveniji, kjer je solidarnost ob naravnih nesrečah in drugih stiskah ljudi zelo velika in kjer ni vojn in bolezni, ki bi ogrožala naša življenja. Naj tako tudi ostane!

Julija Rožič, 9. b

HUMANITARNA KRIZA 21. STOLETJA

Začetek 21. stoletja, pred dobrimi 23 leti, je s sabo prinesel obilo novosti, nove načine razmišljanja, napredek na vseh področjih, in čeprav ljudje res pogosto vidimo samo najbolj bleščeče in pozitivne stvari, nam je po mojem mišljenju začetek tega novega prelomnega tisočletja poklonil tudi humanitarno krizo. Nanjo pa družba ni bila pripravljena.

Kot družba se še nikoli v svoji zgodovini nismo srečali s tako velikimi problemi na področju humanitarnosti, kot se srečujemo dandanes. Revščina, pomanjkanje, vse večje razlike med revnimi in bogatimi, stradanje, neizobraženost ter podnebne spremembe so samo nekateri najbolj očitni problemi. Mislim, da smo se kot družba res razvili tako tehnološko kot tudi v načinu razmišljanja, se vendarle marsikaj ni spremenilo na bolje, lahko bi celo rekli, da so se humanitarni problemi samo še zaostri, položaj ljudi pa je slabši, kot je bil kdaj koli prej. Vsak dan lahko v različnih medijih, na spletu, v časopisu in po radiu spremljamo podobe revnih predelov našega planeta, kjer ljudje živijo v izjemno težkih razmerah, takšnih, ki si jih mi mladi v Evropi sploh ne moremo predstavljati. Kar pa me pri vsem tem najbolj boli, je podoba otrok, ki trpijo. Revščina je najbolj prizadela ravno otroke, ki so nemočni v boju proti vsem težavam. Zdi se mi namreč, da se odrasli še vseeno bolje znajdejo v svetu in so bolj prilagojeni takšnemu načinu življenja.

Včasih se mi zdi, da se mi, otroci, premalo zavedamo, kakšno srečo imamo, da smo se rodili v razviti državi, kjer imamo svobodo, ne živimo v nekem pomanjkanju, na voljo imamo brezplačno izobraževanje in dostopno zdravstveno oskrbo. Vsekakor včasih stvari vzamemo kot samoumevne, kot nekaj, kar nam pripada in je naša pravica. Srečo imamo, da nam je omogočen dostop do tehnologije, in žalosti me dejstvo, da smo čedalje bolj požrešni in neprestano hrepenimo po vsem, kar se blešči in kar je najnovejše. Na nas otrocih je, da bi se morali znati ustaviti in biti hvaležni za to, kar nam je dano v življenju. Hvaležni bi morali biti svojim staršem, ki se dan za dnem trudijo, da nam omogočijo vse dobrine v življenju, ker ni nič samoumevno. Koliko je otrok po svetu, ki bi za takšno življenje verjetno dali vse, kar imajo, prav tako tudi odraslih?! Najhujša situacija je trenutno v Afriki, kjer je večina tako imenovanih tretjih držav sveta.

Tretje države so države z najnižjo stopnjo razvitosti in hkrati so to najrevnejše države sveta. Ljudje se tam iz dneva v dan preživljajo z nepredstavljivo malo sredstvi. Revščina teh ljudi je ogromna. Ne predstavljam si, kako težko mora biti, ko veš, da naslednji dan morda ne boš imel dovolj sredstev, da bi nahranil svojo družino. Prej sem že govoril o tem, kako se je spremenila naša družba, in o tem, da imamo danes na eni

strani neznansko bogate ljudi, ki ne vedo, kam s svojim denarjem, in trošijo za nepotrebne stvari, na drugi strani pa imamo več revnih ljudi, kot smo jih imeli kadar koli v zgodovini. Okrog nas se ves čas vrstijo razne katastrofe, ki razpad med revnimi in bogatimi, tistimi privilegiranimi in neprilegiranimi, samo še poglobljajo. Dandanes se svet sooča z več naravnimi katastrofami, kot se je kadar koli prej, industrija bogati, ustvarja se vse več tovarn, podjetij, ki s svojimi škodljivimi izpuhi pripomorejo k temu, da se naša Zemlja prehitro segreva. To segrevanje Zemlje pa ima za vse nas katastrofalne posledice. Potresi, naravne ujme, požari, ekstremni vremenski pojavi, topljenje ledu na Antarktiki, so postali naš vsakdan. Naši predniki se s takimi hudimi oblikami naravnih katastrof nikoli niso srečali, nam pa se zdi, da je situacija na našem planetu z vsakim dnem slabša. Tudi mi nikoli nismo bili navajeni na tako hude in tako ekstremne vremenske pojave, kot smo jim priča danes; če je situacija huda že pri nas v Evropi, ki je veljala za razviti del sveta in je uživala ogromen ugled, je morda naivno misliti, da bodo naravne katastrofe in problemi tretjega sveta enostavno šli mimo nas. Evropejci in preostali deli razvitega sveta smo spoznali, da smo se znašli v situaciji, ki je ne znamo obvladati. Učinkovitih ukrepov zoper naravne katastrofe ni, vsi se zavedamo, da je edina učinkovita rešitev zoper katastrofe, ki smo jim priča, zmanjšanje industrije in ob tem tudi zmanjšanje globalnega segrevanja, a kaj, ko so apetiti vodilnih in tistih, ki imajo v mislih samo denar, žal, preveliki. Takšnim ljudem tudi prizori lačnih otrok in bolnega prebivalstva verjetno nikoli ne pridejo do živenga. Žalostno je, ko gledamo, kolikšen pomen ima denar dandanes v svetu in kaj vse bi nekateri storili, da bi si svoje denarnice samo še bolj napolnili. Če mislimo, da so podnebne spremembe in globalno segrevanje spremenili samo naš način življenja, se zelo motimo, in če mislimo, da je situacija pri nas težka in neobvladljiva, je verjetno v nekaterih revnejših predelih sveta še veliko slabša in težja. Zemlja se ne segreva samo v Evropi in Ameriki, pač pa globalno segrevanje otežuje življenje tudi tistim, ki že prej niso imeli kaj dosti. Mislim, da je povezava med podnebnimi spremembami in humanitarno krizo, ki smo ji priča, zelo očitna, jasno pa je, da nekih konkretnih rešitev nimamo. Vzemimo za primer Afriko. Ne znam si predstavljati razmer, v katerih ljudje živijo in v kakšni revščini ter pomanjkanju tam odraščajo otroci. Afriko je pripeljalo skoraj do roba propada, v nekaterih predelih se z vsakim dnem temperature povečujejo do skrajnih vrednosti, zaloge vode so že izčrpane, v drugih pa je izsuševanje vodnih virov skoraj neizogibno. Kaj se bo v naslednjih petih ali pa desetih letih zgodilo s temi ljudmi, težko napovem, moram pa reči, da zaenkrat njihova prihodnost ne izgleda preveč svetla.

Morda bi lahko celo rekli, da so nas podnebne spremembe še bolj odtujile od tistih najrevnejših otrok in tudi ljudi na tem planetu, kajti sedaj je naša glavna skrb, da najprej poskrbimo zase, šele nato bomo lahko poskrbeli tudi za koga drugega. Vprašam se, ali je to pravično, ali ob tem ravnamo prav, na svoje vprašanje pa odgovora žal nimam. Sam sem vedno rad pomagal drugim in vedno mi je bilo v ponos in neizmerno čast, da sem lahko nekemu narisal nasmeh na obraz, četudi za najmanjšo stvar. Glavno vprašanje, s katerim se soočam danes, je, kaj lahko naredim sam, da pomagam tistim, ki so trenutno pomoči najbolj potrebni. Tu se zopet vračam k najrevnejšim otrokom v Afriki. Njihove podobe pogosto vidim zvečer, ko z družino gledamo televizijo, in sploh okrog praznikov lahko vidimo ogromno podob nasmejanih, a bolnih otrok. Danes obstaja ogromno različnih humanitarnih organizacij, zavodov in tudi posameznikov, ki se iz dneva v dan nesebično trudijo pomagati. Te organizacije nagovarjajo tudi nas mlade, da čim prej vzamemo stvari v svoje roke in se po svojih najboljših zmožnostih potrudimo izboljšati življenje na našem planetu.

Mladi smo tisti, ki bomo v bodočnosti odločali o smeri, v kateri se bo vrtela naša Zemlja. Zavedam se, da nekih drastičnih sprememb, žal, ne moremo narediti, ker so napake preteklosti prevelike, a to naj nas ne ustavi in naj nam ne pobere poguma. Še vedno se lahko potrudimo in še vedno lahko naredimo nekaj za boljši jutri.

Gal Sedminek, 9. b

NEKDO MI REKEL JE

Nekdo mi rekel je,
da narava nas nima rada,
zato sem sedla pred okno
in gledala v drevo.

Po telefonu mi rekel nekdo je,
da vse poplave načrtovane so bile,
zato sem sedla pred okno
in gledala, kako zunaj dežuje.

Med zimo nekdo mi rekel je,
da globalno segrevanje ne uničuje narave,
zato sem sedla pred okno sem
in čakala na padanje snega.

Ampak snega ni bilo.

Sara Brglez, 7. a

HUMANITARNOST

Humanitarnost je za nekatere ljudi res zahtevna ali pa celo nemogoča beseda, ampak vedno obstajajo ljudje, ki ti ponudijo pomoč, ti stojijo ob strani in ne obrnejo hrbta. Ko človek pomisli na besedo humanitarnost, se vpraša, kaj sploh pomeni. Verjetno je to najbolj iskreno človeško dejanje. Ljudje na svetu potrebujejo pomoč, pa četudi majhno. In poklon tistim, ki so na razpolago vsak trenutek. Kot vemo, se dogajajo krivice, naravne grozote in pojavi, ki so nedopustni celo zame, nasploh pa za ljudi, ki jih doživijo. Tudi v Sloveniji nas je pred kratkim doletela katastrofa, ki je mnogo ljudem uničila domove. Uničila je tudi ves njihov življenjski trud. Ob takih dogodkih obstajajo ljudje, ki so drugim v pomoč. Tokrat in že mnogokrat poprej se je pokazala humanitarnost, prijaznost in dobrosrčnost ljudi po vsem svetu, sploh pa v Sloveniji. Ta ponos, ko država, državljani stopijo skupaj in pomagajo drug drugemu, je res neprecenljiv. Prav tako so pomoč ponudile našim ljudem tudi druge države, številni znani pevci in uspešni športniki. Res neverjetno, kaj se lahko zgodi, četudi tega ne pričakujemo. Ampak zavedati se je treba, da je na svetu še veliko ljudi, ki jim pomoč ni na voljo. Otroci si, kadar imamo vse na razpolago, mislimo, da je to samoumevno. Pa ni tako! Starši nam rečejo, naj bomo hvaležni za vse, kar dobimo, ker vsi otroci tega sveta te možnosti nimajo. Pogosto se vprašam, kako je njim, kakšno življenje imajo, ali hodijo v šolo, lahko kje spijo? Razmere so pri njih še slabše, zato darujmo in bodimo radodarni, pa četudi je to samo objem in prijazna beseda. Humanitarnost torej ni »težka« beseda, le razumeti jo je treba in negovati. Od humanitarnosti smo odvisni vsi ljudje na Zemlji. Če je ne bo, kdo ve, kaj se bo zgodilo čez nekaj let. Humanitarnost ni povezana samo z ljudmi, temveč tudi z drugimi bitji – živalmi, celo z rastlinami. Človeštvo je odvisno od rastlin, saj nam dajejo kisik, brez katerega mi ne bi preživel, zato je treba skrbeti tudi za naravo okoli nas in ne gledati le nase. Tudi živalim lahko pomagamo, tako da jih posvojimo, jim ponudimo dom, skrbimo zanje. Tudi v tem se skriva humanitarnost. Pa čeprav se v tej besedi najde beseda human, kar v angleščini pomeni človek, ni nikjer zapisano in označeno, da smo lahko humanitarni samo do ljudi, temveč tudi do drugih bitij. Tudi rastline in živali so odvisne od nas. V tem primeru res lahko vidimo, kako smo vsi povezani med seboj in kako pomembno je, da skrbimo drug za drugega, pa čeprav se včasih ne razumemo najbolje, se lahko vsak ponudi za pomoč. Tudi v šoli si lahko otroci pomagamo med sabo: pri učenju, razumevanju učne snovi, prepirih itd. Humanitarnost je z nami na vsakem koraku. Kaj pa starejši ljudje? Tudi zanje je treba skrbeti. Ni prav, da se, ko

odrastemo in imamo svoje delo, službo, družino in življenje, ne zmenimo zanje. Ali sploh kdaj pomislimo, kako zabavni so lahko, koliko časa lahko preživimo z njimi? Nikoli ne vemo, kaj bodo z nami naredili naši otroci, ko jih bomo imeli in bodo odrasli. Ne moremo biti prepričani, da nas bodo še kaj obiskali, morda nas bodo dali v dom za ostarele. Zato je potrebno biti dobrosrčen res v vsakem trenutku. Če se ti mudi v službo, si vzemi čas, da pomagaš starejši osebi, ki si ne upa prečkati ceste, ali pa rabi pomoč, ker česa ne razume.

Težave so povsod, a jih ne vidimo vedno. Če jih opazimo, jih poskusimo skupaj rešiti in si med seboj pomagati. Bodimo humanitarni in sočutni do vseh ter skrbimo drug za drugega!

Manja Dobravc, 8. a

SOLIDARNOST

Med letošnjim in lanskim letom so se zgodile precej velike svetovne nesreče in drugi dogodki, ki nam bodo za vedno ostali v spominu. Vojna v Ukrajini traja že približno dve leti. Število smrti vsak dan narašča, do zdaj je bilo okoli 62.000 smrtnih žrtev, pogrešanih je okoli 15.000 oseb, okoli 17 milijonov ljudi se je moralo preseliti v druge države, uničenih je vsaj 140.000 zgradb. Ljudje v Ukrajini se trenutno soočajo predvsem z lakoto ter izgubo prenočišč. Uvoz pšenice in druge vrste hrane je zaradi vojne otežen, zato so se tudi ponekod cene zvišale, kar je vplivalo na kakovost življenja nekaterih ljudi.

Kenijo pesti suša, v kateri je poginilo na stotine divjih živali. Svetovna meteorološka organizacija ZN pravi, da je to najdaljša suša v regiji v zadnjih štirih desetletjih. Ljudje so se soočali s hudim pomanjkanjem hrane. Suša je povzročila tudi izsušitev rečnih strug in še marsikaj hudega.

Suše pa niso bile samo v Keniji, temveč tudi v Južnem Sudanu in Somaliji. V nekaterih delih Južnega Sudana, ki so ga novembra 2022 prizadeli suša, konflikti ter poplave, so ljudje stradali in postali podhranjeni. Razmere bi lahko bile še resnejše, če ne bi ljudje prejeli nujne humanitarne pomoči in če ne bodo oblasti čim prej sprejele ukrepov o podnebnih razmerah. Povedali so: »Kljub minimalnemu izboljšanju stanja v nekaterih delih države se prehranska kriza v Južnem Sudanu pogloblja. Po napovedih se bodo razmere še poslabšale. 44 okrožij se bo v naslednjem letu znašlo v kritičnem stanju.« Ljudje so tako lahko pomagali najranljivejšim otrokom v Južnem Sudanu z donacijo na spletni strani ali pa z nakazilom na tekoči račun.

Ker je bilo zaradi suše v Somaliji veliko lakote, so to lahko preprečili le humanitarni partnerji. Številne dele Somalije je več mesecev uničevala suša, ker skoraj 3 leta ni padla niti kaplja dežja. Suša je tam uničila pridelke in onemogočila gojenje živine, zaradi česar so ljudje zapustili svoje domove.

V državi se je približno 6 milijonov Somalcev ali kar 40 % prebivalstva spoprijemalo z izjemno negotovostjo preskrbe s hrano. Humanitarne agencije so skupaj zagotovile pomoč skoraj dvema milijonoma ljudi. Naravne nesreče, ne konflikti, so bile v zadnjih letih glavni vzrok za razseljevanje v Somaliji, ki jo sicer že leta pretresajo vojne in podnebne spremembe.

Potres v Maroku je prizadel najmanj 100.000 otrok. Gre za najmočnejši potres v tej državi po letu 1960. Potres z magnitudo 6,8 je Maroko stresel 8. 9. 2023. Po podatkih oblasti je bilo ubitih več kot 2.600 ljudi (vključno z otroki), na tisoče pa jih je bilo ranjenih. Na tisoče domov je bilo uničenih, družine so bile razseljene. Potresi so poškodovali in uničili šole, bolnišnice ter druge zdravstvene in izobraževalne ustanove, kar je še dodatno prizadelo otroke.

Februarja 2023 je potres prizadel tudi Sirijo in Turčijo. Šlo je za enega najmočnejših potresov v zgodovini v teh dveh državah. Potres je povzročil veliko škode ter smrtne žrtve. Po potresu je sledilo več kot dva tisoč popotresnih sunkov. Dva milijona ljudi ni imelo strehe nad glavo. Uničenih je bilo veliko stavb, zato potrebujejo denar, da znova vse obnovijo. Donatorji so za pomoč žrtvam potresov v Turčiji in Siriji napovedali 7 milijard evrov.

Nas pa so zaznamovale poplave. Pravijo, da so bile to najhujše poplave v Sloveniji. Agencija Republike Slovenije za okolje (ARSO) je zaradi hudih in daljših nalivov izdala rdeče opozorilo za skoraj vso Slovenijo. Poplavljenih je bilo več cest, naselij. Zaradi dogodka je bil aktiviran Državni načrt zaščite in reševanja pred poplavami. Poplave so za seboj uničile domove, ljudje so bežali na strehe hiš, podstrešja, voda je odnašala hiše, porušene so bile ceste, reke so si same naredile struge.

Med poplavami, ki so se dogajale, me ni bilo doma, ker smo bili z družino na dopustu. Ko smo izvedeli, da so pri nas poplave, smo bili v šoku več dni. Sošolci in prijatelji so mi pošiljali fotografije in informacije, kaj se je pri nas dogajalo. Ves čas sem spremljala novice, če bi šlo kaj na slabše. Mi smo imeli srečo, ker našega doma ni zalila voda, je pa voda prišla v atijevu podjetje, ki ga ima v Ločici ob Savinji. Še dobro, da niso imeli poplavljenega več kot 15 cm ter da ni odneslo računalnikov in drugih stvari. Pri čiščenju so pomagali skoraj vsi, ker je poplavljen Savinja za seboj pustila blato ter ostalo umazanijo, ki bila težje odstranljiva. Za čiščenje so potrebovali posebna čistila ter sesalce in za to porabili tudi več denarja. Ko sem gledala fotografije, ki so nastale v Ločici ob Savinji in po celotni Sloveniji, sem bila v precejšnjem šoku. Takih občutij še nisem doživela. Mene in moje družine poplave niso prizadele, imamo pa nekaj prijateljev, ki so takšne ali drugačne posledice avgusta 2023 tudi sami občutili.

Kaja Božiček, 9. b

POPLAVE

Katastrofalne poplave so se pričele 4. 8. 2023 zjutraj, ko je Slovenijo zajelo močno deževje. Večina slovenskih rek je takrat pokazala vso svojo mogočnost.

Reka Savinja teče skozi Savinjsko dolino, kjer je tudi moj domači kraj. Od vseh slovenskih rek je ta najbolj pokazala svojo mogočnost, saj je za seboj pustila ogromno razdejanje. Zalivala je hiše, domove nedolžnih občanov, veliko ljudi je ostalo brez vsega in to zgolj v nekaj minutah. Vse se je dogajalo izjemno hitro. Meni oziroma moji družini poplave niso uničile ničesar, so se me pa čustveno zelo dotaknile. Seveda sem kot državljanka Republike Slovenije odšla pomagat prizadetim v poplavah. Veliko ljudi je potrebovalo pomoč. Ogromno ljudi pa je pomoč nudilo tistim, ki so jo potrebovali.

Ko sem pristopila do Savinje, me je stisnilo pri srcu, saj je reka s seboj nosila vse mogoče; od lesa, pa vse do raznovrstnih kovin. Skoraj sem zajokala, ko sem na lastne oči videla poškodovane hiše, žalostne ljudi, mulj, ki je prekrival ceste in travnike. Z dedijem sva pristopila na pomoč v Letušu. Tam sva s traktorjem vozila mulj izpred hiš, dvorišč in cest. Z bratom sva pomagala babičini sestri in njenemu možu pri čiščenju kleti in lovila uboge ribe, ki so pristale tam. Vračala sva jih v Savinjo. Ko je Savinja poniknila, je udarila še podtalnica in napolnila še tistih nekaj kleti, ki prej niso bile poplavljene. Moja babi in dedi sta med tistimi dobrimi ljudmi, ki sta nudila prenočišče in hrano ubogim ljudem, prizadetim v poplavah. To zelo spoštujem.

Zdi se mi, da se bo zavedanje o razdejanju, uničenju in izgubi močno dotaknilo oškodovanih ljudi, ki še ta hip ne vedo natančno, kaj jih čaka. Okrevanje bo dolgotrajen proces. Že res, da se država trudi po svojih najboljših močeh pomagati ljudem, vendar jim ne bo nikoli mogla nadomestiti njihovega doma; doma, kjer so nekateri odraščali, ga mogoče zidali z golimi rokami, vanj vložili veliko truda in verjetno tudi vse prihranke. Žalostne zgodbe nas obdajajo iz dneva v dan. Vesela sem, da so ljudje darovali denar, ponudili prenočišča in podarili oblačila ter nujno potrebne pripomočke. Solidarnost. Lepa beseda z lepim pomenom. Moja mami pravi, da bo ta beseda postala beseda leta na Valu 202.

Občutek mi pravi, da se nam narava maščuje, ker smo nemarni, neodgovorni in ker ne znamo skrbeti za naš prelepi planet. Srčno upam, da me vara.

Ameli Kopač Četina, 7. a

KRIZE IN KAPLJICA SOLIDARNOSTI

Že kot majhna deklica sem vedela, kako je sleherni človek lahko krut do narave. A nikoli nisem razumela, zakaj človek meče smeti v naravo, čeprav ima poleg sebe koš za odpadke. Skozi leta se je onesnaževanje povečalo; ne samo smeti, tudi strupeni plini se zaradi industrije kopičijo v ozračju. V zadnjih mesecih nam je narava še posebej pokazala zobe.

Vsi vemo, kakšno je bilo poletje 2023 v Sloveniji. Najprej huda vročina, zvečer pa neobičajne nevihte s točo, veliko kot jajce. Verjamem, da koga to še dandanes straši.

Četrtega avgusta 2023 so Slovenijo prizadele hude poplave, predvsem Koroško in Zgornjo Savinjsko, pa tudi ostale dele Slovenije. Ubogi ljudje, živali ter rastline! Na srečo imamo v Sloveniji gasilce, civilno zaščito, vojsko in organizacije, ki so pripravljene tvegati svoja življenja, da bi rešili ljudi v stiski. Številni prostovoljci so v tem času svoj dom spremenili v dom koga drugega, pomagali čistiti domove in okolico. Zahvaliti se moramo tudi Evropski uniji, ki nam je podarila 300 milijonov evrov za obnovo uničenih površin v Sloveniji.

Nekaj časa po poplavah smo se z družino sprehajali ob Savinji, kjer je tako smrdelo, da je bil sprehod povsem neprijeten, ob pogledu na številne mrtve ribe in belouške pa nas je mrazilo. Reka je nanesla ogromno smeti, drevesa so bila večinoma polomljena.

V poplavah ni bila prizadeta le Slovenija, prizaneslo ni niti ljudem v Španiji, Grčiji in Turčiji.

Težke razmere so bile tudi v Libiji, saj so tam poplave (najhujše je bilo v mestu Derna) terjale več kot 20.000 smrtnih žrtev, ogromno je bilo pogrešanih oseb. Tam zdaj vlada lakota, pa tudi drugod po svetu ostajajo brez pitne vode in strehe nad glavo. Libijski novinar je dejal, da v Libiji ni reševalnih ekip in izurjenih reševalcev, saj se je zadnjih 12 let vse vrtelo okoli vojne.

8. septembra 2023 se je v Maroku zgodil hud potres. Ta je državo stresel z močno magnitudo okoli 23. ure zvečer, zato je bilo še več smrtnih žrtev, saj so ljudje večinoma spali. Teh je bilo malo manj kot 3.000, a se je število še povečalo, veliko je bilo tudi ranjencev. Ljudje so ostali brez domov in upanja na boljši jutri. V zadnjem letu je bilo tudi veliko požarov. Zadnji je bil na jugu Rodosa v Grčiji. Na srečo tam ni bilo smrtnih žrtev ali huje poškodovanih. Le osem oseb je bilo rahlo poškodovanih.

Vedno znova pa nas na dnevne strahote opominja vojna v Ukrajini, ki se je začela 24. 2. 2022. Ljudje še vedno bežijo iz svoje matične države. Mrtvi so civilisti, nedolžni ljudje; teh je največ. Uničena so številna mesta, vasi. Tudi na naši šoli imamo dva Ukrajince, ki sta zaradi vojne z družino prebežala v Slovenijo. Vesela sem, da lahko tu živita v miru in imata kar se da normalno otroštvo.

Po številnih ostalih državah sveta se dogajajo grozljive stvari – vojna v Siriji, Afganistanu, Iraku, Gazi ... Le kdo lahko temu naredi konec? Poleg naravnih katastrof, ki jih je vsako leto več, z vojnami uničujemo drug drugega. Zakaj?

A vendarle obstaja kanček upanja. In to je ... SOLIDARNOST. S solidarnostjo lahko komu polepšamo življenje oz. mu naredimo lepši jutri. Kot pravi misel kralja Salomona: »Nihče ni tako velik, da ne bi potreboval pomoči, in nihče ni tako majhen, da je ne bi mogel nuditi.« Včasih res ne moreš storiti veliko, a če vsaj malo prispevaš, nekemu to pomeni ogromno.

Ana Kadunc, 9. b

SOLIDARNI OB NARAVNIH NESREČAH

Na petek, 4. 8. 2023, so v Sloveniji zaradi močnih padavin oz. hujših nalivov nastale hude poplave z grozljivimi posledicami. Bile so hujše kakor leta 1990. Najbolj so prizadele Savinjsko dolino in Koroško. Reka Savinja je že zjutraj ob 8. uri poplavlila. Podrla je veliko mostov, podjetij in zalila veliko lepih domov. Pri nas doma v Šempetru voda ni prišla do hiše, ampak je bilo kar blizu. Babico in dedka na Bregu pri Polzeli so evakuirali in bilo me je zelo strah, kaj se bo zgodilo, ampak je bilo na koncu vse v redu. Celotna Ločica ob Savinji je bila poplavljenjena zaradi nasipa, ki ga je voda odnesla pod Šeški most. Iz avtohiše Korinita so odpeljali skoraj vsa vozila na krožišče in jih rešili. Nekateri so pa tudi ostali pod vodo. En dan za tem katastrofalnim dogajanjem smo se z družino odpravljali z morja in je bilo na cesti veliko gneče. Ko sem videl, kako stoji voda v Ločici, sem bil zelo šokiran. Poplave so uničile tudi vodovodno cev, zato nekaj časa nismo imeli pitne vode. Ni pa bila pod vodo le Ločica. V okolici Vrbja je poplavlilo Vrbensko jezero, ki se je nato združilo z reko Savinjo. V Laškem, Braslovčah in Letušu je bilo tudi poplavljenjeno. Bilo mi je grozno ob gledanju posnetkov, kako so gasilci iz vrtca reševali otroke, ki so bili priklenjeni na vrvi.

Po teh grozotah so začeli gasilci in prostovoljci urejati okolico. Jaz sem šel k dedku in babici čistit klet, saj se je po tem dežju dvignila podtalnica. Lepo mi je bilo, ko je prijatelj, ki je gasilec, prišel z dopusta, da je lahko pomagal sodelavcem in prizadetim ob poplavah. Pri sorodnikih je bilo vode pol metra in je bilo treba sčistiti in obnoviti hišo. Všeč mi je, kako zdaj, v tem času, organizirajo številne koncerte znanih oseb, zbrani denar pa dajo v dobrodelne namene za ljudi, ki so ostali brez domov. Slišal sem pa zgodbo o neki gospe, ki ji je tudi poplavlilo hišo. Pomagat so ji prišli prostovoljci in do njih ni bila prijazna. Sedela je na klopi, delavci so čistili, ona pa jih je preganjala in bila do njih nespoštljiva. Ne zdi se mi prav, da ljudje pridejo prostovoljno pomagat ljudem v stiski, ti pa niso hvaležni in veseli pomoči. Nisem vedel, da lahko narava v tako kratkem času uniči nekaj, kar se dolgo časa dela, in ljudem stre srce. V tem času smo ljudje pokazali, da lahko stopimo skupaj in premagamo vse, kar nam pride naproti.

Urban Randl, 9. b

Solidarnost - DNEVNIŠKI ZAPIS

4. IN 5. AVGUSTA 2023 SO SLOVENIJO PRIZADELE GROZNE POPLAVE. VELIKO LJUDI JE IZGUBILO DOMOVE, OBDELOVALNE POVRŠINE, VIKENDE. POMAGALI SO JIM NAŠI GASILCI, KI SO ZASLUŽNI ZA TO, DA V POPLAVAH NI BILO ŠE VEČ ŽRTEV. VSAK DAN SO ZA NAS TVEGALI SVOJA ŽIVLJENJA IN REŠEVALI NAŠA. POMAGALI PA SO TUDI PROSTOVOLJCI, KI SO ŽRTOVALI SVOJ ČAS.

4. 8. 2023

Danes so nas prizadele močne poplave. Zjutraj, ko sem se zbudila in kot po navadi odšla k babici v drugo nadstropje, sva zaslišali sirene, ki so označile, da je Savinja ušla izpod nadzora. Bilo je grozno. Slišala sem, kako so se odprla vhodna vrata. Šla sem pogledat, kdo je prišel. Bila je moja mami. V tistem trenutku sta prišla še sestra Tina in oči. Izgledali so zaskrbljeno, tudi midve z babi sva bili. Pogledali sva skozi okno in videli, da je del polja že pod vodo. Oči se je moral vrniti v službo, da bi pomagal, če se kaj zalomi in bi morali evakuirati podjetje. Mami, jaz, Tina in babi smo ostale same. Mami in Tina sta odšli po protipoplavne vreče. Pomagat je prišel še Tinin fant Damjan. Bil je v veliko pomoč, saj je zunaj močno deževalo, protipoplavne vreče pa so težke. Kmalu je voda prišla do naše terase. Na srečo se je ustavila in se počasi začela vračati nazaj v svojo strugo.

Med ljudmi, ki so imeli poplavljenе domove, je bil tudi moj stric Franček z družino. Garažo imajo poplavljenó do stropa. Grozno je. Žal ne moremo do njih, da bi jim že danes pomagali, a bomo to storili naslednjo soboto, ko bosta z Ireno čistila mulj iz garaže. Izvedeli smo še, da sta starša mamine sodelavke ujeta v hiši. Vode je toliko, da morata biti v drugem nadstropju, saj v prvo sploh ne moreta.

5. 8. 2023

Danes smo izvedeli, da imajo vodo v hiši tudi pri moji prijateljici Tisi. Trenutno so na počitnicah v Italiji in je njena babi sama doma. Vodo imajo v prvem nadstropju. Zamenjati bodo morali le ploščice. Jutri se bodo, če se bodo lahko, vrnili v Slovenijo.

Tudi na poligonu niso imeli sreče. Poligon stoji poleg Savinje in je vse poplavljenó. Uničilo se je tudi veliko avtov iz bližnjih podjetij. Le eden izmed treh podjetnikov je spravil avte na varno pred poplavami. Dvignjena območja Šempetra so bila zasuta z avtomobili, ki so jih ljudje dan prej vozili tja, da jih ne bi izgubili med poplavami. Veliko ljudi je imelo iz kleti napeljene cevi, ki so iz njih črpale vodo. Tudi mi imamo podtalnico, a je ne bomo črpali, saj nam je moj stric povedal, da vode ni mogoče izčrpati, dokler Savinja ne upade.

Slovenijo so prizadele res hude poplave, še hujše bodo pa posledice.

Urša Dvornik, 9. b

SOLIDARNOST

Sem Sara. Borim se za naravo in boljše življenje prihodnjih generacij. Zadnje čase sem opazila hude podnebne spremembe, ki smo jih vsi tudi občutili. Lansko poletje so Evropo prizadeli grozni požari, nam najbližje pa so bili požari na Krasu. Veliko gasilcev iz cele Slovenije je odšlo na Kras, kjer so pomagali gasiti požare. Domačini so gasilcem dajali hrano in pijačo.

Na začetku tega poletja so Slovenijo prizadela neurja. Velika toča, močen veter in grozni nalivi. Uničenih je bilo veliko hiš, gospodarskih poslopj in obdelovalnih površin. Takrat so ljudje stopili skupaj in pomagali drugim, a škodo teh neurij bomo dolgo časa odpravljali. Tudi sama sem pomagala po neurjih ljudem, ki so potrebovali pomoč.

V začetku avgusta 2023 pa so Slovenijo prizadele najhujše poplave v zgodovini samostojne Slovenije. Reka Savinja je poplavlila Savinjsko dolino. Odnesele je hiše in pokazala svojo moč, kot da je konec sveta. Poplave pa niso bile samo v Savinjski dolini, ampak tudi na Koroškem in Gorenjskem. Voda je s seboj nosila avtomobile, les in pohištvo, pa tudi kemikalije, ki so se razlile ter onesnažile vodo in prst. To pomeni, da tudi hrana ne bo zdrava zaradi strupov v prsti, v kateri je bila gojena. Ampak to še zdaleč ni vse. Ogromno naravnih nesreč se je zgodilo v zadnjem letu. Brala sem tudi, da so na Antarktiki zacvetele rože in lahko povem, da se nam ne obeta nič dobrega. Kdaj bomo ljudje spoznali, da je dovolj, da Zemlja ne more več? Koliko otokov plastike je v oceanih, koliko živali umre samo zaradi nas? Vse počnemo samo za denar. Ampak ko bodo posekali zadnja drevesa, ubili zadnjo žival, ali bomo šele takrat spoznali, da ne moremo jesti denarja, zlata in diamantov?

Ogromna zahvala pa gre ljudem, ki so se odločili, da bodo pomagali, se borili za naš planet in prihodnje generacije. Tudi ob poplavah smo dobili pomoč iz držav po svetu. Ob poplavah nekateri delavci tudi po več dni niso videli niti slišali svojih družin, saj niso imeli signala. Ob naravnih nesrečah nam pomagajo predvsem gasilci, ki ne pomagajo samo ob požarih, temveč tudi ob poplavah, neurjih in plazovih. Velikokrat pa ti gasilci opravljajo prostovoljno delo in zanj ne prejmejo plačila.

Res najlepša hvala vsem, ki nam pomagajo ob naravnih nesrečah. To je dokaz, da je še vedno veliko dobrih ljudi na svetu. Takim zgledom moramo slediti tudi mladi.

Ines Zabret Florijančič, 9. b

SOLIDARNOST

Že celo poletje dežuje. Kdaj bomo imeli kaj sonca? Bi bilo lahko sploh huje? Ti vprašani sem si zastavljala poleti, mislila sem, da ne more biti huje kot to, da smo vse poletje notri. Ko bi le vedela, kaj nas čaka v začetku avgusta! Še dan prej smo se s prijateljicami pogovarjale po telefonu o tem, kaj bomo počele naslednji dan, kako bomo šle na sladoled. Naslednje jutro sem se zbudila pozno in šla v dnevno sobo na zajtrk. Prižgala sem računalnik in začela brati novice. Videla sem fotografije in posnetke poplav, a nisem vedela, da so se zgodile v mojem domačem kraju. V le nekaj urah je voda tako narasla, da so zaprli avtocesto. Moja mama, ki je odšla od doma le nekaj ur prej, je obtičala v Ljubljani. Z očetom sva se s kolesi odpeljala do bližnjega križišča pogledat avtopralnico in avtocesto, ki sta bili povsem poplavljeni. Ni minilo veliko časa, pa je cesta skozi Šempeter postala ena sama kolona avtomobilov. Ljudje so se mučili, da bi zvelikli poplavljenе avte iz vode, spravili vodo iz hiš in stanovanj ter skušali dobiti ali rešiti stvari, ki so še ostale, a večina truda je bila zaman. Z očetom sva šla čez dan večkrat opazovat okolico in gledat, ali se kaj spreminja in izboljšuje. Redno sem spremljala tudi novice. Bila sem navdušena nad trudom in žrtvovanjem naših gasilcev. Tvegali so svoja lastna življenja, da bi rešili druge, še posebej pa mlajše. Navdušili so me s svojo predanostjo, ko so po žici nosili otroke iz vrtca, in to je le en primer od mnogih. Res sem jim bila hvaležna in so me navdušili, da še sama prispevam, kolikor lahko. Naslednje jutro so odprli avtocesto in moja mama je lahko prišla domov. Ko je prispela, sva odšli v trgovino po pitno vodo in čistilne pripomočke za nekaj naših znancev iz Mozirja in Luč. Luče so bile v tako slabem stanju, da nismo mogli niti priti do tja, zato smo odpeljali do Mozirja. Verjamem, da če bi se sama znašla v situaciji, kjer bi bila celotna hiša pod vodo in uničena, bi bila vsekakor vesela in presrečna vsakršne pomoči ter podpore. Prebivalci pa niso potrebovali le fizične pomoči, temveč tudi moralno. Naredili smo vse, kar smo lahko, da bi pomagali ljudem v stiski, ampak včasih to ni dovolj, saj je še isti večer skozi tla prodrla podtalnica in ves naš trud je bil uničen. Naslednje jutro smo odšli nazaj in pomagali čistiti ter odnašati vodo iz kleti. Ko smo se vrnil, smo odšli pogledat, kakšna je situacija pri avtopralnici. Na srečo se je voda le umaknila, a je za seboj pustila veliko nesnage in umazanije. Vse je smrdelo po razliti nafti in gnojnici, zmešani z drugimi kemikalijami, ki jih je voda privlekla s sabo. Dan kasneje sva šla z očetom na sprehod za Savinjo in ko sva videla vso škodo, sva bila presenečena, kako hudo je res bilo. Voda je odnesla nasip in skozi nekatere predele sva morala plezati po podrtih drevesih ter skakati čez jame, ki jih je ustvarila voda. Smrdelo je po nafti.

Srečo imamo, da je Slovenija članica EU in da so nam namenili denarno podporo, predvsem pa, da so tudi ljudje sami darovali denar za poplave. Kar se je zgodilo, nam dokazuje, da smo skupaj močnejši, in s tem, ko sodelujemo, smo povezani, zato lahko hitreje in bolje rešujemo probleme.

Zala Dobnik, 9. b

SOLIDARNI OB LETOŠNJIH POPLAVAH

V petek, 4. 8. 2023, so Slovenijo prizadele ene najhujših poplav v zgodovini samostojne Slovenije. Najhuje je bilo v okolici Savinjske doline in Koroške. Kraji, ki so bili odrezani od sveta, so bili Luče, Ljubno ob Savinji, Solčava, Prevalje, Mežica in Črna na Koroškem. Reka Meža je na Koroškem odnesla 9 mostov, kar je prebivalcem Črne onemogočilo prehod do ostale Slovenije. Prebivalci Črne so ostali brez pitne vode in hrane, onemogočena jim je bila tudi pot do trgovine, zato so jim hrano prinašali s helikopterjem.

Reka Savinja je svoje bregove prestopila okoli 8. ure zjutraj. Poplavila je različna podjetja, podrla mostove, poplavila hiše in odnesla vse stvari za sabo. V mojem domačem kraju na srečo ni bilo poplavljenih veliko domov, je pa bilo poplavljeno območje njiv, kjer je bil pridelek popolnoma uničen. Ob reki Savinji je odneslo nasip, zato je bilo poplavljeno območje savinjske Gmajne. Odnoseni nasip je poplavljal tudi našo njivo s hmeljem, vanjo je naneso ogromno kamenja, pridelek pa popolnoma uničil. Nekaj kilometrov stran pa je bil kraj Ločiča ob Savinji čisto pod vodo. Iz okoliških avtohiš so reševali avtomobile, ki so jih ljudje zvozili kar na obrežje ob cesti. Seveda pa niso mogli rešiti vseh, zato je nastalo precej škode. Poplavljena je bila tudi avtocestna povezava med Celjem in Ljubljano. Avtocesta je bila en dan zaprta. Na Šeškem mostu, ki povezuje Šešče in Šempeter, je odtrgalo vodovodno povezavo, zato tri tedne nismo imeli pitne vode. Most so sanirali šele en mesec po poplavah. Tudi Griški most, ki povezuje Griže in Žalec, je bil zaprt, zato prebivalci Griž in Šešč niso imeli cestne povezave do bližnjih krajev, temveč so morali uporabiti obvoze. Prebivalci Griž so se vozili čez Liboški most, prebivalci Šešč pa čez Ločiškega. Poplavljeni so bili tudi prebivalci Vrbja, saj sta se Vrbensko jezero in reka Savinja združila in poplavila celotno vas Vrbje. V Braslovčah in Letušu je odneslo hiše na desnem bregu Savinje. Tudi v Laškem je Savinja prestopila svoje bregove in poplavila celotno Thermano Laško. Na srečo pa so v Celju pred nekaj leti zgradili zadrževalnike, kar jim je pomagalo, da niso bili poplavljeni. Vsi ljudje, ki so bili poplavljeni, so na pomoč klicali gasilce in civilno zaščito, zato so bile te številke močno obremenjene. Na srečo je bilo veliko prostovoljcev, ki so bili pripravljeni priskočiti na pomoč. Med njimi sem bila tudi jaz, saj sem se skupaj s šempetorskimi gasilci udeležila čiščenja Ločice ob Savinji. Ko sem videla prebivalce, ki so bili res prizadeti, sem bila res srečna, da nismo bili poplavljeni. Pomoč smo ponudili gospe in gospodu, ki živita povsem ob Savinji. Imela sta kar 30 centimetrov mulja v bivalnih prostorih. Vse pohištvo smo morali znositi ven, saj je bilo treba stanovanje razvlažiti, na novo položiti tla in prebarvati stene. Iz stanovanja smo odstranili ves mulj in gospe pomagali pospraviti, kar je imela.

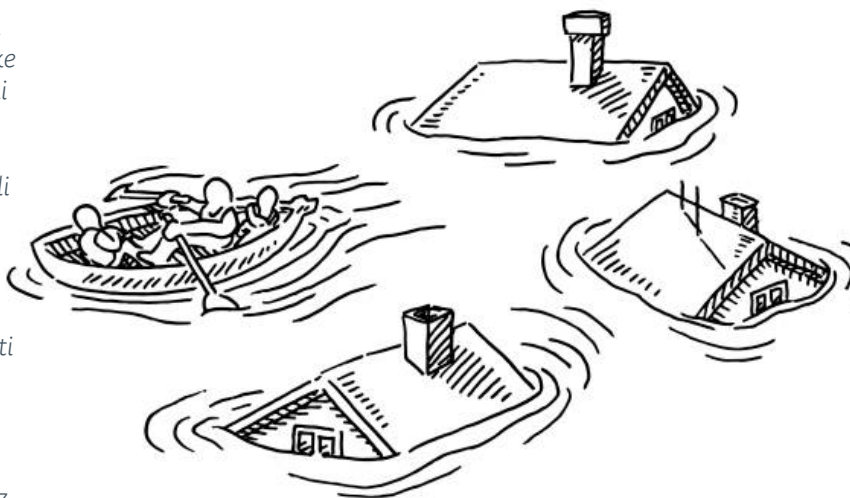
Omeniti pa moram dva največja junaka najhujših poplav, Ambroža Dulerja, ki je na Prevaljah čez noč zgradil most čez reko Mežo, in Sandija Zajca, ki je kot neustrašen gasilec vsem dokazal, da nam življenja drugih pomenijo več kot lastno premoženje in da tudi v današnjem času solidarnost in prostovoljstvo nista odveč.

Tudi mami mi vsakodnevno pripoveduje o tem, kako jo obiščejo ljudje, ki so bili poplavljeni, saj potrebujejo pohištvo za opremo doma. Obiskala jo je gospa iz Zgornje Savinjske doline, ki ji je že dvakrat poplavelo hišo, enkrat pa ji je zgorela, torej je že trikrat ostala brez vsega. Poznam tudi veliko vrstnikov, ki so bili poplavljeni na območju Braslovč, Latkove vasi, Laškega in Polzele. Res je grozno, ko vidiš kaj takega.

Zelo sem vesela, da so številne organizacije in društva priredili dobrodelne koncerte. V ljubljanskih Stožicah se je odvil nogometni spektakel, v katerem so igrali številni znani igralci sveta in s tem pomagali zbirati denarno pomoč. Tudi v bližnji okolici mojega kraja so se zvrstili dobrodelni koncerti znanih slovenskih pevcev in pevk. Denarno pomoč bodo namenili družinam in posameznikom, ki so bili prizadeti v poplavah. S tem bodo vsaj malce pomagali pri njihovih novih začetkih in ustvarjanju novega življenja.

Zelo sem ganjena, ko na televizijskih zaslonih gledam prizore iz različnih poplavnih območij in kako ubogi ljudje na določenih območjih Zgornje Savinjske doline in Koroške še vedno čakajo na sanacijo plazov in popravila določenih cest. Prizadeta sem, ko srečam kakšne znance, ki pripovedujejo zgodbo, ki so jo doživeli v poplavah. Z družino jim želimo pomagati in priskočiti na pomoč, kolikor je v naših močeh. Ljudje so zelo veseli kakršne koli pomoči, bodisi stiska roke, objema ali kakšne tople besede. Ne morem verjeti, da lahko takšno neurje v nekaj urah uniči vse, kar je človek v dolgih letih svojega življenja prigaral, in marsikomu se je življenje povsem obrnilo na glavo. Upam, da se takšen naravni pojav ne ponovi več. Slovenci pa smo dokazali, da znamo stopiti skupaj.

Maša Kovač, 9. b

Hvaležnost ne pozna meja

HVALEŽNOST

Vsi se izražajo s svojimi čustvi.
Nekateri pravijo, da je veselje,
drugi, da je jeza.
Jaz pravim, da je ljubezen.

Nekateri so veseli, kadar se družijo s prijatelji.
Nekateri se pretvarjajo, da so veseli.
A le prava aktivnost ali prijatelj, član družine
ti nariše pravi nasmeš na obraz.

Življenje je kratko.
Lahko je še krajše, kakor si predstavljamo,
zato nikoli ni zaman, kar delaš,
ker nekoč je vedno nekje konec.

Nastja Ocvirk, 7. a

Hvaležna sem, da imam dom in družino, ki me varuje,
osrečuje, pomaga v slabih trenutkih in me podpira pri
odločitvah. Hvaležna sem za pitno vodo, raznoliko hrano
in da živim v varni državi. Za prijatelje, ki mi pomagajo
v šoli, se družijo z mano in zabavajo. Hvaležna sem,
da imam dobre ocene in sem uspešna v šoli. Da lahko
počnem stvari, ki me veselijo in sem v njih dobra. Hvaležna
sem tudi za čas, ki ga imam samo zase, in mir, ko ga
potrebujem, predvsem pa za ljubezen, ki jo imam.

Maja Vajs, 9. a

Nobena beseda ne more dovolj opisati, kako hvaležna sem
za vse, kar imam. Najbolj hvaležna sem za svojo družino,
četudi ni ves čas ob meni, kadar mi je hudo. Velikokrat
sem hvaležna za prijatelje, saj jim lahko zaupam in sem ob
njih takšna, kot sem. Hvaležna sem za brata ter babico in
dedka, ki mi stojita ob strani, kadar se s starši ne razumem
najbolje ali ko mi v šoli ne gre dobro. Hvaležna sem tudi
za svojo prababi, ki je že preminula, a mi je zapustila
vrednote, ki me spremljajo v življenju.

Maša Zagoričnik, 8. b

Hvaležen sem za starše, ki so mi omogočili veliko stvari, med
njimi številna potovanja, treninge košarke in obiskovanje
glasbene šole. Hvaležen sem tudi za svoje prijatelje, s katerimi
sem nanizal že veliko spominov. Zelo sem hvaležen za sestrico
in bratca.

Jošt Mikek, 9. a

Hvaležnost pomeni, da nekemu, ki ti nekaj da ali pa zate
kaj naredi, izkažeš nekakšno pozornost. Hvaležnost je lepa
navada. Treba je biti hvaležen tudi za majhna darila, ne samo
za velika in draga. Hvaležen moraš biti, če te kdo odpelje na
izlet ali v tujino. Danes se nam preveč stvari zdi samoumevnih,
medtem ko so bili v preteklosti hvaležni za vse. Bodimo
hvaležni za vse! Nič ni samoumevno.

Anej Kač, 7. a

Hvaležen sem, da se zbudim v svoji hiši in ni vojne. Hvaležen
sem, da imam družino, prastarše in osnovne življenjske
potrebe. Hvaležen sem, da imam prijatelje, da se lahko šolam,
imam dobre ocene in super učitelje. Hvaležen sem, da živim v
krasnem okolju.

Anže Bobinac, 7. b

Zame je hvaležnost pomembna. Z izražanjem iskrene
hvaležnosti postajamo srečnejši ljudje. Hvaležna sem, da mi
ljudje pokažejo na različne načine, da me poslušajo. Hvaležna
sem, da mi je zagotovljeno vse – učenje koristnih stvari, ki jih
bom v življenju potrebovala. Hvaležna sem, ko se ljudje na
mojo prošnjo z veseljem odzovejo. Hvaležna sem za trdna
prijateljstva. Hvaležnost je povsod, zato Hvaležnost HVALA!

Jera Sedminek, 9. a

Bilo je leto, ko se je začela vojna v Ukrajini. Takoj mi je postalo
jasno, da imam veliko srečo, in postal sem hvaležen za dom,
kjer živim. Hvaležen sem, da imamo kurjavo, s katero ogrejemo
naš dom. Hvaležen sem, da hodim v šolo. Za to, da znam
igrati harmoniko, da sem se rodil, da imam prijatelje, starše in
prijazno družino.

Jaka Hrovat, 7. a

Hvaležen sem svoji družini, ki me podpira pri vsem, česar se lotim. Tudi ko je bilo v šoli težko. Hvaležen sem učiteljem za njihovo podporo. Hvaležen sem za svoje prijatelje, saj se med sabo podpiramo in dobro razumemo, predvsem pa se skupaj zabavamo.

Gašper Kač, 9. a

Hvaležna sem za starše, za družino in sorodnike. Hvaležna sem za to, da se lahko šolam, imam sošolce in prijatelje. Hvaležna sem za živali. Hvaležna sem, da se lahko prosto in povsod gibam. Hvaležna sem za dom in kraj, v katerem živim.

Tjaša Šuper, 7. b

Hvaležna sem za družino, ki je nekateri ljudje nimajo. Hvaležna sem za svojo mami, ki me podpira in mi izpolni vse moje želje. Hvaležna sem za hrano, ki jo imam, in za ljubezen. Hvaležna sem za svoje prijatelje, s katerimi se lahko družim, jim zaupam in me ne razočarajo. Hvaležna sem za dobre ocene.

Lynet Kodre, 9. a

Hvaležnost je zame pomembna. Zdi se mi, da hvaležnost ni več tako izražena, ker imamo vse na dosegu roke in nam je samoumevno. Hvaležna sem, da sem v naši družini nenadomestljiva in da mi to družinski člani izkažejo s svojimi dejanji. Hvaležna sem za svojo prijateljico Jero, ki me vsak dan spomni na hvaležnost. Hvaležna sem, da imam dovolj časa za stvari, ki jih imam rada, da z njimi razveselim druge. Hvaležna sem za vse trenutke, ki jih preživim s svojo sestro in družino. Hvaležna sem za psa, ki obožuje moje piškote.

Lili Podbregar, 9. a

En dan sem pomagal pri opravih ter dobil zahvalo. Zahvala pomeni hvaležnost nekemu. Hvaležen sem za veliko družino, topel dom, kakovosten in čist zrak, zdravo hrano ter da lahko živim. Hvaležnost je dobra stvar. Dobro se z dobrim vrača.

Luka Gračnar, 7. a

Hvaležna sem, da živim v Sloveniji, kjer hodim v šolo in se izobražujem. Hvaležna sem tudi, da imam družino, starše, ki so zdravi in veseli. Od svojih staršev sem podedovala njihovo dobro voljo in pripravljenost, da vsakomur priskočim na pomoč.

Neža Razboršek, 8. b

Hvaležen sem za svoje prijatelje. Hvaležen sem tudi za vse stvari, ki jih imam. Čeprav je moja družina razpršena, sem tudi zanjo hvaležen. Hvaležen sem za vse, za kar se moji starši trudijo, in za vsa darila, ki sem jih dobil čez leto. Hvaležen sem, ko sem lahko doma in ne v šoli, za računalnik in igrice, ki jih igram s prijatelji, za motor, ki sem ga imel.

Milijan Matić, 9. a

Hvaležnost je, ko si srečen, da se ti je nekaj zgodilo. Hvaležen sem za vikende in počitnice. Za dni, ko nimamo glasbe, geografije in biologije. Hvaležen sem, da imam brata in prijatelje. Hvaležen sem za vse video igre.

Ben Gračnar, 9. a

Hvaležen sem, da imam starše, sestro in brata, prijatelje, streho nad glavo, hrano in obleke. Hvaležen sem, da sem bil krščen in da živim v Spodnjih Grušovljah. Hvaležen sem, da lahko vidim, gledam, čutim, hodim in govorim. Hvaležen sem, da lahko hodim na treninge in pijem čisto vodo. Hvaležen sem za šolo.

Klemen Ocvirk, 8. b

Hvaležna sem, da imam družino, pri kateri se počutim varno. Dom, ki me greje. Hvaležna sem, da me starša podpirata ob mojih vzponih in padcih. Hvaležna sem, da imam dobre ocene, čeprav kdaj dobim tudi slabšo. Hvaležna sem za vsako stvar, ki jo dobim, čeprav ni po mojem okusu, saj vem, da se je tista oseba potrudila. Hvaležna sem za pitno vodo, raznoliko hrano in da živim v varni državi. Hvaležna sem, da imam tudi čas zase.

Iza Habat Centrih, 9. a

Vsak si želi hvaležnosti od drugih, zato jo mora tudi sam dajati. Hvaležnost ustvarimo tako, da komu pomagamo. S tem si razširjamo tudi krog prijateljev. Zelo lep občutek je, če ti je nekdo hvaležen. Vsi moramo poskrbeti, da bo čim več trenutkov hvaležnosti, sreče in veselja. Ko se zavemo, da smo bili premalo hvaležni, se moramo zahvaliti vsem dobrinam v našem življenju in ljudem, ki nam jih omogočajo, saj je hvaležnost neprecenljiva.

Hana Hol, 7. a

Hvaležna sem, da imam topel dom in prijatelje. Imam svojo sobo in mi je ni treba deliti. Hvaležna sem, da živim v Sloveniji, varni državi. Hvaležna sem staršem in bratu, ki mi včasih kupi sladkarije. Hvaležna sem za oblačila, da me ne zebe. Hvaležna sem, da gremo poleti na počitnice. Hvaležna sem za božič in vsa prejeta darila. **HVALEŽNA SEM ZA VSE, KAR IMAM!**

Evelin Kolšek, 7. b

Hvala za topel dom, za ljudi, ki me nasmejijo, za pitno vodo, za družino, ki me osrečuje, za čas, ki ga preživim z dragimi osebami, za prijatelje, ki me osrečijo, za našo super razredničarko, za dobre in slabe dneve, za dobre odločitve, za okolico, v kateri živim.

Kati Sedminek, 7. b

Včeraj sem pomagal posesati hišo. Mami mi je bila tako hvaležna, da sva odšla v trgovino. V zahvalo mi je kupila mojo najljubšo pijačo. Ati mi je bil hvaležen, ker sem pospravil iz pomivalnega stroja, zato sva šla po nove nogometne čevlje. Naslednje jutro sem bil hvaležen, ker sem dobil darilo od Božička. Tega veselja ne morem opisati.

Taj Jagodič, 7. b

Hvaležni smo za stvari, ki jih dobimo. Hvaležna sem svoji mami, ker me zbudi zjutraj, ko se mi ne da vstati. Hvaležna sem, ker mi med vikendi starši pripravijo zajtrk in ga meni ni treba. Hvaležna sem, da mi drugi pomagajo, ko ne znam rešiti domače naloge ali napisati seminarske naloge. Hvaležna sem za ljudi, ki mi pomagajo pri učenju predmetov. Vsi ljudje ne znajo ceniti hvaležnosti, upam, da jo enkrat bodo.

Kaja Kert, 8. a

Hvaležna sem, ko mi kdo izroči darilo ali mi kaj lepega pove. Hvaležnost je lepa beseda. S to besedo se nekomu zahvališ. Nekaterim ta beseda veliko pomeni, nekaterim pa ne. Hvaležen si lahko za vse, kar dobiš, že imaš ali podariš tistim, ki nekaj potrebujejo.

Sara Karmuzel, 6. a

Hvaležna sem svoji mami, ki me je dobro vzgojila. Hvaležna sem prijateljem, ki me nasmejijo. Hvaležna sem, da imam vse, česar nekateri nimajo.

Manca Štorman, 8. a

Hvaležna sem za brata, da dobim pozitivno oceno pri vseh predmetih, da imam psa, prijatelje, najboljšega bratranca na svetu. Hvaležna sem za družino, zdravje, ljubezen in veselje.

Asja Ograjenšek, 7. a

Hvaležni smo lahko za veliko stvari – za starše, brate, sestre, prijatelje, video igrice, dobre ocene. Vendar teh stvari ne spoštujemo, dokler jih ne izgubimo. Vsaj tako pravijo vsi, ki so kaj v življenju izgubili. Hvaležna sem za starše, sestre, stare starše, prijatelje in za ljudi, ki se zavedajo, da morajo biti hvaležni za stvari, dokler jih še imajo, čeprav tudi sama včasih to pozabim.

Lana Vršnak Farkaš, 8. a

Hvaležna sem za družino, da sem zdrava, imam dobre ocene, dom, da živim v urejenem okolju, imam dobre prijatelje, se lahko prosto gibam, da me spoštujejo. Hvaležna sem za življenje.

Lara Cokan, 7. a

Vsi ljudje smo hvaležni. Vsak je hvaležen za svojo stvar. Nekateri so hvaležni za prijatelje, družino, nekateri za ostale stvari. Hvaležna sem za hrano, družino, prijatelje, topel dan, sestro, praznike ... Lahko smo hvaležni za tudi za majhne stvari, so kot pohvale, drobna darila, dober pogovor ali kakšna pesem. Vsakemu lahko polepšamo dan z majhnimi stvarmi in pozornostmi. Ljudje nam bodo hvaležni, tudi če jim posodimo ravnilo ali svinčnik. V življenju moramo biti hvaležni.

Leni Podbregar, 7. a

Hvaležen sem, ko mi kdo pomaga pri nečem, nekaj naredi zame, da me kdo kaj nauči in podpre. Hvaležen sem, da si moj stric David vzame čas in me uči angleščino ter nemščino. Hvaležen sem svoji babici, saj mi vsak petek skuha kosilo.

Ožbej Tofant, 8. a

Roka

Alen Imširovič, 4. a

Razdvojeno srce

Živa Klara Romih, 4. a

Hvaležna sem svojim staršem, ker me podpirajo, opogumljajo in spodbujajo z besedami: »Bodi takšna, kot si.« Hvaležna sem zdravniku, ki me je operiral in mi s tem rešil življenje. Hvaležna sem za vse svoje prijatelje in prijateljice, ki so bili z mano in me podpirali, spodbujali, ko smo skupaj bili »JUNAKI TRETJEGA NADSTROPJA«. Hvaležna sem svoji prijateljici Tini, ki mi je brala pravljice in mi govorila lepe besede, druga drugo sva podpirali in si pripovedovali zgodbe. Hvaležna sem, da imam vse, kar potrebujem. Hvaležna sem svoji zdravnici na hematološkem oddelku, ker je zame in vse druge otroke naredila vse, kar se je dalo. Hvaležna sem, da lahko pomagam tistim, ki so pomoči potrebni. Hvaležna sem, da vem, kaj je največje bogastvo, ki ga lahko imaš – zdravje. Izjemno hvaležna sem, da to bogastvo imam.

Mia Turnšek, 8. a

Hvaležna sem za svoja starša in prave prijateljice. Hvaležna sem za svojo sestro Nežo, ki me vsak dan nasmeji. Hvaležna sem, da imam streho nad glavo, hrano in toploto. Da lahko igram odbojko in imam tam krasne soigralke. Hvaležna sem tudi za svojo razširjeno družino.

Urška Ravnak, 7. b

Hvaležnost ni nežnost, temveč je nenehna ljubezen do nečesa ali nekoga. Hvaležnost je v več oblikah. Hvaležnost je lahko fizična ali psihična. Hvaležna sem za zdravje in srečo, ki teče po moji poti. Hvaležna sem za ljubečo družino in žival. Hvaležna sem za prijatelje, ki mi vedno stojijo ob strani. Hvaležna sem za svojo državo in pravice. Hvaležni bodimo za vse, kar smo lahko, kajti veliko ljudi nima niti strehe nad glavo. Nekateri otroci nimajo hrane, pijače in tudi ne pravice mirno živeti. Najbolj hvaležna sem svojim staršem, saj so mi podarili življenje.

Larisa Leš, 8. b

Hvaležen sem za vse, kar se mi je dobrega zgodilo v življenju. Hvaležen sem za dobre starše, da lahko pijem pitno vodo iz pipe, živim v Sloveniji in imam streho nad glavo. Hvaležen sem za dobre prijatelje in hišnega ljubljence, pa tudi, da mi starši lahko kupijo stvari, ki si ji želim. Včasih se ne zavedamo dovolj, da smo res lahko hvaležni za vse, kar imamo.

Erazem Rifelj, 8. b

Kaj mi pomeni sreča in kdaj sem srečen/ srečna?

KLJUČ ZA SREČO

Sreča ni boleča,
sreča je ljubeča.
Na lep sončen dan te sreča preveri,
ko najdeš deteljico na štiri.
Na grd deževen nič nisem počel,
samo sedel, sedel, sedel.

Če se nesreča prikrade,
nevolja te popade.
Nesrečen bo ta dan,
ako ne boš nasmejan.
Ključ za srečo bo pravo,
nasmeh pod veselo opravo.

Kevin Talovič, 8. b

SREČA JE SONČNI ŽAREK

Sreča je kot sončni žarek na obrazu,
kot topel objem, ki greje srce.
Sreča je čarobna moč.

Sreča je najti ljubezen in prijatelje.
Biti hvaležen za vsak dan in trenutek.
Sreča je v majhnih stvareh.

Torej, poiščimo srečo!
Naj bo naše življenje radostno in polno smeha,
kajti sreča je dragocena!

Kati Sedminek, 7. b

Sreča mi pomeni veliko. Srečna sem v krogu družine in prijateljev. Srečna sem, ko mi uspeva v šoli, ko igram odbojko, ali pa ob močni nevihti ležim v topli postelji. Tudi moja psička mi prinaša srečo.

Naja Gruber, 9. a

Sreča mi pomeni veliko. Srečen sem takrat, ko je moja družina srečna. Ko zmagamo na tekmi in ko gremo na kakšno potovanje. Srečen sem tudi takrat, ko se imam super in sem s svojimi prijatelji.

Gal Privošnik, 8. b

Sreča je čustvo, ki prebiva v vsakem človeku. Srečen sem, ko dobim dobro oceno, sem lahko čisto sam doma, sem s prijatelji, na treningu, ko spim in so počitnice.

Klemen Ocvirk, 8. b

Sreča mi pomeni, da smo vsi z družino skupaj. Srečna sem, ko za božič skupaj okrašujemo božično drevo, babici pomagam sprehajati pse, hraniti zajce in poljske prašičke. Ko pridem domov in je moja psička zelo vesela, da me vidi. Srečna sem, ko dobim dobro oceno, gremo na morje in ko mi uspe lepa sladica.

Mia Turnšek, 8. a

Sreča je, ko se smejiš, delaš, kar ti je všeč, da se ne obnašaš grdo do ljudi, temveč jim pomagaš. Srečna sem, ko sem s svojimi starši, ko slišim dedija in babico in vem, da je z njima vse dobro. Srečna sem, ko si prijatelji med seboj pomagamo. Predvsem pa sem srečna, ker mi je veliko stvari že uspelo.

Karina Ivanova, 6. a

Sreča je vsepovsod. Srečni smo tudi, kadar mislimo, da smo nesrečni, saj je vse življenje pred nami. Srečen sem, ko zmagam na tekmi, se družim s prijatelji ali igram igrice. Srečen sem, da imam zdravo družino in domače ljubljence. Srečen sem med prazniki, ko se imamo dobro in se družimo z družino in sorodniki.

Brad Flis, 8. b

Sreča mi pomeni zelo veliko. Ko sem srečen, čutim veselje, zadovoljstvo. Srečen sem, ko greva z atijem na avtomobilska srečanja. Srečen sem za božič in ko dobim darila. Srečen sem, ko sestavljam legokocke in igram igrice o avtih. Srečen sem, ko ne pišemo pri glasbi.

Dominik Mirko Koritnik, 9. a

Sreča mi pomeni zelo veliko. Srečen sem, da sem zdrav, imam družino in da ne živim v slabih razmerah. Srečen sem, da lahko treniram košarko, kadar v šoli nič ne delamo in nimamo domače naloge. Srečen sem, ko je vikend in ko znova nastopijo počitnice.

Tilen Božič, 9. a

Zame je sreča pomembno čustvo. Prinašajo mi ga družina, prijatelji in hrana. Srečna sem, ko padata sneg in dež. Srečo mi prinašajo tudi peka in kuhanje za družinske člane. Srečna sem, ko grem k babici in ji lahko pomagam pospravljati stvari na police, ki jih ne doseže, in odpirati kozarce, ki jih ne more odpreti. Zelo sem vesela, ko lahko pomagam komu s stvarmi, ki jih sami opravijo le s težavo. Osrečuje me babičino zaupanje, ko me prosi za pomoč.

Lili Podbregar, 9. a

Sreča mi pomeni to, da bo dan zabaven, vesel, prijeten in se mi ne bo treba veliko učiti oz. skrbeti za šolo in za ocene. Srečen sem, ko gremo kam na izlet, se začnejo počitnice, je božič in ko je petek.

Ožbej Tofant, 8. a

Sreča je svetla iskrica v življenju. Srečen dan lahko človeku polepša življenje. Zame je sreča, da je moja družina zdrava, srečna, da skupaj ustvarjamo nove spomine. Družinski člani in naši spomini so največji zaklad v življenju. Včasih se mi zdi samoumevno, da želijo preživeti veliko časa z mano, in to je ena od stvari, ki se je bom spominjala do konca življenja. Ko sem žalostna, se spomnim doživetij, ki smo jih preživeli skupaj. Srečna sem, da sem si zaslužila čudovite prijatelje, ki mi stojijo ob strani. Med sabo si delimo spomine.

Nia Janič Čoh, 8. b

Meni sreča predstavlja igranje košarke med poslušanjem glasbe. Medtem ko igram, pozabim na vse težave. Obožujem košarkarsko opremo. Imam 5 parov košarkarskih superg, vseč pa so mi tudi druge. Sem zbiratelj superg, saj imam okoli 25 parov. Osrečuje me poslušanje glasbe, predvsem rap iz devetdesetih.

Jasmin Palir, 9. a

Sreča mi pomeni veselje, moč, da se družim z družino in s prijatelji ter da imam vse, kar želim. Srečna sem, ko sem z družino in s prijatelji. Srečna sem, ko sem s konji, jih jezdim, krtačim in božam. Srečna sem v objemu svojega psa in mačke.

Lynet Kodre, 9. a

Sreča je prijetno in zaželeno čustvo. Ko pomislim na srečo, se spomnim na svoje sestrične in bratrance, s katerimi se družimo že celo življenje. Srečna sem, ko smo skupaj. Osrečujejo me knjige, sneg, dež, sonce, veter. Osrečuje me dejstvo, da bom septembra del nove skupnosti, kjer bo veliko novih, pa vseeno nekaj starih obrazov. Osrečujejo me počitnice in osrečevala me bodo majhna presenečenja ter dobro opravljene izzivi. Osrečuje me to, da ima leto 365 dni, ki jih lahko izkoristim z ljudmi, ki jih imam rada. Osrečuje me obstoj sreče.

Jera Sedminek, 9. a

Zame je sreča, ko sem na motorju ali igram igrice. Motorje imam rad že iz otroštva, še posebej glasne in hitre. V igricah tudi zelo uživam, kadar jih igram s prijatelji. To leto sem komaj čakal na božič in božične praznike, da smo postavili in okrasili smreko ter stanovanje. To me je zelo osrečilo. Nedolgo nazaj sem igral košarko, ki me je zelo osrečevala, ampak sem moral nehati zaradi zdravstvenih težav.

Milijan Matič, 9. a

Srečna sem, kadar je srečna tudi moja družina, še posebej mami. Kadar vidim srečno mami, sem srečna jaz, saj vem, kaj vse je pretrpela zame. Zanj si želim, da je brez skrbi in da ne trpi. Da ostane še naprej takšna mami, kot je, saj je najboljša.

Lana Rehar, 9. a

Sreča mi pomeni vse. Srečna sem, ker imam svoje starše, ki jih ne bi zamenjala za nič na svetu, prijatelje, ki mi pomagajo, ko mi je najtežje, sestre, brate. Srečna sem, saj imam zelo dobro prijateljico, ki mi pomaga, ko mi je v razredu najtežje, saj se s sošolci ne razumemo prav dobro. Srečna sem ob svoji nečakinji Ajdi, mucu Lisku in psih Taru in Maksu. Srečna sem, da imam tako super starše, ki me podpirajo pri vsem. Srečna sem, da bomo praznike praznovali vsi skupaj. Osrečuje me, da vidim ljudi, ki so povezani, se smeji. Srečna sem, da imam poleg prijateljice Manje še Ajdo in Lano, ki mi velikokrat pomagata.

Kaja Kert, 8. a

Sreča mi pomeni, da sem s svojo družino, sem uspešna v šoli in da imam v življenju cilje, ki jih želim izpolniti. Sreča je videti družino veselo. Srečna sem, ko z družino ali s prijateljicami preživljam prosti čas. Sreče mi ne predstavljajo le materialne stvari, čeprav se jih razveselim, ampak ta sreča je kratkotrajnejša kot sreča, ki prinaša ljubezen, zadovoljstvo, ponos. Srečna sem, da imam najboljše starše na svetu. Vedno me razumejo, mi pomagajo najti rešitev za težave, me tudi oštejejo, kadar je treba. Srečna in hvaležna sem za svoji dve najboljši prijateljici. Vedno sta tu zame, ko ju potrebujem.

Ajda Terbovc, 8. a

Sreča mi pomeni, da imam starše, ki mi vedno stojijo ob strani, sestri, s katerima se lahko prepiram, stare starše, s katerimi lahko preživljam poletja, prijateljice, ki jim vedno enako zaupam, družino, s katero lahko preživljam praznike, bratranko, ki me vedno razjezi, a jo imam vseeno rada, dobre ocene v šoli. Sreča mi pomeni vse, kar me obdaja – narava, družina, prijatelji. Včasih mi srečo predstavlja celo šola, čeprav je ne maram. Upam, da vsak človek vsaj enkrat izkusi srečo, ki jo prinesejo vse te drobne dobre stvari, ki nas obdajajo.

Lana Vršnak Farkaš, 8. a

Sonce mi zasije v očeh, ko me starši pohvalijo za moje delo. Kadar gremo skupaj kam s starši ali s starimi starši, se tega zelo veselim, saj se pogovarjam z dedijem in se od njega veliko naučim. Po navadi gremo skupaj na Kunigundo. Vedno sem zelo vesel, če smo vsi skupaj za božič. Srečen sem, kadar nekaj naredim in moje delo uspe. Sreča je zame tudi takrat, kadar sem ponosen nase in na druge, kadar naredim dobro delo in če se ne upiram dolžnosti.

Urban Randl, 9. a

Mir v sebi in svetu
Manja Dobravc, 8. a

Učenci od 6. do 9. razreda so strnili svoje misli o hvaležnosti, ponosu, mislih, ki se jim porajajo v šolskih klopeh, kaj so dobrega naredili za druge in kdaj jim sije sonce v očeh.

HVALEŽEN/HVALEŽNA SEM, DA:

- sem se rodil.
- se lahko šolam, imam ljubeče starše in stare starše, ki mi omogočajo veliko stvari.
- imam dom in hrano.
- imamo kurjavo, s katero ogrejemo naš dom.
- znam igrati harmoniko.
- imam družino in sorodnike, s katerimi lahko potujem po svetu.
- imam dobre sošolce in prijatelje, s katerimi smo si ustvarili veliko nepozabnih trenutkov in spominov.
- se lahko gibam.
- izvajam različne aktivnosti.
- živim v kraju, ki je varen in prijeten.
- imam oprana in zlikana oblačila.
- imam mami, ki me podpira in izpolni skoraj vse moje želje.
- prejmem dobre ocene.
- se lahko zanesem na svoje prijatelje.
- imam prijateljico, ki me vsak dan spomni na hvaležnost.
- imam dovolj časa za stvari, ki jih imam rada.
- lahko diham svež zrak.
- me starši podpirajo pri vzponih in padcih.
- prejmem pohvalo, ko si jo zaslužim.
- lahko s prijatelji igram igrice.
- je v Sloveniji mir.
- imam svojo sobo in mi je ni treba deliti.
- prejmem darila.
- imam igrače in lahko grem kadar koli v trgovino.
- živim v hiši, pijem vodo iz pipe in imam vsega v izobilju.
- imam družino, kmetijo, živali in igrače.

PONOSEN/PONOSNA SEM NA ...

- sebe, ker sem zelo dobra v odbojki.
- svojo družino, zlasti starše, ki me morajo prenašati, kadar sem sitna.
- to, da imam dobre prijatelje.
- svoje znanje.
- svojo družino, ker držimo skupaj in se podpiramo.
- to, vsako leto napredujem v višji razred.
- vse svoje uspehe v tem letu.
- svoj trud pri učenju.
- svoje znanje, ocene in starše.
- sebe, družino, prijatelje in psičko.
- svoja brata in starše, ki vedno držijo z mano in mi pomagajo v težkih situacijah.
- svoje najboljše prijatelje.
- sebe, ko dobim dobro oceno.
- sebe, ker mi v šoli dobro gre.
- sebe, ker imam angleščino pozitivno.
- sebe, ko mi neka stvar dobro uspe.
- sebe in na vse uspehe, ki sem jih osvojila.
- to, da imam družino in vse, kaj mi je dano.
- svoje znanje in svojo družino.
- prijatelje in brata.
- svojo družino in nase, kadar mi uspejo stvari, za katere se trudim.
- svoje znanje in hokejski uspeh.
- svoje sposobnosti.
- stvari, zaradi katerih sem pohvaljena.
- zaslužen uspeh.
- svojega prijatelja, ker me nikoli ne razočara.

SONCE MI ZASIJE V OČEH, KO ...

- dobim lepo oceno.
- se družim s prijateljicami.
- odprem knjigo.
- berem zanimivo knjigo.
- vidim motor in BMW.
- dobim kakšno novo stvar.
- sem zadovoljna z oceno.
- počnem stvari, ki me veselijo.
- obiščem babico in dedka.
- vidim svojega brata.
- gledam zanimiv film.
- nastopam in/ali pojem.
- zadenem gol ali pomagam pri zadetku.
- zmagamo na turnirju odbojke.
- vidim, da moj motor vžge.
- berem s prijateljem.
- se družim s svojimi prijatelji v šoli.
- gledam motokros.
- pojem in igram na inštrumente.
- igram odbojko.
- se ukvarjam z avtomobili in legokockami.
- igram košarko.
- se družim z družino.
- vidim svojo psičko veselo in zadovoljno, ko pridem iz šole.
- pomislim na poletne počitnice pred gimnazijo.
- pomislim na konec pouka.
- sem na konju.
- pomislim na lepo zasneženo okolico, praznični čas.
- igram nogomet.
- lahko grem k babici na obisk.
- me starši pohvalijo.
- zapade sneg.
- grem s prijateljicami ven.
- zazvoni zvonec za konec pouka.
- se družim s prijatelji na šolskem igrišču.
- se bližajo počitnice.

KO SEDIM NA ŠOLSKEM STOLU, (PO)MISLIM:

- kaj bom počel do konca dneva.
- kdaj bom prišel domov.
- ali sploh kaj znam, kar poslušam.
- na svojega psa, ki me nestrpno čaka doma.
- da bi šolska ura čim hitreje minila.
- kaj bom delal med šolsko uro.
- kaj bom počel/-a doma.
- na učenje in koliko naloge me doma čaka.
- ali se je ura pokvarila ali tako počasi tiktaka.
- kako bom šla domov in se spočila od napornega dneva.
- kaj se bom učila in kaj je za nalogo.
- kakšen načrt učenja si bom naredila, saj je obdobje ocenjevanja.
- kaj bom danes jedel.
- kaj bi se zgodilo, če bi se vsi učenci zibali na svojem stolu.
- na svojo prihodnost, družbo, šolanje.
- na trening (da bi se čim prej zgodil) in spanec.
- na vikend, petek, kaj bom delala po šoli.
- da bi raje bila zunaj kot pa v učilnici.
- kako bom preživel/-a svoj popoldan.
- na spanje.
- na ocvrtega piščanca.
- na avtomobile in motorje.
- na košarko.
- na petek.
- na punce.
- na konec pouka.
- na pridobivanje novega znanja.
- kako se bom učil/-a novo snov.
- naj bo vsaj enkrat dobra šolska ura.
- na svojo posteljo, kdaj bom šla spet spat.
- kdaj bodo počitnice.

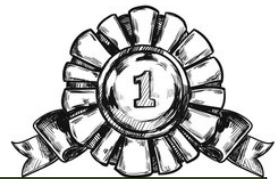
KAJ SEM DOBREGA NAREDIL/NAREDILA ZA SOŠOLCE, STARŠE, STARE STARŠE, BRATA ALI SESTRO?

- Sošolki sem razložila snov, ki je ni razumela.
- Staršem sem pomagala pri gospodinjskih opravilih.
- Spekla sem čokoladno torto.
- Staršem in starim staršem sem pomagala, kadar so potrebovali pomoč.
- Sošolcem sem pomagala pri učenju in jih tolažila, ko so prejeli slabo oceno.
- Starim staršem sem pomagal pri opravilih v hiši in njeni okolici.
- Staršema sem pomagala paziti mlajše bratce in sestrice.
- Pomagala sem bratu, da se je pomiril, ko je delal nalogo.
- Sošolki sem pomagala s snovjo, ki ji ni šla, bratu pa sem priskočila na pomoč pri domači nalogi.
- Kadar je bil kdo od sošolcev ali staršev slabe volje, sem jih skušala razveseliti.
- Sošolko sem poslušala, ko je imela težave.
- Za vse skušam biti na razpolago, če me potrebujejo.
- Sestri sem pomagala okrasiti prostore za praznike.
- Pomagala sem sošolki pri učenju.
- Spekel sem palačinke in z njimi razveselil družino.
- Lepo sem se obnašal do sestre in staršev.
- Pomagal sem pri opravilih v hiši.
- Brata sem naučil trike pri košarki.
- Sestri sem pomagala pri učenju angleščine.
- Sestro sem naučila kuhati.
- Starše sem spodbudila k novim običajem in navadam.
- Bratu sem pomagal pri izdelavi lesenega balkona na vikendu.
- Sošolcem sem dovolila, da prepíšejo mojo nalogo.
- Mami sem naučila, kako si naneseš ličila.
- Starim staršem sem pomagala na vrtu.
- Pospravil sem posodo iz pomivalnega stroja.
- Mami sem skuhal kavo in pokosil travo.
- Babici sem pomagal pri peki kruha, staršem pa prepleskati svojo sobo.
- Babici in dediju sem izpolnila željo in pri njiju prespala.
- Staršema sem skuhal kavo in jima pomagal pri urejanju okolice.
- Dediju sem prinesel kruh, ki sem ga kupil s svojim denarjem.

LETOŠNJI USPEHI UČENCEV IN UČENK NA DRŽAVNIH TEKMOVANJIH IN NATEČAJIH Z RAZLIČNIH PODROČIJ

ZLATNIKI – ZLATA PRIZNANJA

Ime in priimek učenca/učenke	Področje	Mentor/mentorica
Lucija Veber	Tekmovanje iz znanja logike	Ksenija Guštin
Mladinski pevski zbor	Državno tekmovanje mladinskih zborov	Katja Florjančič
Otroški pevski zbor	Državno tekmovanje otroških zborov	Katja Florjančič
Žiga Debevc	Literarni natečaj »Naravne in druge nesreče – Požar v naravi«	Valentina Toman Čremožnik

SREBRNIKI – SREBRNA PRIZNANJA

Ime in priimek učenca/učenke	Področje	Mentor/mentorica
Jera Sedminek	Tekmovanje v znanju iz prve pomoči	Božena Svet
Milijan Matić	Tekmovanje v znanju iz prve pomoči	Božena Svet
Kevin Talović	Tekmovanje v znanju iz prve pomoči	Božena Svet
Larisa Leš	Tekmovanje v znanju iz prve pomoči	Božena Svet
Maks Vasle	Tekmovanje v znanju iz prve pomoči	Božena Svet
Kati Sedminek	Tekmovanje v znanju iz prve pomoči	Božena Svet
Vid Novak	Tekmovanje v znanju iz prve pomoči	Božena Svet
Ajša Vučajnk	Tekmovanje iz znanja matematike – Vegovo tekmovanje	Nadja Apšner
Lucija Veber	Tekmovanje iz znanja kemije – Preglovo tekmovanje	Katja Kač

O kvantnem računalništvu

Kvantno računalništvo je nadzorovanje delcev z uporabo njihovih kvantnih lastnosti.

Za začetek moramo razumeti osnove kvantne fizike. Delci imajo lastnosti, s katerimi jih opišemo. To so: stanje (osnovno, vzbujeno), spin (osnovni, nasproten) in polarizacija. Izbran delec je lahko le v enem od stanj, s katerimi je opisan. Kaj pa je potem superpozicija? Superpozicija je nenavadno stanje; stanje, v katerem je lahko delec hkrati v vseh prej omenjenih lastnostih. Če to pretvorimo v binarnost, to pomeni, da lahko hkrati predstavlja obe dvojiški vrednosti – 0 in 1. S tem pojasnilom ubijemo dve muhi na en mah – pojasnimo superpozicijo ter kubit, kvantno različico računalniškega bita. A tu nastopi en velik ampak ... Delci nikoli niso povsem ločeni od okolice, sčasoma superpozicija izgine, kar imenujemo dekoherenca in predstavlja eno največjih težav in potencialne vrednosti v svetu kvantnih računalnikov.

Torej, kako kvantni računalniki delujejo? Najprej potrebujemo izjemno nizke temperature, kar lahko dosežemo s kriostatom (vse hladnejše posode, vstavljene ena v drugo) in z brezračnim prostorom. Kljub vsem zaščitam se pri tem pojavlja šum, ki onemogoča natančne izračune. Za to poskrbi kvantno odpravljanje napak, ki mora biti učinkovito, saj je brez tega mogoč le navidezen računalnik takšne vrste. Obstaja sicer mnogo pristopov – od nevtralnih atomov z Rydbergovim stanjem do Bose-Einsteinovega kondenzata in kvantov na siliciju. Vsem pa je skupno merjenje stanja atomov, ki se med meritvijo sesedejo v eno od možnih stanj. Pomembno je tudi dejstvo, da so atomi kvantno prepleteni, kar pomeni, da se vsi delci začnejo obnašati kot enoten kvantni sistem.

Ti računalniki niso in ne bodo nadomestili digitalnih računalnikov, kot jih poznamo in vsak dan uporabljamo. Kvantni računalniki so uporabni za probleme, kot so optimizacija enačb, simulacija mnogodelčnih kvantnih sistemov, razbijanje kriptografskih šifer in podobno. Predvsem bodo uporabni v telekomunikacijah, saj bodo z vzporednim računanjem zlahka razbili šifre. V nevarnosti je RSA algoritem, ki temelji na množenju izjemno dolgih praštevil. Množenje je enostavno, razstavljanje produkta pa izjemno težavno in ravno tu nastopijo kvantni računalniki. Trenutno pospešeno razvijajo algoritme, ki jih ne morejo razbiti, in eden izmed problemov računalnikov te vrste je dekoherenca. Težava je uporabna, saj prisluškovanje naredi nemogoče zaradi nestabilnosti stanj. Pri razbijanju šifer so kvantni računalniki mnogo učinkovitejši, saj so kvantnemu čipu Google Sycamore in superračunalniku Summit zadali nalogo in poraba energije je bila sledeča: Sycamore 420 kWh, Summit 21 MWh. Veliko, a učinkovito. Še eno področje, ki ga tovrstno računalništvo odpira, je kvantni denar, ki bi ga bilo nemogoče ukrasti in ponarejati. Vodni žig kvantnega denarja sestavlja skrivno kvantno stanje, katerega lastnosti se skrivajo v kodi z obliko večdimenzionalne mreže. Kodo je mogoče razbiti le z odkritjem najkrajše poti med dvema točkama v mreži. Če želimo kovati kvantni denar, moramo izmeriti kvantno stanje ali razbiti kodo. A poskus merjenja bi uničil stanje in niti kvantni računalnik ne more razbiti kode. Kvantni računalnik lahko generira predpostavke kode, s katero se dovolj približa odgovoru. Uganjena rešitev se primerja s posebnimi značilnostmi kvantnega stanja denarja in če pride do ujemanja, je denar pristen. Možnost uporabe ima kvantna teleportacija, ki temelji na kvantni prepletenosti, in omogoča prenos informacije med prostorsko ločenima delcema. Raziskovalci so pojav že izkoristili in prenesli informacijo med dvema računalniškima čipoma. Teoretično bi pojav omogočal teleportacijo, a za to še nimamo zadovoljive tehnologije. Prav tako imajo možnost uporabe v medicini, biologiji, kemiji za določanje 3D-zgradbe molekul.

Kvantne računalnike programiramo v jezikih, kot so Microsoftov q-sharp in QCL (Quantum computation language). Različni kvantni računalniki pa uporabljajo različne računske module. Najpogosteje kubite zapišemo z dvema komponentama iz množice kompleksnih števil. Kvadrata njunih absolutnih vrednosti določata verjetnost za spremembo kubita ob meritvi v 0 ali 1. Klasični biti so v tem modelu le poseben primer kubitov. Bistvo moči kvantnih računalnikov je v računanju s kubitom, katerih vrednost je, kot že prej pojasnjeno, lahko 0 in 1. S številom kubitov eksponentno narašča tudi število vzporednih preračunov. Kvantni algoritmi običajno vstopne podatke najprej pretvorijo v kubite, nato pa se z njimi izvede glavni, kvantno pospešeni del preračuna. Na koncu se izvedejo še meritve kubitov, ki dajo končni rezultat.

Takšnega pristopa računalništva se je udeležilo mnogo podjetij, kot so Google, IBM, D-wave, ColdQuanta in mnogo start-upov (novonastala podjetja). Če bomo zajahali val kvantnega računalništva, se nam obeta v prihodnosti še marsikaj zanimivega.

UGANKE, OSMEROSMERKA IN REBUSI

KAJ JE TO?

Imamo jo za domačo žival, ima krila, ampak ne zna leteti.
Ima bodice in nosi hruške.
Je v vsaki učilnici na šoli in je zelene barve.
Je različnih barv in včasih se pojavi na nebu za nekaj trenutkov.
Je trikotne oblike in ga uporabljamo pri matematiki.
Nekatere učiteljice jo rade pijejo med odmori.
Ima kazalce in vsak učenec vsaj enkrat med šolsko uro pogleda nanjo.
Živi v morju in si včasih privošči jadrnalce.
Se prikaže samo v temi in ima svetlečo zadnjico.

Taj Jagodič, Nastja Zagorščak, Ameli Kopač Četina in Anže Pirc, 7. razred

OSMEROSMERKA

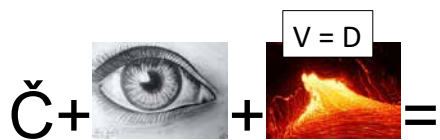
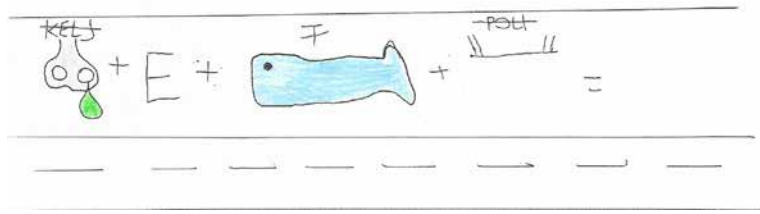
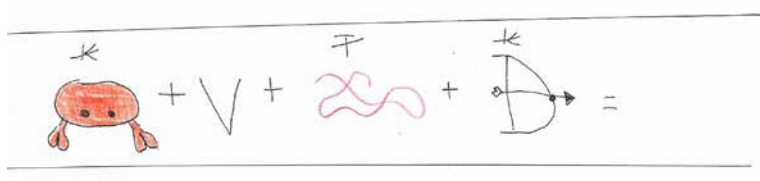
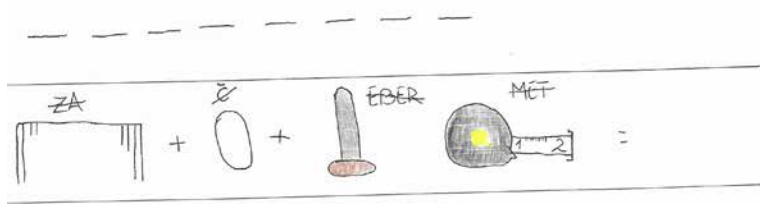
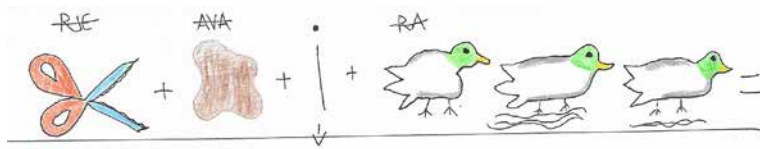
Poišči besede, ki so zapisane pod osmerosmerko.

S	D	M	A	S	M	E	H	B	Č	D
E	O	N	O	K	U	Ž	H	F	H	G
M	O	L	J	U	B	E	Z	E	N	K
D	P	R	I	S	T	V	Š	E	F	U
D	R	U	Ž	B	A	O	I	O	G	Ž
B	Z	M	Č	Ž	K	D	J	H	L	A
A	C	P	R	I	J	A	T	E	L	V
K	R	E	A	T	I	V	N	O	S	T
D	O	M	O	V	I	N	A	K	P	R
I	Ž	A	K	N	J	I	G	A	T	V

Knjiga, domovina, šola, ljubezen, kreativnost, družba, prijatelj, kuža, nasmeh, voda.

Nastja Ocvirk, 7. a

REBUS

KOLOFON

Šolsko glasilo Osnovne šole Šempeter v Savinjski dolini

NAŠA MISEL

Izdala: Osnovna šola Šempeter v Savinjski dolini, Šolska ulica 2, 3311 Šempeter v Savinjski dolini

Zanjo: Uroš Vidmajer, ravnatelj šole

Zbrali in uredili: Barbara Cotič Papotnik, Valentina Toman Čremožnik

Spremna beseda: Barbara Cotič Papotnik

Jezikovni pregled: Barbara Cotič Papotnik, Polona Ramšak

Naslovnica: Sara Gajanič

Grafično oblikovanje: DIS, Tina Čas, s. p.

Likovna dela: učenci OŠ Šempeter

Mentorji likovnih del: Matic Čadej (5.–9. razred), Aleksandra Jesenek (2. a) Andreja Jezernik (4. b), Nino Kokalj (4. a), Simona Kučer (1. b), Vanja Kuder (1. a), Lea Napotnik (1. a), Andreja Plut (3. b), Božena Svet (2. b), Marjetka Usar (3. a), Tamara Verdel (1. b)

Literarni prispevki: učenci OŠ Šempeter

Mentorice literarnih prispevkov: Barbara Cotič Papotnik (6. a, 7. b, 8. b, 9. a), Aleksandra Jesenek (2. a), Andreja Jezernik (4. b), Eva Kreže (5. a), Nino Kokalj (4. a), Simona Kučer (1. b), Vanja Kuder (1. a), Lea Napotnik (1. a), Andreja Plut (3. b), Katarina Princl (5. b), Božena Svet (2. b), Valentina Toman Čremožnik (7. a, 8. a, 9. b), Marjetka Usar (3. a), Tamara Verdel (1. b)

Leto izida: šolsko leto 2023/2024

Tisk: Mr Grafik

Število izvodov: 350

Šempeter v Savinjski dolini, junij 2024

